

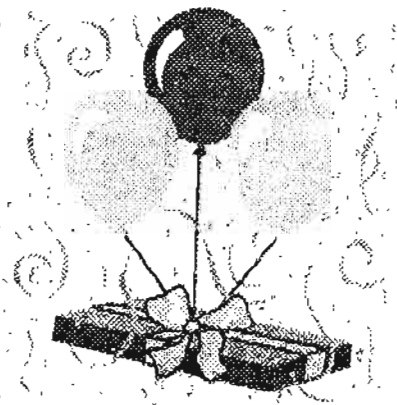

အိုစွမ်းပြည်

လ ကြွင်းရစ်တဲ့ည

BURMESE
CLASSIC

ကွန်ပျူတာ ကီးဘုတ်ဖေါ်ရှိ ခလုတ်တွေကို လက်
နှိပ်စက်ရိုက်သလို တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်နေသော ဘွားမေကို
မခ မသိမသာ မော့ကြည့်မိသည်။ မယုံနိုင်စရာ။ ခုနစ်ဆယ့်လေး
နှစ်ဆိုသော အသက်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဘွားမေက သွက်လက်
လွန်းသည်။

အထူးသဖြင့် မျက်မှန်အောက်မှ ဘွားမေ မျက်ဝန်း
တွေက စူးရှထက်မြက်လွန်းသည်။

“ခဏစောင့်ကြည့်၊ ဒီဟာလေး အပြီးသတ်ရဦးမယ်”

ဒါဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက် စောင့်
ရဦးမည်။

ဘွားမေသည် မခေတို့ ဆွေမျိုးတွေကြားထဲမှာ ဩဇာ အကြီးမားဆုံး ဖြစ်၏။ ဖေဖေ အပါအဝင် သားသမီးလေးယောက် မွေးထားသော ဘွားမေ စကားဆိုလျှင် အားလုံးက “ဟုတ်ကဲ့” ချည်းသာ ဖြစ်၏။

ဘယ်သူမှ မပယ်ရှားရဲသလို ဘယ်သူမှလဲ ခွန်းတုံ့ မပြန်ရဲကြ။ ဘိုးဘိုး မရှိတော့သော်လည်း ဘွားမေသည် လောက ကြီးကို ပျော်ရွှင်တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်တုန်း ဖြစ်၏။

မခေ မြင်ရသလောက်တော့ ဘွားမေသည် တုံးတုံး အအ အဘွားကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်။ ခေတ်ကို မျက်ခြည်ပြတ် ဓနံ။ ကွန်ပျူတာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အသုံးပြုနိုင်သည်။ အင်တာနက် ကြည့်တတ်သည်။ အီးမေးလ်ပို့တတ်သည်။ အင်္ဂလိပ် စကားနှင့် ပြင်သစ်စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်သေး သည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဘွားမေသည် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရှေ့မိနောက်မိ

သာ ဘွားမေ၏ အရည်အချင်းကို သားသမီးတွေ တစ်ယောက်မှ အထင်မသေးရဲကြ။

အဝတ်အစား ဝတ်လျှင်လည်း ဘွားမေက လူမြွေ သိက္ခာရှိရှိ ဝတ်တတ်ပါသည်။ ခပ်ပွပွရှိရှိ ပခုံးပျောက် အဘွား ကြီးရင်ပုံးပုံစံတွေက ဘွားမေ ဆီမှာ တစ်ထပ်ကြီး။

အုံကောင်းသော ဘီးဆံပတ်ကြီးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ခတ်တတ်သော ဘွားမေ ပုံစံက အသက်ကြီးနေသည့်တိုင်အောင် အင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေ၏။

ကျက်သရေရှိစွာ ခန့်ညားနေသော ဘွားမေ ပုံစံက မခေတို့ အတွက်တော့ စံပြပုံစံခွက် တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ မခေတစ်ဦး ဆည်းသာမဟုတ်၊ မခေရဲ့ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေအားလုံး ဘွားမေ၏ အမိန့်နှင့် ရင်ပုံးနှင့် လှဲချည်သာ ဝတ်ရလေ၏။

ဘွားမေနှင့်လည်း ဘယ်သူမှ မကင်းနိုင်လေတော့ ဘွားမေ လျှောက်ပြသည့် လမ်းကိုသာ မခေတို့ လျှောက်ရလေ သည်။

www.burmeseclassic.com

အခုခေတ်ပေါ် အွန်စောစကဒ်တို့တွေ၊ အင်္ကျီတွေ၊
ဘောင်းဘီတို့၊ ဘောင်းဘီရှည် ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစား မှန်သမျှ
သည် မခေတ်ညီအစ်မတွေနှင့် ဘာမှမဆိုင်။

မခေတ်ညီအစ်မတွေ ဝတ်ရသောဝတ်စုံသည် ရင်ဖုံး
အင်္ကျီနှင့် လုံချည်သာ ဖြစ်၏။

“ဖေဖေ အင်္ကျီအုပ်တွေ အများကြီးပဲနော်”

“သမီးအဘွား ဖတ်တာလေ”

“အားလုံးလား”

“ဟုတ်တယ်”

မခေတ်ပန်းတွန့်လိုက်သည်။ ဘွားမေ စာအုပ်စင်မှာ
အများဆုံး နေရာယူထားတာက အင်္ကျီအုပ်တွေချည်းပဲသာ
ဖြစ်၏။ စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း မခေတ်ထဲပြီးမယူ
ကြည့်ဝံ့။ ယူကြည့်လျှင်လည်း မခေတ်ဘာမှနားလည်မည်မဟုတ်။

“သမီးအဘွားက စာအရမ်းဖတ်တာ၊ ဖေဖေတို့အားလုံး

သမီးအဘွားကို ဘယ်သူမှ မမိကြဘူး”

“ဖေဖေတို့ မောင်နှမတွေအားလုံး ညံ့ကြလို့ပေါ့!”

“ဘွားမေကိုက အရမ်းတော်နေတာပါ”

အမှန်မှာ ဖေဖေတို့ မောင်နှမအားလုံး မညံ့ကြောင်း
မခေတ် မျက်မြင်။ သို့သော်လည်း ဘွားမေ၏ ဂုဏ်သတင်းကိုတော့
ဘယ်သူမှ မကျော်လွှားနိုင်ရှာ။

ခဏနေတော့ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာသော မဒီနှင့်
ကညာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် မခေတ် ဝမ်းသာဘွားသည်။
ဘွားမေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ မခေတ် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိ
နေမည် မဟုတ်တော့။

မဒီက မခေတ်ထက် နှစ်နှစ်နီးပါးကြီးပြီး ကညာက
တော့ မခေတ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်၏။ မခေတ်တို့ ဆွေမျိုးတွေအားလုံး
မိန်းကလေးဆိုလျှင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီဆိုသည်နှင့်
ဘွားမေ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက် ဝင်ကြရသည်။

မဒီ ခမျာ အရင်နှစ်က စာမေးပွဲဖြေခါနီး အဖျား
ကြီးသဖြင့် စာမေးပွဲ မဖြေရရှာပဲ ဆယ်တန်းကျကာ မခေတ်နှင့်

www.burmeseclassic.com

အတန်းတူသွားရှာ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွားမေရဲ့ သင်တန်းမှာ မဒီနှင့် ကညာပါ အဖော်ပါသည်ဆိုတော့ မခ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

မဒီရော ကညာပါ မခလိုပင် ရင်ဖုံးလေးနှင့် လုံချည် ခပ်ရှည်ရှည် ဝတ်ထားကြလေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးက ဘွားမေကို မော့ကြည့်ပြီး မခကို ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“က ... ပြီးပြီ”

ဘွားမေအသံ ကြားသည်နှင့် အားလုံးက သတိ အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။ ဘွားမေ ကွန်ပျူတာပါဝါခလုတ် ကို ပိတ်ပြီး သားနှစ်ယောက်နှင့် မြေးသုံးယောက်ကို လှည့်ပြီးရင် ဆိုင်လိုက်သည်။

မျက်လုံးညိုညိုနှင့် မေမဒီက ကုလားဆင်လေးဖြစ် ပြီးသူမကိုယ်သူမ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ရည်မှန်း ထားသူ။ ဒါကြောင့်လည်း မနှစ်က စာမေးပွဲမှာ ဖျားနေသဖြင့်

အမှတ်နည်းမှာစိုးပြီး ဝင်မဖြေခဲ့။ မြေးတွေအားလုံးထံမှာတော့ မေဒီက အတော်ဆုံး။

မေကညာက ပုပုလုံးလုံးလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင် သူ့ သူမပုံစံလေးက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကလေးတစ်ယောက် နှင့် မခြား။ စိတ်ကူးကတော့ ကြီးကြီးကျယ်။ နိုင်ငံတကာအဆင့် မီ ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်တဲ့။

မေမခကတော့ မြေးတွေအားလုံးထံမှာ အချောဆုံး ဖြစ်၏။ ဖြူဝင်းမွတ်နေသော အသားအရေနှင့် ငယ်ဂုဏ်ပေါင်း ဆာ့ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတော့။ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ချက်ဆံနက်နက်ကြီးတွေက ထင်းခနဲနေအောင် လှပလွန်းသည်။

ဒီကောင်မလေးကျတော့ တစ်မျိုး၊ ဟိုနေရာစပ်စပ်၊ ဒီနေရာစပ်စပ် အကုန်ပါသည်။ ပါနိုင်လောက်အောင်လည်း သူမ ဆေးက သွက်လက်လွန်းသည်။ ဘာဖြစ်ချင်လဲ မေးရင်တော့...

“မသိသေးပါဘူး ဘွားမေရယ်” ဟု ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခြေတတ်သူလေး။

မခလေး ဘာကို စိတ်ဝင်စားလဲ သိအောင်တော့
ဘွားမေ အတော်လှေလာရဦးမည်။

“ဘွားမေ ဒီမှာ ဘွားမေမြေးတွေကို လာပို့ပြီ”

မြေးတွေသာမက သားသမီးတွေ အားလုံးကလည်း
နှုတ်ကျိုးနေကြပြီ။ မေမေလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်တော့။

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ငါတော့ အလုပ်ရှုပ်ပြီပေါ့”

တကယ်တော့ ဘွားမေမှာ အချိန်ပိုက သိပ်မရှိ။
မဂ္ဂဇင်းတော်တော်များများ၏ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် ဖြစ်သဖြင့်
ဆောင်းပါးများကိုလည်း လစဉ် အလျင်မီအောင် ရေးနေရသည်။
ဒီဆောင်းပါးတွေ ရေးဖို့အတွက် စာဖတ်ရသည်။ အင်တာနက်
ကြည့်ရသည်။ ဒါကလည်း အချိန်ပေးရသေးသည်။

ရင်းနှီးသူတွေဖိတ်သော ဧည့်ခံပွဲကလည်း မဖြစ်မနေ
သွားရသေးသည်။ ဘုရားရှိခိုး၊ တရားထိုင်သည့် အလုပ်ကိုတော့
မနက်တိုင်း နှစ်နာရီခန့် အချိန်ယူပြီး ဘွားမေ မှန်မှန်လုပ်လေ့
ရှိသည်။

“မဒီ လာခဲ”

ဘွားမေရှေ့သို့ မဒီ ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး ချည်းကပ်

သွားသည်။

“စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြေနိုင်ပါတယ် ဘွားမေ”

“ဂုဏ်ထူး ဘယ်နှခုမှန်းလဲ”

“အောဒီပါ ဘွားမေ”

ယုံကြည်ပိုင်နိုင်သော အဖြေကို ကြားရသဖြင့် ဘွားမေ
ကျေနပ်သွားသည်။ ဒီအတိုင်းဆို မဒီက ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ သေချာ
နေပြီ။ ကိုယ့်မျိုးရိုးတဲမှာ ဆရာဝန်ကန်ယောက် တိုးလာတာတော့
ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာပင်။

“ကညာ ဘိုးလာခဲဦး”

ပုပုလုံးလုံး ကောင်မလေး အနားရောက်လာတော့
ဘွားမေ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။ ဒီခိုင်းနာတစ်
ယောက်တဲ့ အရပ်ပုပု ကောင်မလေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်
ဒါပေမဲ့ ဝါသနာပါသည်ဆိုတော့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရဦးမည်။

“သမီးက ဒီခိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ”

“စက်ချုပ်ကော တတ်လား?”

“ဟင် ... ဘွားမေပဲ ဆယ်တန်းမအောင်ခင် ဘာမှမသင်ရဘူးဆို၊ ဘယ်လိုလုပ် တတ်မှာလဲ”

... ဟုတ်သားပဲ။ မြေးတွေအားလုံး ဆယ်တန်းမအောင်ခင် ဘာမှမသင်ရဘူးဟု ဘွားမေ ကိုယ်တိုင် အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်ပဲ။

“ညည်း ဒီလောက် ဝါသနာကြီးနေလို့ ခိုးများသင်ထားသလားလို့ မေးကြည့်တာ”

ကညာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ... သူမ ခိုးပြီးစက်နင်းနေတာကို ဘွားမေ သိများသိနေသလား။

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားမေကလည်း”

ဒါကြောင့်လည်း ကညာ လေသံပျောသွားတာဖြစ်မည်။ ဘွားမေသာ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်အစ်လိုက်၊ ကညာဝန်ခံပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“မခ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ”

ဘွား စကားတောင် မဆုံးသေး။ မခက ရွတ်ခနဲ ဘွားမေရှေ့ ရောက်နေပြီ။

“သမီးကရော ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“အင်း ... သမီးက ...”

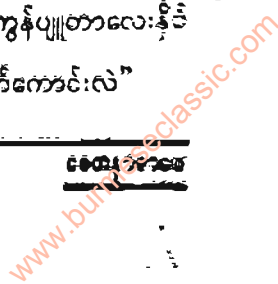
မခ ဘာပြောရမှန်း မသိသေး။ မဖြေပြန်လျှင်လည်း ဘွားမေ ဆူဦးမည်။

ဘွားမေ နောက်မှ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေကို မြင်တော့ လှစ်ခနဲ အကြံရသွားကာ ...

“သမီး အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ ဖတ်ချင်ပါတယ် ဘွားမေ”

“ဒါ ရည်ရွယ်ချက်မှ မဟုတ်တာ မခ”

“သမီးကြီးလာရင် ဘွားမေလိုမျိုး လုပ်မှာပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေဖတ်လိုက်၊ စာရေးလိုက်၊ ကွန်ပျူတာလေးနှိပ်လိုက်၊ ဘုရားရှိခိုးလိုက် အယ်လောက်ကောင်းလဲ”

ဒီမြေးလေးက ပေါက်ကရပြောတတ်ပေမဲ့ ချစ်စရာ
ကောင်းလွန်းတာကြောင့် ဘွားမေ အပြစ်မမြင်ရက်။ ယောက်ျား
ယူမယ် မပြောတာပဲ ကံကောင်း။

“အင်္ဂလိပ်စာကတော့ မြေးတို့ သုံးယောက်လုံး သင်ရမှာ
ပဲ၊ မြေးတို့ သေချာမှတ်ထား၊ သူများထက် တော်ချင်ရင်
ရှေ့ရောက်ချင်ရင် အင်္ဂလိပ်စာကို သေချာကြိုးစားပြီး သင်
ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးမှ အချက်အပြတ်၊ ဇာထိုးပန်းထိုး၊ စက်ချုပ်၊ ကွန်ပျူ
တာ အားလုံးသင်ရမယ်”

ဇာထိုးပန်းထိုးနှင့် စက်ချုပ်ဆိုသည့်စကား ပါလာ
တော့ မခရော့ မဒီရော စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူမတို့တစ်တွေက
အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စား။ ဘွားမေ စည့်စန်းမှာ တပ်ဆင်ထားသည့်
နှစ်ချောင်းထိုး လိုက်ကာရှည်ကြီးတွေက ဘွားမေ ဝယ်စဉ်က
ထိုးခဲ့တာတဲ့။

အခုချိန်အထိ ဖြူဖွေး လှပဆဲဆိုတာ မခ မျက်မြင်။
မဒီ နှာခေါင်းရှိတာ မြင်တော့ မခ အားတက်သွားသည်။ မဒီ
လည်း စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မနက်ရှစ်နာရီအရောက် လာရမယ်၊
နောက်ကျတဲ့သူက တစ်ခြံလုံးကို တံမြက်စည်းလှည်းရမယ်၊
ညနေ ခြောက်နာရီမှ ပြန်ရမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မခတို့ သုံးယောက်စလုံး လေသံပြိုင်တူ ထွက်လာပေ
မဲ့ စိတ်ပျက်သံတွေ ရောနှောနေသည်။

“မေမေ ဒီကြားထဲမှာ သေချာစဉ်းစားထား၊ ကိုယ်ဘာဖြစ်
ချင်လဲဆိုတာ”

မခ ပခုံးတွန့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သင်တန်းရောက်တော့ ဆရာ စာသင်နေသည်မှာ
ထမအချိန် ပြီးလှလှဖြစ်၏။ ဘွားမေ နာရီကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်

“...”

“Excuse me ဆရာ၊ ကျွန်မတော့ ဆရာ့ကို နှောင့်ယှက်
မိပြီ၊ သင်တန်းပြီးတဲ့အတိ ကျွန်မ မစောင့်နိုင်လို့ပါ
ဆရာ”

ဘွားမေသည် သင်တန်းဆရာကို အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်
ဆက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြောလိုက်၏။ သင်တန်းဆရာက
ဘုားသုသာဆိုလျှင် သင်တန်းချိန်ကို နှောင့်ယှက်ရမလားဆိုပြီး
စိတ်ဆိုးသော်လည်း ဘွားမေကိုတော့ စိတ်မဆိုးဝံ့။

ဘွားမေ၏ အရည်အချင်းနှင့် ဂုဏ်ရှိန်က နည်းနည်း
နာနာ မဟုတ်။ စိတ်ဆိုးဝံ့စရာ အကြောင်းမရှိ။

“ရပါတယ် ဘွားမေရယ်၊ အခုလို များများနှောင့်ယှက်
ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေတာ”

ပထမဆုံးနေ့မှာပင် မခ နောက်ကျသဖြင့် ဘွားမေ
၏ ခြံတစ်ခြံလုံးကို တံမြက်စည်း လှည်းလိုက်ရသည်။ ဘွားမေက
မခ နောက်ကျသော်လည်း တစ်ခွန်းမှ မဆူ။

မဆူသော်လည်း မခ စိတ်ထဲမှတ်သွားသည်။ နောက်
တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျစေတော့။ ဆယ်နာရီထိုးတော့
ဘွားမေက မခတို့ကို မြို့ထဲရှိ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတစ်ခုသို့
ခေါ်သွားသည်။

“ဒီသင်တန်းက ဆရာက သင်တာလည်း နည်းစနစ်မှန်
တယ်၊ အသင်အပြုလည်း ကောင်းတယ်၊ မြေးတို့ ကြိုးစား
ပြီး သင်ရမယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာ ဆုတောင်းပြည့်ပြီ ဆရာ၊ နောက် ဆိုရင် ကျွန်မ ခဏခဏ လာနှောင့်ယှက်တော့မှာ”

မခတို့ ညီအစ်မတွေက ဘွားမေ ဆရာနှင့် အင်္ဂလိပ် လိုအပြိုင်ပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိသည်။ သင်တန်းသူ သင်တန်းသား အယောက်တစ်ရာလောက် ရှေ့မှာ ဘွားမေထာ ဘာရိုးတိုးရှန်တန်မှ ဖြစ်စနေ။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာမှာ ပြောနေသည့် နယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှသည်။

ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့် ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

သင်တန်းသူ သင်တန်းသားတွေကလည်း ဘီးဆံထီ နှင့် ကျက်သင်္ဂေရရှိလှသော အဘွားကြီးတစ်ယောက် သူတို့ဆရာ နှင့်အပြိုင် အင်္ဂလိပ်လို ဗွတ်နေအောင် ပြောနေတာကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြသည်။

မခတို့ ညီအစ်မတွေကတော့ လူတွေအများကြီးအပူ မှာ ရပ်နေရတာ ရှက်လှပြီ။ ဘွားမေကလည်း ဆရာနှင့် ဂ

ဘယ်လိုကံရှောင်တွေရော အင်တာနက်တွေရော ပါသော အင်္ဂလိပ် စာလုံးတွေနှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း မခတို့ နားမလည်။

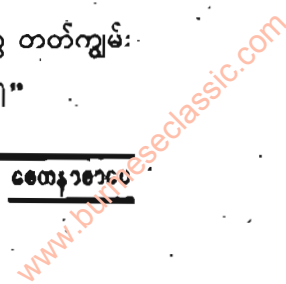
သင်တန်းသားတွေကတော့ ကျေနပ်နေကြသည်။ စာသင်တာရပ်ပြီး ကောင်မလေး ချောချောလေး သုံးယောက်ကို ဆေးမောခွင့် ရသည်။

အဆုံးသတ်မှာတော့ ဆရာက ... “ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါ၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆက် မယ်”

သင်တန်းသူ သင်တန်းသားတွေ ဝေါခနဲ ပြုဆင်း ဦး လူကွဲသွားမှ မခ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဆရာ ... ဒါ ကျွန်မရဲ့ မြေးတွေပါ၊ ဒါက မေမဒီ၊ သူက မေကညာ၊ သူလေးက မေမခ၊ အားလုံးကို အခြေခံကစပြီး တတ်ကျွမ်းအောင် သင်ပေးပါ ဆရာ”

“စိတ်ချပါ ဘွားမေ၊ စိတ်ချပါ၊ ကလေးတွေ တတ်ကျွမ်း အောင် သင်ပေးရမှာ ကျွန်တော့် တာဝန်ပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ချပြီ ဆရာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် မခခ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ပိုင်စိုးထားမည့် လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ကိုကိုနီဝယ် ဒီနေ့ သင်တန်းရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး ညီ၊ ခဏလေး၊ ဒီမှာဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဩရသသည် ကိုကိုနီဝယ်နှင့် စကားပြောနေသော ဧည့်သည်တွေကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး သုံးယောက်။ တစ်ယောက်သော ကောင်မလေးဆီ အကြည့်ရောက် သွားတော့ နှလုံးခုန်သံက ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားသည်။

လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ရွှေလိုင်းအိပြီး ဖူးနေ အောင်လှသော ကောင်မလေးဆီမှ ဩရသ အကြည့်မခွာနိုင်တော့။

နိုင်ငံတကာ လှည့်ဖူးသော်လည်း ဩရသကို ရင်ခုန် စေမည့်သူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့။ ဝဲဖြာမည်းနက်နေသော ဆံနွယ်ဖားဖားများသည် သူမ၏ အလှကို ပိုပြီးကျက်သရေရှိအောင် ပံ့ပိုးပေးထားကြသည်။

ဩရသက ခပ်ရဲရဲ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ် တာကြောင့် ...

“ကိုကို ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

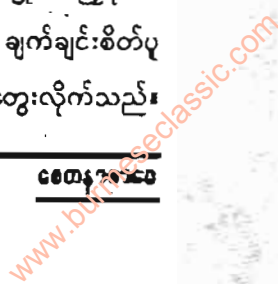
နီဝယ်က ညီဖြစ်သူကို အံ့အားသင့်သလို တစ်ချက် သာကြည့်ပြီး သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ တစ်ခါမှမတောင်း ဆိုဖူးသော ရှားရှားပါးပါး တောင်းဆိုချက် ဖြစ်တာကြောင့် အလွယ်တကူ လိုက်လျောမိသွားသည်။

“ဘွားဘွား ... သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ညီဝမ်းကွဲ ဩရသ၊ အမေရိကားမှာ ကျောင်းတက်နေတာ၊ အခု ကျောင်းပိတ် လို့ ခဏလာလည်တာ”

“ဪ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် တော်တော်ကို ကြည့်ကောင်းသော လူငယ်လေးကို ဘွားမေ ချက်ချင်း သတိပြုမိသွားသည်။ အရပ် အမောင်းနှင့် ရုပ်ရည်က ကောင်မလေးတွေ နှစ်ခြိုက်မည့်ပုံစံ။

မြေးသုံးယောက်အတွက် ဘွားမေ ချက်ချင်းစိတ်ပူ သွားသော်လည်း ဒါသဘာဝပဲလေဟု ဖြေတွေး တွေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘွားဘွား”

အဘွားကြီးက အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်တာကြောင့် သြရသကလည်း မြန်မာလို မနှုတ်ဆက်တော့။ ပြီးတော့ ဒီဘွားဘွားရဲ့ လေသံက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် အဆင့်မြင့်မားလွန်းသည်။

ကောင်မလေး သုံးယောက်နှင့် ဆက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမလားဟု သြရသ မျှော်လင့်သော်လည်း ကိုကိုနီဝယ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောဖို့ကလည်း မသင့်တော့။

ကောင်လေးရဲ့ အကြည့်က နောက်ဘက်မှာ ရပ်နေသော မြေးသုံ့ယောက်ဆီက တစ်ယောက်မှာ ရစ်ဝဲရပ်တဲ့နေကြောင်း ဘွားမေ ရိပ်မိသည်။

မြေးတွေကို နောက်လှည့်ကြည့်ဖို့ မသင့်သော်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတာတော့ မခလေးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သြရသ၏

အထက်တန်းကျလှသော ရုပ်ရည်နှင့် အပြုံးချိုချိုလေးက နှစ်သက်ရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။

သို့သော် သြရသက ရဲတင်းသွက်လက်မှုနှင့် အသားကျလာသူ ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း ...

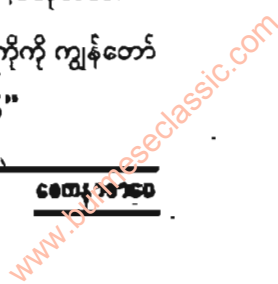
“ဘွားဘွား ... ဘွားဘွားမြေးတွေနဲ့ကော ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရမလား”

ကောင်လေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မိပေမဲ့ ဘွားမေက အလွယ်တကူ မလိုက်လျောနိုင်။ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော လူတစ်ယောက်၏ စရိုက်ကို ဘွားမေ မခန့်မှန်းနိုင်သေး။

“ရပါတယ်ကွယ်၊ နောက်ကြိုမှပေါ့”

ဘွားမေ ပညာသားပါပါ ရှောင်ထွက်သွားတော့ သြရသ ရှေ့ဆက်၍ မရတော့။ နောက်ကြိုမှပေါ့တဲ့။ အင်းလေ ... ကြို ကြိုအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ခဲယဉ်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား၊ နောက်တစ်ခါပေါ့၊ ကိုကို ကျွန်တော် အောက်ထပ်ကော်ဖီဆိုင်က စောင့်နေမယ်”

ဩရသက ဘွားမေတို့ကို ကျော်အဖြတ်မှာ ဘွားမေ မမြင်အောင် မေမခကို မျက်လုံးအသာမှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကောင် မလေးက သူ့ကို ဂျစ်တစ်တစ် ကြည့်နေသည်။ အရမ်းကိုချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီကောင်မလေး သူ့ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ် လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးမိတော့ ဩရသ စိတ်ချမ်းသာစွာ “ဟေး”ခနဲ အော်ဟစ်မိသွားသည်။

လှေခါးအတက်အဆင့်မှာတွေ့သော သင်တန်းသူ အုပ်စုက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဝါးခနဲ ရယ်ချလိုက်ကြသည်။

ကိုကိုနီဝယ်ဆီမှ ရသော သတင်းအချက်အလက် အရတော့ ခဏနေလျှင် မေမခ တက်နေသောသင်တန်း ဆင်းပြီ။ သင်တန်းအပေါ်မှာ မနေနှင့်ယှက်ဖို့ ကိုကိုနီဝယ်က ပြင်းပြင်းထန် ထန် သတိပေးထားသဖြင့် သင်တန်းအောက်မှာပဲ စောင့်နေလိုက် သည်။

ခဏနေတော့ သင်တန်းဆင်းလာသော ခြေသံတွေ ကို စတင်ကြားရသည်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ကျောက်စိမ်းရောင်လေးနှင့် ဓခကို မဒီနှင့် ကညာရဲ့အလယ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

နဖူးအပြောင်သိမ်းထားသောဆံနွယ်များကို အနောက် မှာ ဖွတ်မြီးတစ်ချောင်းတည်းထုံးကာ စုစည်းထား၏။ ပြောင်လှင်း

www.burmeseclassic.com

နေသော မျက်နှာလေးသည် နုပျိုလန်းဆန်းမှုနှင့် တင့်တယ်လွန်း
နေ၏။

မမျှော်လင့်သော အနှောင့်အယှက် တစ်ခုက ဝင်လာ
သေးတော့ သြရသ စိတ်ညစ်သွားသည်။ မခတို့ ဘေးနားမှာ
တတ္တတ်တွတ်နှင့် လိုက်စကားပြောနေသော ကောင်လေး နှစ်
ယောက်။

ကိုယ့်ထက် အကြီးတဲ့သူနဲ့ တွေ့နေပြီ။ ဒီလူနှစ်
ယောက်ကို ဘယ်လိုဖယ်ထုတ်ရမလဲ စဉ်းစားနေရသေးသည်။
ဒီလူငယ်လေးနှစ်ယောက်ကို ကိုကိုနိုဝယ် သင်တန်းမှ သင်တန်း
သားတွေဆိုတာ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော စာအုပ်တွေက သက်
သေခံနေကြသည်။

သြရသက မခတို့ဆီ လှမ်းလျှောက်သွားပြီး ခပ်
တည်တည်နှင့် ...

“ညီလေး ... ညီလေးတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာက ခဏလာ
ခဲ့ပါဦးတဲ့”

“အစ်ကို လူများနေပြီ ထင်တယ်”

“မများပါဘူး၊ ခုနကပဲ ဆရာက ဝရန်တာက လက်ညှိုးထိုး
ပြီး သေချာပြတာ၊ မယုံရင် သွားမေးကြည့်လေ”

ကောင်လေးနှစ်ယောက်လုံးက သြရသ၏ လှည့်
ကွက်ကို လုံးဝမစဉ်းစားမိဘဲ အီလယ်လယ်ကြီးဖြစ်ကာ ရဲ့မဲ့နေ
ကြ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဆရာ ငါတို့ကို ခေါ်ချပြီထင်တယ်”

“အေးကွာ ... ဒုက္ခပဲ”

နောင်ခါနောင်လာဈေးဟု သြရသက သဘောထား
ကာ ...

“ငါ့ညီတို့ အမြန်သွားလိုက်ဦး၊ တောကြာ ဆရာစိတ်ဆိုး
နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ သြရသ
မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မိသွားသည်။ မခတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်

ကတော့ ရိုးစင်းလှသော လှည့်ကွက်လေးကို သဘောပေါက်မိသည်။

လူလည်ကျလွန်းသော လူငယ်လေးကို မော့အကြည့်မှာ မခ ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ သူ ...။ ဟိုတစ်နေ့က ဘွားမေနှင့် မိတ်ဆက်ခဲ့သူ။

ချောလွန်းသဖြင့် မဒီက ဘွားမေအလစ်မှာ တသသ ပြောခဲ့သူ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် အသားအရေက ဖြူဖွေးသန့်စင်လွန်းနေသည်။ ထိုအသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော ရုပ်ရည်သည် ထင်းခနဲနေအောင် ထူးခြားလွန်းသည်။

“ဘွားဘွား မပါဘူးလား မခ”

သူ့ရဲ့ ဦးတည်ရာသည် မခ ဖြစ်မှန်းသိတော့ မခ လှစ်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ... သူက မခကို ဖတ်သက်ချင်သည့်ပုံ။

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ့ ... သိတယ်လေ၊ မနေ့ကပဲ ဘွားဘွားနဲ့ မိတ်ဆက်ထားတယ်လေ”

“ဘွားနဲ့ မိတ်ဆက်တာလေ၊ တို့တွေနဲ့မှ မဟုတ်တာ”

မခ မျက်နှာလေးမှာ မာနကြီးသည့် အရိပ်အယောင် ခရှိသလို၊ ပျော့ပျောင်းညင်သာသည့် အသွင်လည်း ရှိမနေ။ သူ့ဘာနဲ့သူ ပုံမှန်လေးဖြစ်သဖြင့် ဩရသ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

မေမခကို မြင်မြင်ချင်း ငြိတွယ်ဦးညွတ်မိသွားသည့် အိမ်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံမိချင်။

“ဪ ... ဘွားဘွားကို ဘွားမေလို ခေါ်တာလား၊ တို့လည်း နောက်ဆို ဘွားဘွားကို ဘွားမေလိုပဲ ခေါ်တော့မယ်နော်၊ ကဲ ... အခု တို့က မင်းကို မိတ်ဆက်လို့ရပြီလား”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဒိ ပြောပြလိုက်”

ကုလားဆင်လေးချောသော ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်နှာထဲကတည်တံ့နှင့် လှမ်းပြောသည်။

“အခုလောလောဆယ် ကျွန်မတို့အားလုံးက အခု ဘွားမေ ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိနေတာလေ။ ဘွားမေ မသိဘဲနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ ဘွားမေ ခွင့်ပြုချက်ရမှဖြစ်မှာ”
“ခင်ဗျာ”

စကားလုံးတွေက ဩရသအတွက် ဆန်းကြယ်လွန်းနေသည်။

“ဟိုလေ ... မိဘတွေ မရှိကြဘူးလား။”

“ရှိတယ်လေ”

ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် ကောင်မလေးသုံးယောက်၏ မိဘတွေ မြို့တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေပြီ။

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဒိတို့ ဆွေမျိုးတွေ အားလုံးက ဒီအတိုင်းပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ဘွားမေဆီမှာ သွားနေရတယ်။ ဘွားမေ စိတ်ကျေနပ်ပြီဆိုမှ အိမ်ပြန်ရတယ်”

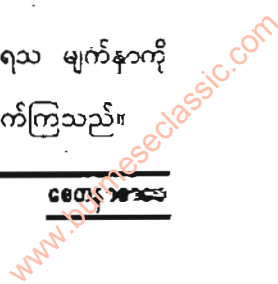
“ဘွားမေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ... ဟုတ်လား။ ဘာတွေလုပ်ရတာလဲ”

ကြားရသမျှတော့ ဩရသ အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

“မဒိတို့ မိန်းကလေးတွေ တတ်အပ်တဲ့ ပညာအားလုံးပေါ့။ အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ်နဲ့ ကွန်ပျူတာတို့ အင်္ဂလိပ်စာတို့ အားလုံးပေါ့”

“သူငယ်ချင်း ထားတာတောင် ဘွားမေကို တင်ပြရဦးမှာလား”

အိလည်လည် ဖြစ်နေသော ဩရသ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မခတို့အားလုံး ခွီးခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြသည်။

“မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းဆိုရင် မလိုပါဘူး။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ဆိုရင်တော့ လိုတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေက သူငယ်ချင်းအဆင့်မှာပဲ ရပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

အင်မတန် ရဲတင်းသွက်လက်သော သြရသက မဒီစကားကြားတော့ ခြေလှမ်းတွေတောင် မှားချင်ချင်။ ပိုပြီးခြေလှမ်းမှားစေတာက ရှေ့နားမှာ မရယ်မပြုံးနှင့် ခပ်တည်တည် ရပ်နေသော ဘွားမေကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်၏။

“ဟော ... ဘွားမေ လာကြိုနေတယ်”

သြရသက မခေပါ။ ချက်ချင်း ဘွားမေကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဘွားမေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီနော် အခုပဲ ကျွန်တော် ဘွားမေ အကြောင်း မေးနေတာ”

“ဘွားကို မေးတယ်ဆိုတော့ မြေးက ကိစ္စရှိလို့လားကွယ့်”

ဒီကောင်လေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ ဘွားမေ မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ခိုင်မာသော မေးရိုးတွေက ဘယ်အရာကိုမှ အလွယ်တကူ အလျှော့ပေးမည့်ပုံမပေါ့။

“မရှိပါဘူး ဘွားမေ၊ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ကြိုပြီဆိုတော့ ဘွားမေ မြေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရပြီပေါ့နော်”

“မင်းက မကြိုကြိုအောင် ဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်လားကွယ့်”

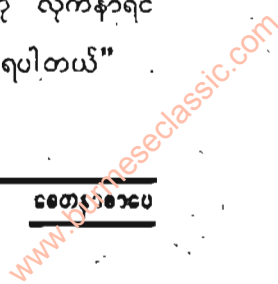
“ကျွန်တော့်မာမိက ပြောဖူးတယ် ဘွားမေ၊ ရေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲခပ်ခပ်တဲ့ အဓိက၊က ရေပါဖို့ပဲတဲ့”

သြရသ၏ ပါးနပ်မှုကြောင့် ဘွားမေ ပြုံးချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း မြေးမလေးတွေနှင့် ပတ်သက်နေသဖြင့် လိုက်လျောလွန်းသည်ဟုလည်း အထင်မခံချင်ပြန်။

“ရပါတယ်၊ ဘွားမေ စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာရင် ဘွားမေ မြေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရပါတယ်”

“ပြောပါ ဘွားမေ”

မခန့် ပတ်သက်လျှင် မည်သည့်စည်းကမ်းမဆို လိုက်နာဖို့ သြရသက အသင့်ဖြစ်နေသည်။

“ပထမအချက်ကတော့ အခုလို သင်တန်းအဆင်းအတက်မှာ ဘွားမေမြေးတွေကို လုံးဝမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ အဲဒီလုပ်ရပ်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဣန္ဒြေကို ပျက်ပြားစေတယ်ကွယ့်၊ နောက်တစ်ချက်က ဘွားမေမြေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘွားမေ အရှေ့မှာပဲခေါ်ပါပြောပါ၊ နှုတ်ဆက်ပါ၊ ဘွားမေ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဘွားမေ နှင့် မပြုဘဲ နောက်ကွယ်မှာ လုံးဝမခေါ်ပါနဲ့၊ ကုန်ကုန်ဖြောမယ်ကွယ်၊ ဘွားမေ မပါရင် ဘွားမေ မြေးတွေနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် မခေါ်ပါနဲ့၊ မျက်နှာလွဲသွားပါ”

တကယ့်ကို မလွယ်သည့် အချက်တွေဖြစ်၏။ ဘာလွတ်လပ်မှုမှ မရှိသော တောင်ထဲမှ စည်းကမ်းချက်တွေဖြစ်သည်။ သို့သော် သြရသသည် မခ အတွက်ဆိုလျှင် အရာရာကို လက်မဖို့ အသင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘွားမေ ပြောတဲ့ အချက်တွေကို မင်း လက်ခံနိုင်လား”

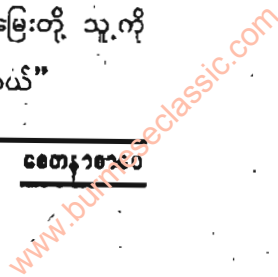
“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ၊ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

“ကဲပြော ... မင်း ဘယ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်တာလဲ ဘွားမေ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဒီအဘွားကြီး၏ ပွင့်လင်းမှုကိုတော့ သြရသ လိုက်မီတော့။ မခ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်ပါသည်ဟု ကွက်ပြော၍ မဖြစ်။ ဒါကြောင့် ...

“ကျွန်တော် သူတို့သုံးယောက်လုံးနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဘွားမေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူက မေမဒီ၊ ဒီဘက်က မေမခ၊ သူလေးက မေကညာ၊ မြေးတို့ မှတ်ထား၊ သူ့နာမည်က သြရသတဲ့၊ အမေရီကားမှာ ကျောင်းတက်နေတာ၊ အခု ကျောင်းပိတ်လို့ ခဏလာပြန်လည်တာ၊ မြေးတို့ သူ့ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ခင်မင်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ”

“တို့တွေ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီနော်”

ဘယ်သူ့ကို ဦးတည်ပြီး ပြောရမှန်းမသိသဖြင့်
ဩရသ အီလည်လည်ကြီးနှင့် ရောပြောလိုက်ရသည်။ ဩရသ
အမူအရာကိုကြည့်ပြီး မခတို့အုပ်စု ဘွားမေ အလစ်မှာ ခိုးပြီးရယ်
မိကြသည်။

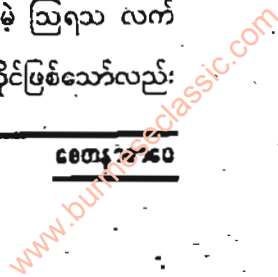

ဒီတစ်ခါတော့ တမင်တကာ ကြုံကြိုက်တာမဟုတ်
ဘဲ တကယ်ကြုံကြိုက်ခဲ့တာဖြစ်၏။ ဩရသက မြန်မာပြည်မှာ
အချိန်အကြာကြီး မကြီးပြင်းခဲ့ပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရတာ
ကို ကြိုက်သည်။

ဒယ်ဒီက ဟိုကနေ သေချာမှာလိုက်သည်။

“မြန်မာပြည်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေ
ကြတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ။ ဩရသ ... မင်း ဟိုရောက်
ရင် ကျန်တာကြိုက်တာလုပ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တော့
မထိုင်နဲ့”

ဒယ်ဒီ သေချာတားမြစ်လိုက်ပေမဲ့ ဩရသ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်အောင် ထိုင်မိပါသည်။ ထိုင်ဖြစ်သော်လည်း

လက်ဖက်ရည်အရသာရော၊ ဆိုင်ထိုင်သည့် အရသာကိုရော သိသွားသည်။ သိသွားတော့လည်း ကြိုက်သွားသည်။ ကြိုက်သွားတော့ အကြိမ်ကြိမ် ထိုင်ဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီ ဘာကြောင့် တားမြစ်လဲဆိုတာ အခုမှ ဩရသ သဘောပေါက်သည်။ မြန်မာပြည်နှင့် အတော်ကင်းကွာနေတာကြောင့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကို မနည်းရှာယူရသည်။ ပြန်တွေ့တော့လည်း အရင်လို အခင်အမင် မပျက်တာကြောင့် ဩရသ အဖော်မမဲ့တော့။

“မိုက်တယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ဆိုင်ထိုင်ရတာ ကျက်သရေ အရှိဆုံးပဲ”

“အေးကွာ ... ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မယ်”

“ရက်ရက်စက်စက်ကို လှတယ်”

ဩရသရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချီးမွမ်းခဲ့တာကြောင့် ဩရသ လှမ်းကြည့်မိသွား

သည်။ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားသော နှလုံးခုန်သံသည် ကမ္ဘာကြီးကို တုန်ခါမတတ်။

မခလေး ... သူ့ရဲ့ မခလေး။ ပြီးတော့ ဘွားမေနှင့်

သွား။

“ဩရသ ... မင်းကြည့်စမ်း၊ လှတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ဆီမှာ ဒီလိုအလှမျိုး ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

မိုးဇော် လှမ်းပြောချိန်မှာ ဩရသက အဆင်သင့်

အရပ်ပြီးနေပြီ။

“ဟာ ... မင်း ဘယ်လဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးဆီ”

“မင်းနဲ့ သိလို့လား၊ ငါတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“မရဘူး သူငယ်ချင်း၊ လုံးဝပဲ”

အားလုံးက အံ့အားသင့်ခြင်းထဲမှာ မှင်သက်နေခိုက်

ဩရသ ထထွက်လာသည်။ မခကို ဘယ်သူနဲ့မှ မိတ်ဆက်မပေး

မခကို သူ့ရဲ့လူအဖြစ် သြရသ သတ်မှတ်ပြီးသား
အခုလောလောဆယ်မှာတော့ မဟာတ်တိုင်းနှင့်တူသော ဘွားမေ
ကို ကျော်ဖြတ်ရဦးမည်။

“ဘွားမေ ... မင်္ဂလာပါ”

“သြရသ ... မင်း ... လမ်းကြိုပြန်ပြီလား”

“ဘွားမေ ... ဒီတစ်ခါ တကယ်ကြိုတာပါ”

တီရုပ်ခပ်ခွမ်းခွမ်းနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကြည့်ပြီး
သြရသ လိမ်ပြောတာ မဟုတ်မှန်း ဘွားမေ ရိပ်မိသွားသည်။

“ဘွားမေ ... ဈေးလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ့်၊ မင်းရော ဈေးလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဘွားမေ၊ ဒီရှေ့နားမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
လက်ဖက်ရည် လာသောက်တာ၊ မခနဲ့ ကညာပဲလား။ မဒီ
ကော မပါဘူးလား”

သြရသကလှည့်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောသော်လည်း

မခရော ကညာပါ ဘွားမေရှေ့မှာ မလှုပ်ရဲ။

“ဒီလိုဈေးမျိုးကို မင်း ဘယ်ရောက်ဖူးမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ”

“မင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်မဲ့တူတူ ဘွားမေတို့နဲ့ဈေး
လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဆန္ဒရှိရင်ပေါ့၊ ဘွားမေ အတင်းအကျပ်
မခေါ်ဘူးနော်၊ သြရသ ဆန္ဒရှိမှ လိုက်ပါ”

သြရသအတွက်ကတော့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်

ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို သူက မျှော်လင့်နေသည့်အတွက်
ပြန်တာက မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။

“ဟာ ... ဆန္ဒရှိပါတယ် ဘွားမေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလို
ဈေးမျိုးကို လေ့လာချင်နေတာ၊ အဖော်မရှိလို့ မရောက်
ဖြစ်တာ၊ အခု ဘွားမေတို့ အဖော်ရှိတယ်ဆိုတော့ အတော်
ပဲပေါ့”

“အေး ... အေး ... မင်း နောင်တရမယ်ဆိုတာ ဘွားမေ
သေချာပြောရဲတယ်”

ဒီလို သားငါးဈေးမျိုးဆိုတာ ယောက်ျားမပြောနှင့်
မိန်းမတွေတောင် မလွဲသာလို့ သွားရသည့်နေရာ။ ညှိနဲ့တစ်စုံ၊
ဗွက်တစ်စုံနှင့် ခြေချချင်စရာ လုံးဝမကောင်းသည့်နေရာ။

“ရပါတယ် ဘွားမေ၊ ကျွန်တော်လည်း နောင်တရဖူးချင်
ပါတယ်”

“မခဲ ဈေးခြင်းတောင်း ဩရသကို ပေးလိုက်၊ မြေးတို့နှစ်
ယောက်က နောက်ကနေ ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ”

လက်ထဲကို ဧရာမဈေးခြင်းတောင်းကြီး ရောက်လာ
တော့၊ ဩရသ အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဒီခြင်းတောင်း
ကြီးကိုရတော့မှ ဩရသ နည်းနည်း ရှက်ရမှန်း သိသည်။

“လာလေ ... သွားရအောင်”

ဘွားမေ အရင်ဦးဆုံး ခေါ်သွားတာက အသားတန်း
ဘက် ဖြစ်၏။ ညစ်ပတ်ပေရေပြီး နေရာအနံ့ ရှိနေသော ဗွက်
အိုင်တွေကို ဘွားမေက ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့် အောင်အောင်မြင်မြင်
ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ဩရသကတော့ မကျော်ဖြတ်နိုင်ရှာ။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲဆိုပြီး စီးလာသော ဖိနပ်ပါးက
ဗွက်အိုင်ငယ်အတွင်းမှာ နစ်မြုပ်ပြီး သူ့ခြေထောက်တွေပါ ပေရေ
ထုန်၏။

အခုမှ မခဲနှင့် ကညာရဲ့ခြေထောက်ကို သတိထားပြီး
ကြည့်မိသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ခွာမြင့်ဖိနပ်ကိုယ်စီနှင့်
ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ခြေညှပ်ဖိနပ်နှင့် ငုပ်
နေသည်။

ဘွားမေ ကြက်သားဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
သည်နှင့် ...

“ဘွားဘွားရေ ... အရင်အတိုင်းပဲ ထည့်မယ်နော်”

“အေးကွယ် ... အရင်အတိုင်းပဲ”

“ဒါလေးကကော ဘယ်သူလဲ၊ မြေးပဲလား၊ ချောလိုက်တာ
ဘွားဘွားရယ်၊ ဘွားဘွားမြေးတွေဆိုရင် ယောက်ျားလေး
တောင် ချောတယ်”

ဘွားမေ ကြက်သားသည်နှင့် စကားကောင်းနေခိုက်မှာ
ဩရသကလည်း ဖိနပ်ရယ်၊ ခြေထောက်ရယ်၊ ရွံ့ငွက်ရယ်
နှင့် ပေါင်းပြီး အလုပ်ရှုပ်နေမိသည်။

အရေးထဲ ဘေးနားက ဈေးဝယ်မိန်းမဝဝကြီးက
ခြေထောက်ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နှင့် သူ့ခြေထောက်ကို မညှာမတာ
တက်နင်းပစ်လိုက်၏။ “သွားပြီ”။ အခုမှ သူ့ခြေထောက်က
နာကျင်မှုရယ်၊ ညစ်ပတ်မှုရယ်ပေါင်းပြီး ဘဝဆုံးသွားသည်။

“ဆောရီးနော်၊ မမြင်လို့”

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဘကြည့် ကြည့်ပေးလိုက်သည်။
ဩရသက သူ့ခြေထောက်နင်းတာကို လုံးဝမကြိုက်။

“ကြက်သားရပြီ ကောင်လေး၊ ခြင်းတောင်းဟလိုက်”

ကြက်သားသည်က ကြက်သားထုပ်ကို ခြင်းတောင်း
ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

သွေးတချို့က သူ့မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်ကို လွင့်စဉ်
ပေကျံကျန်၏။

သွားပြန်ပြီ။ ကညာရဲ့ရယ်သံက နားထဲဝင်လာ
သည်။ မခဘက်ကို ဩရသ လှည့်မကြည့်ရဲတော့။ ကောင်မလေး
ဆွ ကြော့ကြော့မော့မော့ ရှိနေချိန်မှာ သူက တစ်ကိုယ်လုံး
လှည့်မရှိတော့။

“ရော ... ကိုဩ၊ ဒါလေးနဲ့ သုတ်လိုက်”

တစ်ရှူးစလေး တစ်စက သူ့ရှေ့ ရောက်လာသည်။
အရဲ့ အသံဆိုတာ သိသဖြင့် ဩရသ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မခ”

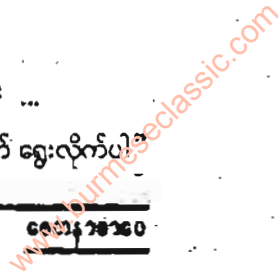
သူမ၏ ပထမဦးဆုံး တုံ့ပြန်မှုက တစ်ရှူးစလေး။
အယ်လောက် နူးညံ့လဲ။ အတွေးနှင့် ရူးနေသည့် ဩရသ၊ ဘွားမေ
က သူ့ကို ငါးတန်းဘက် ဆွဲခေါ်သွားတာတောင် မသိလိုက်။

“ငါးရဲ့ကြီးတွေ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဘွားဘွား ကြိုက်တာ ရွေးလေ”

ဘွားမေက ဩရသဘက် လှည့်ပြီး ...

“မြေးရေ ... ငါရဲ့ကြီးကြီး သုံးကောင်လောက် ရွေးလိုက်ပါ”

ဩရသက သူ့ကိုပြောသည် မထင်သော်လည်း
ဘွားမေက သူ့ဘက်တည့်တည့်လှည့်ကာ ပြောနေတာကြောင့်

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့မြေးပဲ ကြည့်ကောင်းမယ်ထင်တဲ့
ငါးသုံးကောင်လောက် ရွေးလိုက်ပါ”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ငြင်းပယ်ဖို့ ခဲယဉ်းသော အမိန့်ကို ဒီတစ်ခါ
ဩရသ လက်ခံရသေးသည်။ ဩရသ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ
ဘွားမေ ရိပ်မိပေမဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။
အပေါ်ယံ အလွှာလေးမှာပဲ ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဩရသ
ဒါတွေရှိနေပါလား ဆိုတာ သိစေချင်သည်။

“ဘွားမေ ... ဒီမှာ ကျွန်တော် ရွေးထားတာ”

“အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းလည်း အချိန်ရရင်
အိမ်လာလည်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

“အိမ်လာလည်ဖို့ ပြောတာလေ၊ မင်း မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟာ... မဟုတ်တာ ဘွားမေကလည်း၊ ကျွန်တော် ကြိုက်
ပါတယ်”

ခုနက ရနေသော နောင်တတွေက အိမ်လည်ခွင့်
ခံခဲ့ရတာနှင့်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

တံမြက်စည်း လှည်းနေချိန် ဖြစ်သဖြင့် မခေကို
အညိုကို တိုတိုဝတ်ပြီး အကျီလက်ကို လက်မောင်းအရင်းနား
ထိ ပင့်တင်ထားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုန်တွေ၊ အမှိုက်တွေ
နေမည်ဆိုတာ သေချာသဖြင့် မခေ ရှက်ရွံ့သွားသည်။

သူ့ရှေ့ရောက်မှ အကျီလက်ကို ဖြေချပြီး ဟိုသပ်
သပ် လုပ်နေသော မခေ၏ မျက်နှာလေးက ရှက်သွေးလေးက
ပြတနေ၏။

ပိုဆိုးတာက ဩရသ မျက်နှာဖြစ်၏။ မခေ ပုံစံကို
ညှိပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“ဘွားမေက အိမ်လာလည်ဖို့ ပြောထားလို့”

“ဘွားမေ မရှိဘူး”

“ခြံတံခါး မဖွင့်တော့ဘူးလား”

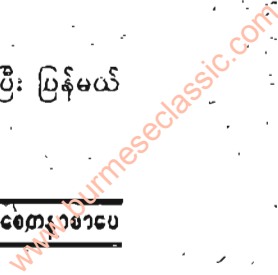
“ဘွားမေမှ မရှိတာ”

“ဘွားမေ မရှိလည်း မခေတို့နဲ့ပဲ စကားပြောပြီး ပြန်မယ်
လေ”

“ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ” တဲ့။ များပြားလွန်းသော သစ်တော
များက ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို အေးချမ်းစွာ အုပ်ဆိုင်ထား၏။
ခြံဝင်းအလယ်မှာတော့ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးက ဆိတ်ငြိမ်စွာတည်
ရှိ၏။

လူခေါ်ဘဲလ်ကို လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့သဖြင့်
ဩရသ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ပြီးမှ ခြံဝမှာ မောင်းတစ်ခုကို
သဖြင့် သဘောပေါက်ကာ မောင်းကို ထုလိုက်သည်။

ခြံတံခါးနောက်မှာ ပေါ်လာသော အရိပ်ကိုမြင်
မခေ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒီနေ့ သူမနောက်
သဖြင့် တစ်ခြံလုံးကို တံမြက်စည်း လှည်းရသည်။

မခ သူ့ကို ခြိတ်ခါး ဖွင့်ပေးရင် ကောင်းမလား
မကောင်းဘူးလား စဉ်းစားနေခိုက်ပင် ဆူညံသော ကားဟွန်းသံနဲ့
အတူ ဘွားမေ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဘွားမေ”

“ဩရသ ... မင်း လာလည်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားမေက ဩရသကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်
သည်။ တီရှပ်ပွပွနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီပွပွ။ ဘောင်းဘီမှာကလေး
ဘာကြီးတွေမှန်းမသိ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသေးသည်။ ငိုဆိုးတာ
နားနှစ်ဖက်လုံးဖောက်ပြီး စိန်နားကပ် ပန်ထားသည်။

သူ့ခေတ်နှင့်သူ ဆိုပေမဲ့ ဘွားမေက ဒီပုံစံမျိုး
တော့ လက်မခံချင်။

“အလည်လာတာတော့ လာလို့ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါ
ဒီပုံစံနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးကွယ်”

“ခင်ဗျာ”

ဘွားမေ ဆိုလိုတာကို ဩရသ သဘောမပေါက်
သဖြင့် ဘွားမေ ထပ်ပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလို အဝတ်အစားမျိုးနဲ့ဆို ဘွားမေ အိမ်က မကြိုဆိုဘူး”

အခုမှ ဩရသ သဘောပေါက်သည်။ မခ အရှေ့

က အပြောခံရသဖြင့် ဩရသ ရှက်သွားသည်။ ဘွားမေတို့မိသားစု
ခြိန်မာဆန်မှန်း သိပေမဲ့ ဒီလောက် အယူကြီးလိမ့်မည်ဟု ဩရသ
ထင်ခဲ့။

အခိုကွဲအတန်မှာတော့ ဘွားမေရဲ့ အကြည့်စူးစူး

အောက်မှာ ထွက်ပြေးချင်လှသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ ...

“ဒါမျိုးက လူငယ်တိုင်း ဝတ်နေကျတာပဲ ဘွားမေ”

ရှက်စိတ်နှင့် အလိုလို တုံ့ပြန်မိလျက်သား ဖြစ်နေ
သည်။

“လူတိုင်းဝတ်လို့ ရပေမဲ့ မင်းဝတ်လို့ မရဘူး ဩရသ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားမေ၊ ကျွန်တော် မေးလို့ရမလား”

အင်မတန် ဘုန်းတော်ထက်သော အဘွားကြီးတစ်
ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရတာ အလွန်ခက်ခဲမှန်း အခုမှ သြရသ
လက်တွေ့သိသည်။

“ဘွားမေတို့ မိသားစုနဲ့ ရေရှည်ခင်မင်ချင်တဲ့ သူတိုင်းက
ဘွားမေ စကားကို နားထောင်ကြတယ်ကွယ်”

အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ သြရသ လက်ခံယူလို့
ရအောင် ရှင်းလင်းလွန်းပါသည်။ အမှန်တကယ်တော့ သူ့ဆီမှာ
ဒီလို အဝတ်အစားတွေက အမြောက်အမြား။ သူ့မိသားစုတွေ
အားလုံး အနောက်တိုင်း ဆန်သလို သူကလည်း အနောက်တိုင်း
ဆန်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘွားမေ စကားကို နားမထောင်၍ မဖြစ်
ဘူးဆိုတာ သြရသ အလိုလို သိနေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဘွားမေ။ ကျွန်တော် ဘွားမေ စကားကို
နားထောင်ပါ့မယ်”

ဘွားမေက ကျေနပ်သလို တစ်ချက်မြှိုးပြီး ခြံထဲ
ဆက်ဝင်သွားသည်။ မခကိုတော့ မှာဖြစ်အောင် ဆက်မှာလိုက်
သွားသည်။

“မခ ခြံတံခါးပိတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

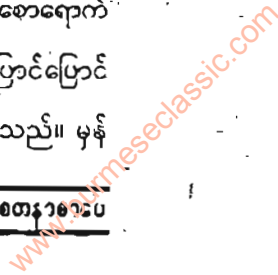
သြရသ လုံးဝ ဝင်ခွင့်မရှိ ဆိုသည့်သဘော။
သြရသ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် မခကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သွားမယ်နော် မခ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသြ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှည့်ထွက်သွားသော သြရသ
“မခ သနား၍မဆုံး။ ဘွားမေကိုတောင် စိတ်ထဲခုချင်ချင်။
အဝတ်အစားနဲ့ ပေးဝင်လိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သြရသ ခပ်စောစောရောက်
လာသည်။ သူ့မှာ ပုဆိုးဆိုလျှင် ပွဲတက်ပုဆိုး ခပ်ပြောင်ပြောင်
ဆွသာ ရှိသဖြင့် ချည်ထည်ပုဆိုးကို ပြေးဝယ်ရသေးသည်။ မှန်

ရှေ့ရပ်ပြီး ဘာတွေပြုပြင်ရမလဲ ဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ရသေးသည်။

ဆံပင်က နည်းနည်းလေး ရှည်ပေမဲ့ ခေါင်းလိမ်းဆီနှင့် သေချာပြီးလိုက်တော့ ရှည်သည်ဟု မထင်ရတော့။ ဟုတ်ပြီ နားကပ်။ ဒီစိန်နားကပ်ကိုတော့ ချွတ်သွားမှ ဖြစ်မည်။ ဘွားမေ ကြည့်မရသည့် အထဲမှာ ဒါလည်းပါနိုင်သည်။

အမှန်တော့ ဒီနားကပ်ကို သြရသ မချွတ်ချင်။ စိန်နားကပ်ဖက်ရှင်က ပေါ်တာမကြာသေး။ ပြီးတော့ စိန်နားကပ်အစစ်ကို ပန်နိုင်သည့်လူက ခပ်ရှားရှား။ သူတောင် မာမိဆီက မနည်းတောင်းထားရတာ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ လုပ်ရလိမ့်မည်ဟု သြရသ လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့။ အခုတော့ ချည်ထည်ယောပုဆိုးနှင့် အဖြူရောင်ရုပ်လည်ကတုံးအင်္ကျီကို ဝတ်၍ အသွင်ပြောင်းပြီး သြရသ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကညာက ခြံတံခါး လာဖွင့်သည်။ သြရသက သေချာပိုင်နိုင်သော အပြုံးနှင့် ...

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်လာလည်လို့ ရပါပြီနော်၊ မခကော ရှိလား ကညာ”

“ရှိတယ် ကိုည၊ ခဏနေဦးနော်၊ ဘွားမေကို သွားခေါ် လိုက်ဦးမယ်”

ခြံတံခါး ဖွင့်ဖို့တောင် ဘွားမေ ဆီမှ ပါမစ်ယူရဦးမည်တဲ့။ အတော့်ကို စိတ်မရည်ချင်စရာ။ လက်ထဲမှာ ဆွဲလာသော သစ်သီးခြင်းကြီးက လေးလံလှပြီ။ ခဏကြာတော့ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်လောက်ရုံ ခြံတံခါးငယ်လေး ပွင့်လာသည်။ သြရသ ဝမ်းသာအားရ သစ်သီးခြင်းကြီးနှင့် လှမ်းအဝင် ...

“ခဏနေဦး သြရသ”

“ခင်ဗျာ”

ဘွားမေ။ ပြီးတော့ နောက်မှာ ကညာနှင့် မခ။

“ဒီမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်ဦးကွယ်”

ခြံဝက သရက်ပင်မှာ စာတန်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာနှင့် ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်၏။

“လက်ဆောင်ပစ္စည်း ယူလာသော နည်းသည် မဝင်ရ”

ထိုစာတန်းကိုဖတ်ပြီး သြရသ မျက်နှာ ဘယ်မှာ ထားရုံမှန်း မသိတော့။ လက်ထဲမှာ ဆွဲထားသော သစ်သီးခြင်းကြီးကို လွှင့်ပဲပစ်ရတော့မလို၊ ဆက်ပြီးပဲ ဆွဲထားရတော့မလိုနှင့် ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားသည်။

“အားတော့နာပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားမေအိမ်ကိုလာရင် ဒီစည်းကမ်းတွေ လိုက်နာမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ပါ ဘွားမေ”

“ကိုည ... ဘွားမေက သီတင်းကျွတ် ကန်တော့ရင်တောင် လက်အုပ်ချိပဲ ကန်တော့ရတာ၊ ဘာကန်တော့ခံပစ္စည်းမှ လက်မခံဘူး၊ မခတို့ မြေးအရင်းတွေဆီကတောင် ဘာပစ္စည်းမှ လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုည ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွားလိုက်ပါနော်”

မခက ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဝင်ရှင်းပြတော့ သြရသ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘွားမေကို အာဂလူအဖြစ် ပိုပြီးလေးစားလာသည်။ ဒီလိုအဘွားမျိုးရဲ့ အရိပ်မှာကြီးပြင်းလာသော မိန်းကလေးကိုလည်း ပိုပြီးမြတ်နိုးလာသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘွားမေ စည်းကမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်သော အများကို ချက်ချင်းတောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဘွားမေ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းမသိတဲ့ဟာကို ဘွားမေ အပြစ်မတင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဘွားမေ၊ နောက်လည်း ကျွန်တော့်ကို လာလည်ခွင့်ပြုပါ”

ဘွားမေ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်လေးက ကတိတည်သည်။ မခတို့ သင်တန်းအသွားအပြန် လိုက်ပြီးစကားပြောလိုရသည့် အခွင့်အရေးရှိပါ

လျက်နှင့် မလုပ်။ ကတိကို စောင့်ထိန်းရှာသည်။ ဒါကြောင့်
ဩရသကို အခွင့်အရေး ပေးသင့်သည်ဟု ဘွားမေ ထင်သည်။

‘ခြံအပြင်ရောက်တော့ ဩရသက ဆွဲခြင်းကြီးကို
ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။’

ကိုကိုနီဝယ်ကိုပဲ သွားပေးရမလား။ တော်ပါပြီ၊
အလေးခံပြီး သယ်မနေတော့။

ဖြတ်သွားသည့် လမ်းသွားလမ်းလာ လူတစ်ဦးကို
လှမ်းခေါ်ပြီး ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဒီအသီးတွေ စားတတ်လား။”

“ခင်ဗျာ”

ထိုလူက ကြောင်တောင်တောင်နှင့် သူ့ကိုကြည့်
သည်။

“ကျွန်တော် မေးတာ ရှင်းရှင်းလေး။ ခင်ဗျား ဒီအသီးတွေ
စားတတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စားတတ်ပါတယ်”

မေးပြီးမှ ဩရသ အားရပါးရ ရယ်မိသည်။ လူပဲ
ပါးစပ်ပါရင် စားတတ်မှာပေါ့။

“စားတတ်ရင် ယူသွားလိုက်”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ပေးတာလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျား ထပ်မေးရင် ကျွန်တော်
မပေးတော့ဘူး။ အမြန်ယူသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

အဲဒီလူက သစ်သီးခြင်းကို စက္ကူတစ်ရွက်လိုပဲ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သယ်သွားပြီး ပြေးထွက်သွားလိုက်တာ မြန်ပါ။

အနည်းငယ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိပေမဲ့ မခ
မျက်နှာလေးကို မြင်ယေ... မိတယ် ဆိုရင်ပဲ ဩရသ ရင်ထဲမှာ
အကုန်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားတာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

သိပ်မကြာသော အချိန်ကာလတစ်ခုမှာပင် ဩရသ
သည် ဘွားမေ အိမ်ကို လွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်ခွင့် ရလာသည်။
မခရော့ မဒီရော့ ကညာရော့ပါ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာ
ကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမဲ့ ဓမ္မပေါ်မှာ သူ ယိမ်းယိုင်နေ
တာ အားလုံးအသိဖြစ်၏။

ဘွားမေက လူကြီးပီပီ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပေး
ပေမဲ့ မဒီနဲ့ ကညာကတော့ လစ်ရင်လစ်သလို သူ့ကို စနောက်
လေ့ရှိသည်။

“ကိုည ... ကိုညမှာ အရင်ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရှိမှာ
ပေါ့”

“မရှိပါဘူးဟာ၊ ထားလည်း မထားဖူးပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း
တွေပဲရှိတယ်”

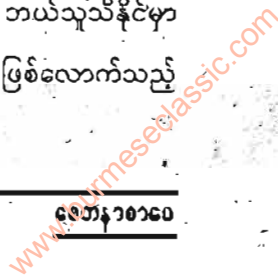
“ဟုတ်လို့လား၊ ကိုညက ဒီလောက်ချောတာ မရှိတာတော့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဪ ... ချောတိုင်း ရည်းစားရှိရမှာလား၊ ဒါဆိုရင်
ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းအစ်မ မခမှာရော ရည်းစားရှိလို့လား”

“အိုး ... ကညာတို့ ညီအစ်မတစ်တွေက ငယ်သေးတာပဲ
ဟာ ရည်းစားထားစရာလား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အင်တာနက်ထဲ ဝင်ကြည့်နေသော
မခတစ်ယောက် အားလုံးကြားနေရပါသည်။ ယောက်ျားချင်းတောင်
“ဒီကောင် တော်တော်ကြည့်ကောင်းတယ်” ဟု ချီးကျူးခံရသော
ဩရသမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာ မခ လက်မခံချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

အေးလေ ... ဟိုမှာရှိတော့ကော ဘယ်သူသိနိုင်မှာ
လဲ။ ကောင်မလေးတွေ အားလုံး ငေးခနဲ ဖြစ်လောက်သည့်
ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာ။

“ကြီးတာ ငယ်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ အချိန် မရွေး ရောက်လာတတ်တာပဲ”

“ကိုညဆီ အခု ရောက်လာပြီလား”

ဩရသက မခဘက် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဘေးတိုက် မြင်ရသော မခရဲ့အလှက တစ်နေ့လုံး ထိုင်ကြည့်ချင် စရာ။

“ဒါကတော့ လျှို့ဝှက်ချက်လေ၊ ပြောလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အမယ်လေး ပိုနေပြန်ပြီ၊ အကူအညီ ပေးမလို့မေးတာ၊ မပြောလည်း နေပေါ့၊ သိနေတာကြီးကို လိမ်ချင်သေးတယ်”

ကညာက ကလေးဆန်ဆန်နှင့် ပြောချင်ရာ ပြောလေ့ ရှိသည်။ အမြဲတမ်း သူနှင့် လေးပေးမြောင့်တာကတော့ ကညာ သာဖြစ်၏။ မခလေးနဲ့ ပိုရင်းနှီးဖို့ဆိုတာ ကညာကနေ တစ်ဆင့် သွားမှဆိုတာ သူ သဘောပေါက်သည်။

“အေးပါ ... အေးပါ ကညာရယ်၊ ညည်း သိရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ငါ့ကို အကူအညီ ပေးစမ်းပါဦး”

ကညာ ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ဩရသ၏ ပုံမှန် ဆသံက ချက်ချင်းကြီး ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ ညင်သာသွားသည်။
ဒီတိုပဲ ကညာက သဘောကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုည အပေါ် ချီးရီးသားသားနှင့် အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်မိအည့် အတွက် မခနှင့် ကျိတ်ပြီး သဘောတူနေမိသည်။

“အကူအညီပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသွား အပြန်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ”

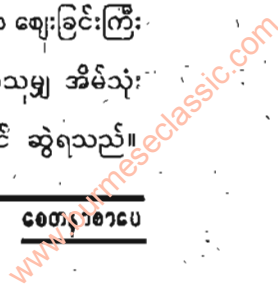
“ကညာက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကတိတစ်ခုပေး”

“ဘာလဲ”

“ဒီတစ်ပတ် ဈေးသွားရင် ကညာက ဆွဲခြင်းဆွဲဖို့ အလှည့် ကျတယ်၊ အဲဒါ ကိုည လိုက်ဆွဲပေး”

တစ်ပတ်စာ ဈေးဝယ်လျှင် ဆွဲရသော ဈေးခြင်းကြီး စရာမ၊ အသားငါး၊ အသီးအနှံအပြင် လိုအပ်သမျှ အိမ်သုံး နှည်းတွေပါ ဝယ်တာကြောင့် ခါးညောင်းအောင် ဆွဲရသည်။

ဈေးဆိုသောအသံ ကြားသည်နှင့် ဩရသ တွန့်သွားသည်။ ဆွဲခြင်းဆွဲရတာက အရေးမကြီး။ ဈေးထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရတာကိုတော့ ဩရသ လန့်သည်။ တစ်ခါကြိုခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံက ဩရသ အတွက် သင်ခန်းစာဖြစ်၏။

“နေပါစေ၊ ကိုဩ အတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် နေပါစေ”

“နေပါဦး၊ ဒီတစ်ပတ် ကညာ အလှည့်ဆိုတော့ နောက်တစ်ပတ်ကျရင်ကော ဘယ်သူ အလှည့်လဲ”

“နောက်တစ်ပတ်က မခ အလှည့်လေ”

မခလေး တစ်ယောက် ဆွဲခြင်းအလေးကြီး ဆွဲရမှာကိုတော့ သူ မကြည့်ရက်နိုင်။

“အေးပါ ... ငါ လိုက်ဆွဲပေးပါမယ်”

“မခ အလှည့်ကိုလား”

“ကညာ အလှည့်ကော၊ မခ အလှည့်ကော လိုက်ဆွဲပေးပါမယ်”

“ဟီး ဟီး ... မဒိ ကြားရင်တော့ သူ့အလှည့်ပါ ဆွဲခိုင်းမှာ သေချာတယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ မဒိကို ပြောမနေနဲ့တော့၊ ညည်းတို့ ဈေးသွားတဲ့ အပတ်တိုင်း ဈေးထိပ်ကနေ ငါစောင့်နေမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါမှ ကိုဩကွာ”

“ဒါဆိုရင်ပြော၊ ညည်းအစ်မက ဘာကြိုက်တတ်လဲ၊ ငါတစ်ခုခု ပေးချင်လို့”

မခဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အမြတ်တနိုးပုံစံနှင့် မချသလို ဖြစ်နေသော ကိုဩ ပုံစံက သနားစရာကောင်းသလို ရယ်စရာလည်း ကောင်းနေသည်။ သို့သော်လည်း မခရော့သြရော အသက်အရမ်းငယ်သေးသဖြင့် ဆုံစည်းဖို့ဆိုတာ ဝေးသေးမှန်း ကညာ နားလည်ပါသည်။

“တခြားဟာ ပေးရင်လည်း မခက ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပန်းပေးပါလား၊ မခက ပန်းသေးသေးလေးတွေ ကြိုက်တယ်”

မခ ကျစ်ဆံမြီး ထိုးလာသည့်နေ့ ဆိုလျှင် ဆံပင်တွေ ကြားထဲမှာ ပန်းသေးသေးလေးတွေ ပွစိတက်အောင် ထိုးလာတတ် မှန်း၊ ဩရသ သတိထားမိသည်။ တခြား တန်ဖိုးကြီးပေးလည်း မခက လက်ခံချင်မှ လက်ခံပေလိမ့်မည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ နောက်နေ့ကျရင် ပန်းယူလာခဲ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဩရသက အိုးပုတ်စံပေး လေးတွေ အပွင့်လိုက် ရဖို့အတွက် စံပယ်ခြံကို အစောကြီးထဲ သွားပြီး ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဘွားမေ မြင်မှာလည်း စိုးရိမ်သည့်အတွက် စံပယ်ပန်းတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သေချာထုတ်ရသေးသည်။

ဩရသ ကံကောင်းချင်တော့ ဘွားမေဆီရောက်သည့် အချိန်မှာ ဘွားမေက နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖြစ် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဩရသ လျင်မြန်စွာပင် မခကို စေတနာ ထုပ်လေး ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုဩ”

“စံပယ်ပန်း”

“မယူချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

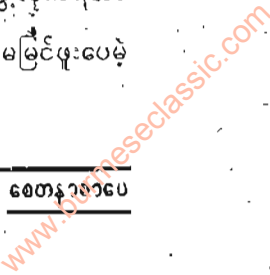
“ဘွားမေ ဆူလိမ့်မယ်”

“ဘွားမေ မသိပါဘူး၊ ယူပြီး ပန်လိုက်နော် မခ၊ ရှက်နေ တယ်ဆိုရင် ကိုယ် ခြံထဲမှာ သွားနေလိုက်မယ်”

“အင်း”

မခ သူ့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသွားတော့ သူ ခြံထဲဆင်း နေမိသည်။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှုက သူ့နှလုံးသားအား ချမ်းမြေ့ စေခဲ့သည်။ ဘွားမေ စိုက်ထားသော ခရေပင်ကြီးမှ အရိပ်သည် နေရာ အနှံ့တော်များများကို ဝေဖြာထိုးကျနေ၏။ စင်ထိုးပြီး စိုက်ထား သော ဂမုန်းပင်တွေ နွယ်ပင်တွေလို အပေါ်သို့ ဖြာတက်နေ သည်။

ဂမုန်းပင်တွေ ကြားထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတာ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံ။ ရွှေသမင်မျက်လုံး သူ့ မမြင်ဖူးပေမဲ့ အရမ်းလှပနေတာကို သူ သတိပြုမိသည်။

ဩရသ ထလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် မျက်ဝန်းပိုင်
ရှင်လေးက ရိပ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူ မြင်လိုက်ရတာက
စံပယ်ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ပန်ထားသော ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး။

မခ ...။

မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေးက မခပဲ။

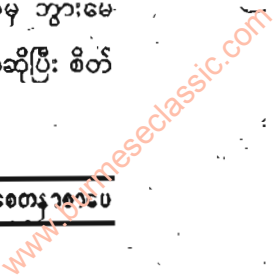
မခမှန်း သိတော့ ဩရသ ဆက်မလိုက်တော့။ မခ
ရှက်သွားပေလိမ့်မည်။ ထိုခဏမှာ သူ့ပိုင်ဆိုင်တာက ကြည့်နူးသော
အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သမီးလေးနှင့် ပတ်သက်သည်ဆိုတော့ ဦးအာကာ
က တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသလောက် ဘွားမေကတော့ တက်
ဆင်းတောင် အထိုးမပျက်။ ပျက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ မခ
ဆေးကို ဘွားမေ ကိုယ်တိုင် မျက်စိရှေ့မှာ သေချာအုပ်ထိန်းခဲ့
သည်ပဲ။

“ဟုတ်တယ် အာကာ၊ အဲဒီသူငယ်လေးအကြောင်း ပြော
ချင်လို့ မင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာ”

ညက ဘွားမေဆီမှ စကားအရိပ်အမြွက် ကြားက
သည်းက ဦးအာကာ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ နောက်မှ ဘွားမေ
အရိပ်အောက်မှာ ထားတာပဲလေ၊ ဘာမှ မဖြစ်တန်ရာဆိုပြီး စိတ်
အေးခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လှလွန်းသော သမီးလေး အတွက် သူ စိတ်မချ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သမီးလေးကို ဘယ်ခေါ် သွားသွား ရှိသမျှ ကောင်လေးအားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက သမီး လေးအပေါ်မှာသာ ရစ်ဝဲနေကြသည်။

ထင်းခနဲနေအောင် လှပလွန်းသော သမီးလေးကြောင့် ဦးအာကာတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အမြဲ စိတ်မချ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သမီးလေးနှင့် ပတ်သက်ချင်သူတွေအတွက် လမ်းမရှိအောင် ပိတ် ဆို့ခဲ့သည်။

ဘယ်သူပဲ ဖုန်းဆက်ဆက် သမီးလေး ဖုန်းကိုင်ခွင့် မရှိ။ သူ့အမေကိုယ်တိုင် သေချာစစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းဖြစ်မှ ကိုင်ခွင့်ပြုသည်။ ဒါတောင် လိုင်းခွဲတစ်ခု အပို ထားထားပြီး သူ့အမေ နားထောင်သေးသည်။

အဲဒီလိုမျိုး အုပ်ထိန်းခဲ့သော သမီးလေးက အခု ဘွားမေဆီမှာ သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးနေပါသည် ဆိုတော့ ...။

“ကောင်လေး နာမည်က ဩရသတဲ့၊ မိဘဆွေမျိုးကောင်း တယ်၊ အားလုံးက ပုညာတတ်ချည်းပဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အခြေချပြီး နေကြတယ်၊ နှစ်စဉ်တော့ ပြန်လာတတ်ကြ တယ်၊ ကောင်လေးက ဟိုမှာကြီးလာတာဆိုတော့ အနောက် တိုင်း နည်းနည်းဆန်တယ် ဒါပေမဲ့ ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်း တယ်၊ ဉာဏ်ထက်တယ်၊ ပြီးတော့ မခလေးကိုလည်း အရမ်းမြတ်နိုးရှာတယ်”

ဦးအာကာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သမီးလေးကိုများ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ဘွားမေ ပြောနေသလား။ ပြောလျှင်လည်း သူ မငြင်းနိုင်ပါ။

ဒီမအေကြီးကို သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ချစ် ကြောက် ရိုသေခဲ့ရတာ အခုထိ ဖြစ်၏။

“ဘာလဲ ... ငါ ဒါတွေပြောပြလို့ မခကို ယောက်ျားပေး စားမယ် ထင်နေလား၊ မလေးစားနိုင်သေးပါဘူး၊ ငါ့မြေး ဒီလောက် ငယ်သေးတာ”

အခုမှပဲ ဦးအာကာ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ သားဖြစ်သူ ရင်တမမ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဘွားမေ ရိပ်မိသလို ပြုံးလိုက်သည်။ မြေးဖြစ်သူ မခလေးကလည်း သားဖြစ်သူ စိတ်မချနိုင်အောင် ချောမွတ်လွန်းနေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ ပေးသိရတာလဲ ဘွားမေ”

“မိန်းကလေး ဆိုတာ ချောလွန်း လှလွန်းရင်လည်း အန္တရာယ်များတယ် ငါ့သားရဲ့ အခုခေတ် လူငယ်တွေကလည်း ရဲတင်းလွန်းပါသဘိနဲ့ကွယ်၊ သင်းတို့လေးတွေကို တော်စေ တတ်စေချင်လွန်းလို့သာ ခေါ်ထားရတာ၊ ငါ့နောက်ကွယ်မှာတော့ စိတ်မချပါကွယ်”

အခုခေတ် လူငယ်လေးတွေ ရဲတင်းလွန်းတာတော့ ဘွားမေ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။ သင်းတို့လေးတွေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွေ ဘာတွေများ သွားလျှင် ဘွားမေ တစ်ယောက်လုံး ပါတာတောင် ကောင်လေးတွေက ဂရုမစိုက်။

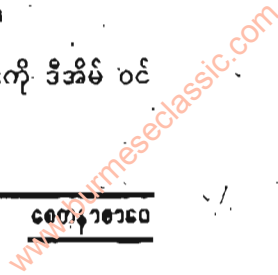
ပါးစပ်အရသာခံပြီး နောက်တာယူမလား၊ နောက်ကဘကောက်ကောက်လိုက်တာ ယူမလား၊ တချို့ဆို အိမ်အထိတောင် လိုက်လာကြသေးသည်။ ခပ်ကဲကဲ ကောင်လေးတွေကတော့ ကင်မရာပါသောဖုန်းနှင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြသည်။

ထိုအခါမျိုးမှာတော့ ဘွားမေက သည်းခံလေ့ မရှိ။ ထိုကင်မရာဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး လွှင့်ပစ်လေ့ရှိကာ...

“ငါ့မြေး လူလို နားမလည်ဘူးလား၊ လူလိုနားလည်ရင် ဒီလို မလုပ်ရဘူးကွ၊ မင်းဖုန်း ပျက်စီးသွားလို့ အလျော်လိုချင်ရင် ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ဘွားမေ အတွေ့အကြုံ အရတော့ ဘယ်ကောင်လေး ဖုန်းဆက်ပြီး ဘွားမေဆီ လျော်ကြေးတောင်းလေ့မရှိ။ အင်းဆူ တောင်းတော့လည်း လျော်ပေးလိုက်ရုံပေါ့။

“ဘွားမေက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကောင်လေးကို ဒီအိမ် ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထားရတာလဲ”

“ငါ့နောက်ကွယ်မှာသာဆို ဒီကောင်လေး ရုပ်ရှည်မျိုးနဲ့ အချိန်တို အတွင်း မခန့် သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားနိုင် တယ်”

ဘာပဲပြောပြော ဘွားမေ အရှေ့မှာဆိုတော့ ကလေး တွေ ဘာစကားမှ ဆန်းဆန်းပြားပြား ပြောရဲမည် မဟုတ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားမေ၊ အဲဒီကောင်လေးက”

“မိန်းကလေးတွေ နှစ်ခြိုက်တဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ အာကာ”

“နောက်ကြောင်းကော ရှင်းရဲ့လား ဘွားမေရယ်”

သမီးကို ပတ်သက်ချင်သည့် ကောင်လေးက ချော သည်ဆိုတော့ ဦးအာကာ စိုးရိမ်သွားပြန်သည်။ သူ့အတွေ့အကြုံ အရတော့ ယောက်ျားလေး ချောပြန်ရင်လည်း ပတ်သက်ချင်သည့် မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်သည်။

တည်တည်တံ့တံ့ ယောက်ျားလေးဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ ဒါကိုပဲ အခွင့်ကောင်း ယူတတ်သည့် ယောက်ျားလေးသာဆို သေရော။

“ငါ့မြေးတွေကို အခု အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာက အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲပဲ။ သူ ပြောတာကတော့ အဲဒီကောင်လေးက ကောင်မလေးကိစ္စတွေ ဘာတွေ ဘာမှ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မရှိဘူး၊ မာနခပ်ကြီးကြီးပဲတဲ့၊ မခလေး ကိုမြင်မှ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရှာတာတဲ့”

“ကျွန်တော်သမီးက အရမ်းငယ်ပါသေးတယ် ဘွားမေရယ်”

အခုချိန်မှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးက လာတောင်းရင်တောင် ဦးအာကာက မထည့်ပေးနိုင်။ သမီးလေး က သူ့အတွက်တော့ ပီဘီကလေးလေးသာ ဖြစ်၏။

“ဒါပေါ့၊ အခုလို အခြေအနေမျိုးဆို သူတို့အချင်းချင်း လေ့လာပြီး အချိန်ဆွဲလို့ ရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါမသိဘဲ လည်း သူတို့ အရဲမကိုးရဲပါဘူး၊ စိတ်ချ”

“ကျွန်တော် အဲဒီကောင်လေးနဲ့ တွေ့ဖို့လိုမလား ဘွားမေ”

ဘွားမေ သားဖြစ်သူကို သဘောကျသလို အသာ ပြီးလိုက်သည်။ ကိုယ့်သားသမီးကျတော့ တုန်နေအောင် သိတတ်

www.burmeseclassic.com

သည်။ သူများသားသမီးကို သူတို့ ပိုးခဲတုန်းကတော့ ဒါမျိုးတွေ မိမှာတောင်မဟုတ်။

“လိုမလားဟဲ့၊ သူတို့က အခု သူငယ်ချင်းဟာကိုး၊ မင်းက ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ခေါ်တွေ့မှာလဲ”

ဘွားမေ စိတ်မရှည်တော့သလို ဟောက်လိုက်တော့ ဦးအာကာ ဝပ်ပုသွားသည်။

ဒီတစ်ပတ်လုံး ဩရသ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ခဏမြန်ရောက်လာသော မာမိနှင့် ဒယ်ဒီကို လေဆိပ်သွားကြိုရတာနှင့် မာမိ သွားချင်သော နေရာကို လိုက်ပို့ရတာနှင့် သူ့မှာ မအားလပ်နိုင်ရှာ။

မခ ရှိနေမည့် ဘွားမေ အိမ်ကို မရောက်တာတောင် တစ်ပတ်ကျော်တော့မည်။ ဒီမနက် မာမိ ဝယ်ချလာသော စံပယ်ပန်းတွေကိုမြင်တော့ စံပယ်တွေဝေအောင် ထိုးထားသော ဖွတ်မြီးတစ်ချောင်းနှင့် ကောင်မလေးကို မက်မက်မောမော သတိရမိသည်။

“သားရေ ... လာပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်၊ မာမိတို့လည်း ပြန်လာကတည်းက အလှူကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ငါ့သားနဲ့တောင် အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်ဘူး”

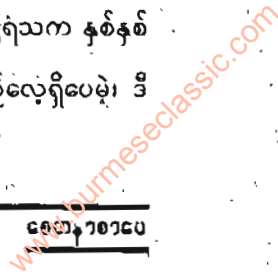
“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

မာမိက ကိုနိုင်ငံမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်ရှုပ်၊ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ပြီး နှစ်စဉ် အလှူလုပ်ဖို့ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့တတ်။

ပြီးတော့ တစ်ချိန်ကျလျှင် မာမိက မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ မြန်အခြေချဖို့ စိတ်ကူးသူ။

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ငါ့ကိုတော့ တစ်သက်လုံး မပစ်ပယ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

ဒါက မာမိရဲ့ လက်သုံးစကား။ ဩရသက နှစ်နှစ်အစ်ခါ၊ သုံးနှစ်တစ်ခါလောက်သာ လာပြန်လည်လေ့ရှိပေမဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ အကြာရှည်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။

“မနက်က သား မုန့်သွားဝယ်နေတုန်းတောင် နိုဝယ် လာ သွားသေးတယ်”

“ကိုကိုနိုဝယ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုတောင် မစောင့်ဘူး”

“ဪ ... သူ့သင်တန်း ရှိသေးတယ်လေကွယ်”

ဒေါ်မြတ်မြတ် သားဖြစ်သူကို အကဲခတ် ကြည့်မိ သည်။ ဟိုးတုန်းက အနောက်တိုင်းဆန်တာကို နှစ်ခြိုက်သဘော ကျသော သားငယ်က အခုတော့ ပုဆိုးနှင့် လည်ကတုံးအင်္ကျီကို မချွတ်တမ်း ဝတ်နေသည်။

ဂျယ်လိမ်းပြီး အမြဲထောင်ထားသော ဆံပင်ကလည်း သေသပ်ဝပ်ပြားနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်မြတ်မြတ်က သားဖြစ် သူဆီမှာ သကြီးကွင်းတွေ၊ လက်ကောက်တွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မတွေ့ရတော့သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

ဒါ နိုဝယ် ပြောသည့် အဘွားကြီးလက်ချက် ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။

“သား ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို သဘောကျနေတယ် ဆို”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ကျွန်တော် တော်တော်သဘောကျ တယ်”

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးက တစ်ခါ လေးလည်း သားအမိဖြစ်လိုက်၊ ရံဖန်ရံခါလည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်လိုက်။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဩရသက သားတစ်ယောက် ယဉ်ကျေးမှုကို ဘယ်တော့မှမမေ့။ ဒါကပဲ ဒေါ်မြတ်မြတ် ကျေနပ်နေရသည်။

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ သား”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ မာမီ၊ သားတို့ပုံစံနဲ့တော့ တခြားစီပဲ၊ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းတဲ့ပုံစံမျိုးလေးပေါ့။ မာမီ မြင်ရင် ချစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

ပြောပြနေသည့် ဩရသ ပုံစံမှာ မြတ်နိုးခြင်းတွေ အထွက်နေတာ သိသာလှသည်။ မနာလိုချင်စရာကောင်းလောက် မောင် သားဖြစ်သူက မြတ်နိုးနေပုံ ပေါ်လေ၏။

“မင်းဘက်ကတော့ သေချာနေပုံပဲ၊ ကောင်မလေးဘက်ကကော”

“သူငယ်ချင်းအဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ညှို့လိုက်တာကွယ်၊ မင်းဒယ်ဒီသာကြားရင် ရယ်မှာသေချာတယ်”

သားဖြစ်သူ၏ ရုပ်ရည်၊ အရည်အချင်းမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ဒီမှာမပြောနှင့် ဟိုမှာတောင်မှ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှန်း ဒေါ်မြတ်မြတ် သိပါသည်။ အခု သားပုံစံလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် နည်းနေသလို မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေ၏။

“သူတို့မှာ အဘွားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ မာမိ၊ ဘွားမေလို့ ခေါ်တယ်၊ အင်မတန်တော်ပြီး အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ စံပြအဘွားတစ်ယောက်ပေါ့၊ အခုလောလောဆယ်မှာ အဲဒီအဘွားက သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတယ်”

ဘွားမေရဲ့ အုပ်ချုပ်သင်ပြမှု အောက်မှာ မခေတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး တိုးတက်လာတာ သူ့မျက်မြင်ဖြစ်၏။

“အင်္ဂလိပ်စကားကို တတ်နိုင်သလောက် ပြောရသည်။”

“အများတွေကို ဘွားမေက ပြင်ပေး၏။”

ပြီးတော့ ဘွားမေက အင်္ဂလိပ်ပုံပြင်စာအုပ်၊ ဝတ္ထု

အုပ်တွေကို သံရုံးကငှားပြီး ဖတ်ခိုင်းသေးသည်။

“သိပ်မလွယ်ဘူး မာမိ၊ သူ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ အားလုံးက ဘွားမေဆီမှာပဲ၊ ဘွားမေ ချုပ်ကိုင်ထားတယ်”

ဒါပေမဲ့ ဒါကိုပဲ သူက မခလေး လုံခြုံမှုရှိသည်ဆို

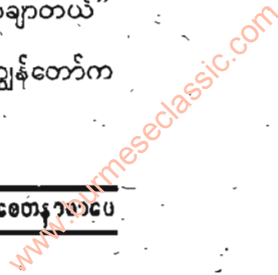
ကျေနပ်နေမိသည်။

“သားက သူ့ကို တစ်သက်လုံး ရည်းမှန်းထားတာလား”

“မာမိရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကများ အပျော်အလုပ်လုပ်ဖူးလို့လဲ၊ သူသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် မာမိတို့ မပြန်ခင် တစ်ခါတည်း-စေ့စပ်သွားချင်တယ်”

“သမီးအောင်သာသိရင် သိပ်စိတ်ဆိုးမှာ သေချာတယ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ မာမိရယ်၊ မိအောင်နဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ”

“သားဘက်က သူငယ်ချင်းဆိုပေမဲ့ သူ့ဘက်က ဒီထက် ပိုတယ်လေ”

နဒီအောင် ဆိုသည့် ကောင်မလေး။ ဩရသတို့ မိသားစုလိုမျိုးပဲ ဟိုမှာ အခြေချနေထိုင်ကြသည်။ ရှင်းရှင်းဖြောင့်ဖြောင့် မိအောင်က သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပေါင်းသင်း၍ရသည့် သူငယ်ချင်း။ သူ့ဘက်ကတော့ ဒီထက် ဘာမှမပို။

“ညကတောင် မိအောင်ဆီက ဖုန်းလာသေးတယ် မာမီ”
“ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“New year အမီ ပြန်လာမှာလားတဲ့၊ ကျွန်တော်က မသေချာဘူးလို့ ဖြေလိုက်တယ် မာမီ”

ညက မိအောင် ဖုန်းဆက်တုန်းက “ငါ့ပြာ ... နင် ချစ်သူရနေပြီလား” ဟု မေးခဲ့တာကို မာမီအား မပြောဖြစ်။

“အရူးမရယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု သူကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ညာပြောမိမှန်း မသိ။ အမှန်ဆို ညကတည်းက ဩရသ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။

“ဟင် ... သားက မာမီတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်မလိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ နေခဲ့ချင်သေးတယ် မာမီ၊ ကျောင်းဖွင့်ခါနီးကျမှ ပြန်လာပါရစေ”

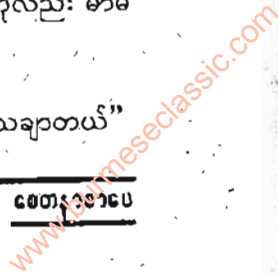
“သမီးအောင်ကတော့ မျှော်နေတော့မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ မာမီရယ်၊ သူ့သင်တန်းနဲ့သူတောင် လိမ့်ပတ်လည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဩရသ ဒီကိုထွက်လာသည့် အချိန်တုန်းက မိအောင် စိန်ဘာသာစကားပြောသင်တန်း တစ်ခုကို တက်ရောက်နေခဲ့သည်။ မိအောင်ကလည်း ထူးထူးခြားခြား စပီနီဘက်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသေးသည်။

မာမီကတော့ သမီးမိန်းကလေး မရှိသဖြင့် မိန်းကလေးမြင်လျှင် ချစ်နေတာချည်း ဖြစ်၏။ မိအောင်ကိုလည်း မာမီ ချစ်သေးသည်။

“မိအောင်ကတော့ သားကို မျှော်နေမှာ သေချာတယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး မာမီ၊ ဟိုမှာ သားအတွက် အရေးကြီးတာ
ဘာမှ မရှိဘူး။”

သားဖြစ်သူ ပခုဲးတွန်ပြပြီး ထွက်သွားတော့ ဒေါ်မြသိ
မြတ် မိအောင်အတွက် စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွားသည်
အင်းလေ ... ဘယ်ကတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူ့ဖူးစာနဲ့သူ ပါလာပြီးသား
ပဲဟာ။

“မာမီရေ ... ကျွန်တော် သက်န်းသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်
သက်န်းသွားဝယ်ရင်း အပြန်ကျ ဒယ်ဒီကိုပါ ဝင်ကြိုခဲ့မယ်”

မြန်မာဝတ်စုံကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားတာ
များ အရင် သြရသကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်တော့။ အင်း
မိအောင်သာတွေ့ရင် အံ့သြပေဦးမည်။

မလာနိုင်ပါဘူး ထင်ထားခဲ့ပေမဲ့ မခေတို့ ညီအစ်မ
သုံးယောက်လုံး အလှူကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဖိတ်သာဖိတ်
ခဲ့သည်။ သြရသ မမျှော်လင့်ခဲ့။

“မခေ လာတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဒီမှာ မဒီတို့လည်း ပါပါတယ် ကိုသြရေ၊ ဘာလဲ မခေ
တစ်ယောက်ပဲ မြင်တာလား၊ ဒါဆို ပြန်တော့မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မဒီတို့ကိုလည်း မြင်ပါတယ်၊ ဘွားမေ
ကော ... ဘွားမေ မပါဘူးလား။”

“မပါဘူး ကိုသြ၊ ဘွားမေက ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့
ချိန်းထားတာ ဖျက်လို့မရလို့ မလာနိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်လား ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ကြဦးနော်၊ မာမိကို သွား
ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ခဏလေး ထားခဲ့ရတာတောင် ဩရသ စိတ်မချ
သလို ဖြစ်နေသည်။ အလှူလာသော မခတို့ ပုံစံက သိသာထင်
ရှားစွာ လှပလွန်းနေ၏။ ရှိသမျှ လူတော်တော်များများက မခတို့
ညီအစ်မတစ်တွေကို သိသိသာသာရော မသိမသာပါ ကြည့်နေကြ
သည်။

“မဒီ ငါတို့ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေသလိုပဲ”

“အေး ... ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်ကလူတွေ ထင်လို့နေ
မှာပေါ့”

“အဲလိုမှန်းသိရင် မလာပါဘူးဟယ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာ”

ကိုယ့်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသော
လူတွေများတော့လည်း မခ မနေတတ် မထိုင်တတ်။ သွားသင့်
မသွားသင့် ဘွားမေနှင့် မခတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် မဲနှင့်ခွဲပြီး
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ပထမသုံးမဲမှာ “သွားသင့်သည်” မဲထွက်လာတော့
နောက်တစ်မဲကို ဖွင့်ဖောက်စရာ မလိုတော့။

“ဘာအခုမှ နောင်တရနေတာလဲ၊ သွားသင့်တယ်လို့ နင်မဲ
ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မဒီတို့လည်း အတူတူပဲလေ”

အမှန်တော့ ဒီအလှူကို လာချင်လွန်းသည် ဆိုတာ
မက၊ အပြင်လောကကို လေ့လာချင်သည်က ပိုပါသည်။

“ကညာကတော့ ဝအောင်စားပစ်မယ်”

ကညာကတော့ ဟင်းအမည်စုံလှသောထမင်းဝိုင်း
ကြီးကို စားချင်လှပြီ။

“နင်ကတော့ အစားပဲ”

“အို ... ရောက်လာမှတော့ စားရမှာပေါ့၊ မစားဘဲ ပြန်
သွားရင် မတန်ဘူး၊ အလှပြင်ရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်း
တယ်ထင်လဲ”

ဒီအလှူလာဖို့အတွက် မခတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ဘာဝတံ့ရမလဲ၊ တိုင်ပင်တာ တမေ့တမော။ မခက ရင်ပုံးအနားမှာ ဖဲစလေးတွေကွပ်ပြီး မဒိနဲ့ ကညာကတော့ ရောင်စုံဖန်ချောင်ရှည်လေးတွေသီကာ အနားကွပ်၏။

လုံချည်ကိုတော့ ပိုးအပါးချူးနားချိတ်လေးတွေကို တစ်ယောက်တစ်ရောင်စီ ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာအလှူတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြင်တတ်ကြ။ အောက်ခံမိတ်ကတစ်ထပ်လိမ်းပြီး ပေါင်ဒါခပ်ပါးပါး ရိုက်လိုက်လျှင် ပြီးပြီ။

“ကညာနော် ... နင် အိမ်မှာစားသလို ပုံပျက်ပန်းဖူးမလုပ်နဲ့၊ ဣန္ဒြေလေးနဲ့စား၊ မဟုတ်ရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကော ဘွားမေရော သိက္ခာကျတယ်”

“ဟိုမှာ ကိုညိုတို့ ပြန်လာပြီ၊ တိတ်တိတ်နေ”

ဒေါ်မြတ်မြတ် သိလိုက်ပြီ။ ကောင်မလေးလူသသုံးယောက်ထိုင်နေသည့် အထဲက သားဖြစ်သူ သဘောကျသည့် မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မြင်တာနှင့် သိသည်။

ကောင်မလေးပုံစံက သားဖြစ်သူ ငယ်ငယ်တုန်းက အမြတ်တန်းနှင့် ဆော့ကစားသည့် အရုပ်မပုံစံမျိုးလေး။ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် လှပလွန်းသည်။

“မာမိ... ဒါက မဒိတုံး၊ သူ့ဘေးက ကညာ၊ သူက မခတုံး”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေးတို့က ချောလိုက်တာကွယ်”

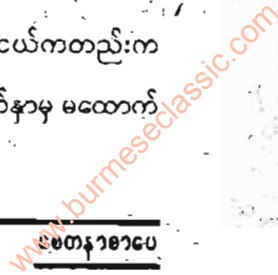
“ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်”

“ဘယ်နှယ် မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့ အထူးသဖြင့် မခ အကြောင်းဆို ငြေက ခဏခဏပြောတာ”

မာမိက မခကို ရည်ရွယ်ပြီး အထူးအလေးပေး ဆက်ဆံတာကိုမြင်တော့ ဩရသ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါကတော့ ကိုညိုကြီး ဘက်လိုက်တာပါ အန်တီ”

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ ငါ့လေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘက်လိုက်ပြီဆို ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်တော့ဘူး”

မဒီနှင့် ကိုဩမာမီ လေပေးဖြောင့်နေပေမဲ့ မခက်
တော့ ငြိမ်ကုပ်နေမိသည်။ ကိုဩမာမီက ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။
မခဘေးနား ဝင်ထိုင်ပြီး မခလက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ရယ်ချင်နေသော ကညာအကြည့်တွေကိုလည်း ရှောင်
ရှားရသေးသည်။ ပြီးတော့ မခကို အမြတ်တနိုး ငေးမောနေသော
ကိုဩကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲ။ မခ ပြန်ချင်လှပြီကွယ်။

“မခတို့ အပြန် အဆင်ပြေရဲ့လား၊ မပြေရင် ကိုယ်လိုက်
ပို့ပေးမယ်လေ”

“ပြေပါတယ် ကိုဩ၊ ဘွားမေ ကားပေးလိုက်တယ်”

မခ ပြန်ပြောနိုင်တာဆို၍ ဒီစကားတစ်ခွန်းသာရှိ
သည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ မဒီနှင့် ကညာက မခကို နောက်၍
မဆုံး။

“ယောက္ခမကြီးက မျက်နှာချိုတယ်၊ သူ့သားက စေတနာ
ပိုတယ်”

“နင်တို့နော် ... ဘာတွေ လျှောက်နောက်နေကြတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုဩက သိသာသလို ကိုဩအမေကြီး
ကလည်း သိသာတာပဲဟာ၊ ဟုတ်တယ်နော် ကညာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုဩဆို မခပန်းကန်ထဲပဲ
တစ်ချိန်လုံး ဟင်းခပ်ထည့်ပေးနေတာ၊ မျက်စိကို နောက်
နေတာပဲ”

“နင်တို့ပါးစပ်ပိတ်တော့၊ ဟိုမှာ ဘွားမေ ထွက်စောင့်နေ
တယ်”

ခြံဝမှာထွက်ပြီး ဘွားမေ စောင့်နေတာမြင်တော့
သူမတို့သုံးယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

လက်တွဲပြီး ထွက်လာသော အန်ကယ်လ်စန်းနှင့် အန်တီမြတ်ကို မြင်တော့ အောင် ခုန်ပေါက်ပြီး လက်ငှေ့ယမ်း ပြလိုက်သည်။ ငြေကို မတွေ့တော့ အောင်စိတ်ထဲ နည်းနည်း ထင်သွားသည်။

ပြီးခဲ့သောညက ငြေ ပို့လိုက်သည့် e-mail မှာ ဘာမှမပါ။

ဘယ်ရက်မှာ ဘယ်နှနာရီလာကြို ဒါပဲပါသည်။

အခုတော့ အန်တီမြတ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပဲတွေ့သည်။ အင်းလေ ... ငြေလည်း ပါချင်ပါလာမှာပေါ့။ သူက လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းတိုင်း နောက်ချန်ပြီး ဆင်းလေ့ရှိသည်။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေသော အောင် သည် အန်တီမြတ်နှင့် တွေ့သည့်အခါမှာတော့ မပျော်ရွှင်နိုင်တော့။

“ငြေတော့ မပါလာဘူး သမီးရေ”

အောင်သည် ငြေကို မတွေ့ရတော့ ချက်ချင်းဝမ်း ညည်းသွားသည်။ ဒီကဖြင့် သူ့ကို သတိရပြီး လွမ်းလိုက်တာ လူမတတ်။ သူ့ကဖြင့် နေနိုင်လွန်းစွာ ဖုန်းတစ်ခါတောင် မှတ်ဖော်မရ။

“ဒေါ်လာ ဈေးကြီးတယ် မိအောင်ရေ” ဆိုသည့်

ကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းနှင့် နေနိုင်လွန်းသည်။ အလကား တောင်၊ လာမှ သိမယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမြတ်၊ သူပြောတော့ New year အမိ ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး”

ကပ္ပလီမလေးတစ်ယောက်လို ကွေးကောက်နေသော ငြေနှင့် မိအောင်က အလိုမကျသလို နှုတ်ခမ်းစုသွားတော့ အန်တီမြတ် စိတ်မကောင်းမိ။

ဒီကောင်မလေးက သားအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးရှာလွန်းသည်။ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုကို အပြည့်အဝ လက်ခံထားသော မိအောင် ပုံစံက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပေမဲ့ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စရာ ကောင်းပါသည်။

အခုဝတ်ထားတာလည်း ကြည့်ဦး၊ အသားကပ်ဘောင်းဘီရည် အပေါ်မှာ ဂျင်းစံကတ်တိုနန့်နန့်ကို ထပ်ပြီးစွပ်ထားသည်။ အင်္ကျီကိုတော့ အောက်မှာ စွပ်ကျယ်တစ်ထပ်ခဲပြီး ဂျင်းအင်္ကျီလက်ပြတ် ထပ်ဝတ်ထားသည်။

သားဖြစ်သူ သဘောကျသော မခ ပုံစံလေးနှင့်တော့ တခြားစီဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံစံမျိုးကို သားဖြစ်သူ အရင်ကသဘောကျခဲ့တာပါပဲ။ အခုမှ ပြောင်းလဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

“အန်တီမြတ် ... ငြိမ့်က ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်လာတာလဲ ပြောပါဦး။”

“ဪ ... သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချောင်းသာသွားမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

မိအောင်ကို မညာချင်ဘဲ ဒေါ်မြတ်မြတ် ညာလိုက်သည်။

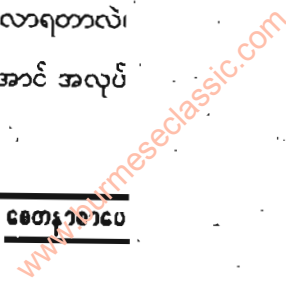
“သမီးအတွက် အန်တီ လက်ဖက်တွေရော၊ ပုစွန်ခြောက်တွေရော အများကြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်၊ သိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်က သူမ ကြိုက်သည့် အစားအသောက်တွေအားလုံး စိတ်မဝင်စားရှာ။ ဒီက New year ကို အင်မတန်ပျော်အောင်ကျသည့် ငြိမ့်က သူ နှစ်သက်သော New year ကို စွန့်လွှတ်ပြီး နေခဲ့သည်ဆိုတော့ ...

အတွေးနှင့်တောင် အောင် ရင်ထဲမကောင်းလှ။ အိမ်ထဲမှာ အရာတွေကများ ငြိမ့်ကို ဆွဲဆောင်နေသလဲ။

“အန်တီမြတ်ရယ်၊ ငြိမ့်က New year ဆို သမီးနဲ့ လျှောက်လည်နေကျဟာကို၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ၊ ဒီမှာ သမီးကဖြင့် သူနဲ့ လျှောက်လည်လို့ရအောင် အလုပ်တစ်ပိုင်းတောင် ဆင်းနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ သမီး ဘယ်မှာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာဂါဆိုင်မှာ အန်တီ”

အောင်က ငြည့်ကို စိတ်နှာချင်ပေမဲ့လည်း စိတ်မနှာနိုင်။ ငြည့် မရှိသော အရပ်မှာ အောင် မပျော်နိုင်တာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီထင်ပါ။

“မျှော်မနေပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ညည်းသူငယ်ချင်းက ဟိုမှာပျော်နေတာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ အရင်တုန်းကတော့ ပုန်တယ်၊ ညစ်ပတ်တယ်ဆိုပြီး ကြီးကျယ်ခဲ့တာ၊ အခုတယ်လို့ဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ကားမောင်းနေရင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေရှာသော မိအောင်၊ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရင် ကောင်းမလားဟု ဒေါ်မြတ်မြတ် စဉ်းစားမိသေးသည်။

အို ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းစရာ နောက်မှပေးသိတာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်။

သူတို့ လူငယ်ချင်းကိစ္စ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှင်းကြမိစေ။ ရေခဲတုံးကြီးလို အေးစက်လွန်းသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သိမသာ ပြုံးတော့ ဒေါ်မြတ်မြတ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။
အမြဲတမ်း ... အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အေးစက်စက်နိုင်ပြီး သီးခြားနေလွန်းတာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ စတိုင်ဖြစ်၏။

အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်၏။ ဘွားမေ အိမ်မှာ စုပြီး ကြာဆံချက် စားကြ၏။ မခတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် ပေါင်းချက်ကြပြီး သြရသကတော့ ခိုင်းသမျှ တောက်တိုမည်လေးတွေ လုပ်ပေးရရှာ၏။

ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့သည့် သြရသက အခုတော့ မခိုင်းမှာကိုပဲ ကြောက်သည့်အလား ကျော့ကျော့နပ်နပ်ကြီး လုပ်ပေးနေမိ၏။

“ကိုသြရေ ... မီးဖိုထဲ မီးသွေးထည့်ပေးပါဦး၊ မီးနည်းနေပြီ”

“တစ်လက်စတည်း ကြာဆံအိုးထဲ ရေပါထပ်ထည့်ပေးပါဦးနော် ကိုသြ”

“ဟောတော့ ... ကြာဆံချက်ထဲ ထည့်ဖို့အတွက် ငုံးဥမေ ခဲ့ပြီ”

နောက်ဆုံး ဈေးကိုပြေးပြီး ငုံးဥဝယ်တာကအစ သြရသ ပါသည်။ ဟိုတုန်းက မာမိက သမီးမိန်းကလေး မရှိ၍ သူ့ကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းလျှင် သူ့မှာ မိုးပြိုမတ်တ် သောင်းကျန်းဖူးသည်။

“မာမိတို့ကလည်းဗျာ၊ ဒါ မိန်းမအလုပ်တွေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

တစ်ခါတလေများ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ချက်စားရလျှင် ညည်းညူ၍ မဆုံး။

အခုတော့လည်း မိန်းကလေးသုံးယောက်က သူ့ကို မနားရအောင် ခိုင်းနေတာကို သြရသ တစ်ချက်မှ မညည်းညူ။

“မြေးတို့နော်၊ သြရသကို သိပ်ပြီး မခိုင်းကြနဲ့၊ သူ့ခမျာ တစ်ပတ်တစ်ခါလာတိုင်း မနားရဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဘွားမေက သြရသကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်
လာလည်ခွင့် ပေးထားသည်။ သြရသကလည်း ရသမျှအခွင့်အလေး
လေးကို လက်မလွှတ်နိုင်စွာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မှန်မှန်လာလေ့
ရှိ၏။

ကျန်သည့်ရက်များမှာတော့ ဘွားမေကို ပေးထား
သည့် ကတိကို စောင့်ထိန်းလျက် မခလေး သင်တန်းတက်သည့်
အချိန်မှာ အဝေးကွ ငေးကြည့်ရုံနှင့် ရောင့်ရဲရလေ၏။

“မနေ့ကတောင် ကိုညိုကို သင်တန်းနားမှာ တွေ့သေး
တယ်”

“ဟုတ်တယ် မခ၊ ကိုကိုနီဝယ်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မျက်ဝန်းချင်း ငေးကြည့်ဆုံး
နှင့် ရောင့်ရဲကျေနပ်ရရာသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးက ဘွားမေ
စည်းကမ်းကိုဖောက်ဖို့ ယောင်ပြီးတောင် စိတ်မကူးကြရာ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆုံစည်းလိမ့်မည်ဆို
သော ယုံကြည်ချက်က သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေလေ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေသော ဘွားမေ
က အလကားမနေပါ။ နားကို မသိမသာ စွင့်ထား၏။ ဒါကြောင့်
သည်း သြရသ ပြောတာကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဒီကောင်လေး မဆိုး။ ကတိကိုတော့ သေချာထိန်း
သိမ်းရှာ၏။ လမ်းမှာတွေ့တာတောင် မနှုတ်ဆက်။ ဘွားမေက
အဖြည်းဖြည်းနှင့် သြရသကို သဘောကျလာသည်။

ပညာဂုဏ်ရည် မြင့်မားပေမဲ့လည်း မြေးဖြစ်သူနှင့်
သတ်သက်လာလျှင် သာမန်မာနမျှ မရှိရာ။ ဒီလိုလူမျိုးလေးနှင့်
ဆိုလျှင် မခနှင့် ရေရှည်သင့်တော်ပေလိမ့်မည်။

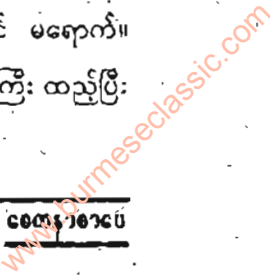
“သြရသ ... မင်း ကြာဆံချက် စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး ဘွားမေ”

“သွားစားလေ၊ မခ ထည့်ပေးလိုက်လေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ”

မခ ကြာဆံချက် ထည့်တဲ့ဆီတောင် မရောက်။
ကညာက ကြာဆံချက် တစ်ပန်းကန်မောက်မောက်ကြီး ထည့်ပြီး
ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ထည့်လာခဲ့ပါပြီ ကိုညရေ၊ မခအတွက် ထည့်လာတာ၊ ကိုညပဲ စားလိုက်တော့၊ မခအတွက်က ပြီးမှထည့်ပေးမယ်၊ ဒီမှာ ကိုည ... ရော၊ နံနံပင်များများလေးနဲ့ ငရုတ်သီးစပ်စပ်လေး ပူတုန်းစားလိုက်”

မခအတွက် ထည့်လာသည် ဆိုတာနှင့် ဩရဿမငြင်းတော့။ ငရုတ်သီးအစပ် သိပ်မစားနိုင်သည့် ဩရဿတစ်ပန်းကန်လုံး စားပြီးသည့် အချိန်မှာတော့ ချွေးပြန်ပြီး အတော်ကြီး ပူလောင်နေပြီ။

“ကိုည အရမ်းစပ်နေလား”

မခရဲ့ ကရုဏာမျက်ဝန်းလေးကို အမြင်မှာ ဩရဿစိတ်မထိန်းနိုင်တော့။

“စပ်လည်း စပ်တယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်”

“ရှင်”

မခသည် အခိုက်အတန့်မှာတော့ မှင်သက်သွားမိသည်။ တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်နေသော ရည်းစားစကားက စိတ်ကူးယဉ်စရာ လုံးဝမကောင်း။ ရယ်စရာက ပိုကောင်းနေ၏။

“အားပါး ... စပ်လိုက်တာ၊ တကယ်ပြောတာ မခ၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

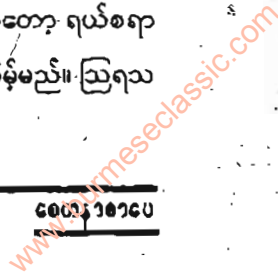
“ဘာတွေ ရယ်နေတာလဲ မခ”

မခသည် ထိုခဏမှာတော့ ရယ်ချင်စိတ်များက သူ့ကို စနောက်ချင်လှသည်။ ဒါကြောင့် ဩရဿကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“ကိုညလေ ဘွားမေ၊ ကိုညပေါ့ ... သမီးကို ရည်းစားစကား ပြောနေတယ်”

ဘွားမေ မျက်စိထဲမှာတော့ ဩရဿရော မခပါ အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးငယ်များသာ ဖြစ်၏။ မာန်မဲထိုက်လျှင်လည်း သူတို့လေးတွေ ကြောက်သွားရှာမည်။

မသိသလို နေလိုက်ပြန်လျှင်လည်း အတင့်ရဲလာမည်။ ဒါကြောင့် မခလေး ရယ်နေမယ့်အတူတူတော့ ရယ်စရာတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးပေးလိုက်တာ ပိုကောင်းပေလိမ့်မည်။ ဩရဿ ချက်လည်း တခဏပေါ့။

“ဘယ်လိုပြောတာလဲ”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့ သမီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

မခက္က ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာလေးနှင့် ဩရသဘက်

လှည့်ပြီး ...

“မသိဘူး”

ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိအောင် ဩရသ ရှက်လှသည်။

ဒီကောင်မလေးကတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ရည်းစားစကား ပြောပါသည် ဆိုမှ ဘွားမေကို ပြန်ပြောနေသေးသည်။ ဒီကောင်မျက်နှာ ဘယ် မှာသွားထားရမလဲ။

မခက္က ရယ်သည်။ ဘွားမေက ပြုံးသည်။ မထူးတော့ သူ ရှက်နေလည်း အလကားပဲ။ ဘွားမေလည်း သိပြီးပြီပဲ။ သန့် ခေါင်ထက် ညဉ့်မိနက်တော့။

သူကပါ မရှက်သလို ရောယောင်ရယ်မောပြီး

“ဘွားမေ ... ကျွန်တော် ဘွားမေရှေ့မှာ ပြောတာနော်၊ မခက္က ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် သူနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်”

ဩရသ ရယ်မောနေပေမဲ့ မျက်ဝန်းတွေ လေးနက် ဘယ်ငြိမ်လွန်းတာကို ဘွားမေ သတိပြုမိသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဘွားမေ၊ နောက်ဆိုရင် မခက္က ဘာပဲပြောပြော ဘွားမေ ရှေ့မှာပဲ ပြောတော့မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားမေ အင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒုက္ခပါပဲ ... အသက်ကြီးမှ ဘာတွေ ကြားရဦးမလဲ မသိဘူး။

“ဒီတော့”

“ဒီအတိုင်းပေးရင် မခဲက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဘွားမေ၊
ဘွားမေ ကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုကြောင်း လက်မှတ်လေး ထိုးပေး
ပါ၊ ဒါမှ မခဲက လက်ခံမှာ”

ဘွားမေ ရယ်ချင်သွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပေါက်
ပေါက်ရှာရုံ။ အစိုးရရုံးတွေရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း ခွင့်ပြု
ချက်လက်မှတ် လာတောင်းနေသည်။ ဒီကောင်လေးများ နောက်
နေသလား ဆိုပြီး မော့ကြည့်မိတော့ သြရသ ပုံစံက တည်တည်
ကြည်ကြည်။

“မင်းဟာကလည်းကွယ်”

“တကယ်ပြောတာ ဘွားမေရဲ့၊ ကျွန်တော် ဘွားမေ မသိ
ဘဲနဲ့ ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး၊ ဘွားမေ ကြည့်ပြီး လက်မှတ်
ထိုးပေးပါ”

မတတ်နိုင်တော့။ ကိုယ်က လူကြီးဆိုတော့လည်း

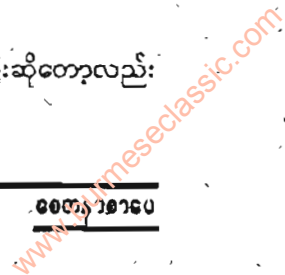
အသိအမှတ် မပြု၍ မဖြစ်။

စာမျက်နှာ နှစ်ခုသာပါသော ပို့စကတ်လေး။ ပထမ
စာမျက်နှာမှာ သြရသက သူ့ဇာတ်ပုံကို ကပ်ထားပြီး နောက်တစ်
မျက်နှာမှာတော့ မင်းကို အမြဲလွမ်းနေမယ်ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာ
တန်းလေး။

မျက်နှာဖုံးမှာတော့ နှင်းများဖုံးနေသည့် ခရစ္စမတ်
သစ်ပင်လေး။ ခြုံပြောရလျှင် အင်မတန် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့်
ကတ်လေး။

သြရသက ထိုကတ်လေးကို ဘွားမေရှေ့ ထိုးပေး
လိုက်ပြီး ...

“ဘွားမေ ကျွန်တော် ဒီကတ်လေး မခဲကို ပေးချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘွားမေ ကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးသင့်
မသင့် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း ဟိုမှာထိုင်ပြီးစောင့်၊
ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဩရသ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဘွားမေက ကတ်
လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းသော အဖြိုးနှင့်
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရှိသည့် ကောင်လေး၏ ဓာတ်ပုံက ကောင်မလေး
တွေအတွက် ကိုရီးယားမင်းသားပုံတွေလို အိပ်ခန်းမှာ ကပ်ထား
ချင်စရာ။

နောက်တစ်မျက်နှာလှန်ဖို့ လက်ရောက်ပြီးမှ ပြန်
ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

တော်ပါပြီ။ လူငယ်တွေ ငါးရူးထားလဲ ဆိုတာ
ဘွားမေ မကြည့်ချင်တော့။

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ရည်းစားစာ စစ်ပေးနေရတာ
တောင် လွန်လှပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဩရသလေး ပြန်သွားလျှင်
မခ ကျန်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အမှတ်တရ တစ်ခုခုတော့ သူမ
အတွက် လိုအပ်ချင် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ စာနာစိတ်နှင့် ကတ်ရဲ့
နောက်ကျောမှာ လက်မှတ်အသေးလေးတစ်ခု ထိုးပေးလိုက်သည်။
ပြီးမှ လက်မှတ်နဲ့အောက်မှာ “တစ်ခုတည်းအတွက်သာ” ဆိုသည့်
မှတ်ချက်လေး ရေးပေးလိုက်သည်။

“ဩရသ ရပြီ လာလူ၊ ဒီတစ်ခါပဲနော်၊ နောက်တစ်ခါဆို
ဘွားမေ ခွင့်မပြုတော့ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားမေ၊ အမှတ်တရဆို
တာ တစ်ခါလောက်ဆို လုံလောက်ပါတယ် ဘွားမေ”

အမှတ်တရတဲ့။ အင်းလေ ... လူတွေမှာ လိုအပ်
တာပဲ။ ပြန်ပြီး ဖြေသိမ့်စရာ အမှတ်တရ တစ်ခုတော့ လူတိုင်း
မှာရှိကြတာပဲလေ။

ဘွားမေကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က အမှတ်တရများစွာကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်ပဲ။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသော ဘွားမေကို အနောင်
အယုက် မပေးချင်သဖြင့် ဩရသ အသာလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲမှာ နှစ်ချောင်းထိုး ပြိုင်ထိုးနေသော မခနှင့်
ကညာကို တွေ့ရသည်။ ကညာ ရှိနေသည့်အတွက် ဩရသ ဘာ
မှမဖြစ်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ဘွားမေရော
မဒီနှင့် ကညာပါ အားလုံးသိသည်။

ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိ။ ဩရသက မခရှေ့မှာ
ရပ်ပြီး ကတ်လေး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုဩ”

“ခရစ္စမတ်ကတ်”

“မယူရပါဘူး။ ဘွားမေ ဆူလိမ့်မယ်”

“ဘွားမေဆီက ခွင့်ပြုချက် ရပြီးသားပါ။ စိတ်မပူနဲ့ ဒီမှာ
ကြည့်၊ ဘွားမေ လက်မှတ် တွေ တယ်မဟုတ်လား”

“ဟောထော့”

မခရော ကညာပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မခက
ဘွားမေ သိသွားပြီဆိုသော အသိနှင့် ရှက်နေသလောက်
ကညာကတော့ အားရပါးရ ရယ်မောနေသည်။

“တကယ်တော့ ဒီမှာ ဘွားမေ လက်မှတ်ကြီး၊ ကိုဩက
မျက်နှာလိုက်တယ်၊ ကညာတို့ကျတော့ မပေးဘူး”

“ညည်းလိုချင်ရင် နောက်သပ်သပ်ဝယ်ပေးပါမယ်ကွာ”

ကညာက သူ့အပေါ် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင်

ကျသော်လည်း အပြစ်ကင်းစင်သဖြင့် သူ့ရဲ့ညီမငယ်လို ဖြစ်နေ
သူ စိတ်မပျက်မိ။

“ဒါဆိုရင် ကညာကို ဝယ်ပေးရင် တီးလုံးပါတာ ဝယ်ပေး
နော်၊ ဒါမှ ကတ်လေးဖွင့်တိုင်း သိချင်သံ ကြားရမှာ”

“အေးပါကွာ၊ မခ ဖွင့်ကြည့်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ နောက်မှပဲ ကြည့်မယ်”

ဘေးနားမှာ ကညာ ထိုင်နေသဖြင့် မခ ဖွင့်မကြည့်

တစ်ခုခုဆို အဲဒီ ကညာက ဘာအားနာမှုမှ မရှိ။ အားရပါးရ
လှည့်လှည့်လေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ ကိုဩ ရှေ့မှာလည်း မခ မဖွင့်ချင်ပြန်။

“အေးလေ ... ဖွင့်လေဟာ၊ ငါလည်း ကြည့်ရအောင်”

“အိုး ... မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ နောက်မှပဲ ကြည့်မယ်”

ရှက်စိတ်နှင့် မခ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းဆွေ

ရှောင်ရဲရဲ ထနေ၏။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်အတွက် ရင်ခုန်စေ
အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကညာ ရှိသဖြင့် သြရသာ လွတ်လပ်
ရင်မခုန်ရဲ။

“ကပ်စီးနဲ့လိုက်တာ၊ အရမ်းပဲ”

“နေပါစေ ကညာရယ်၊ သူ နောက်မှပဲ ကြည့်ပါဇော်”

“နှစ်ယောက်စလုံးက ကညာကို ပထုတ်ချင်နေကြပြီ”

မရဘူး။ “မသွားဘူး၊ ဘွားမေက သေချာမှာထားတယ်
တစ်ယောက်ဟည်း မထားခဲ့ရဘူးတဲ့”

ကဲ ... ရှင်းရော၊ မခန့်င့် တစ်ယောက်ချင်းဆွေ

သြရသာ မမျှော်မှန်းရဲတော့။ ကိစ္စမရှိပါ။ သြရသာကလည်း

တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ မမျှော်မှန်း။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ညီမကိုလည်း မရှောင်ခိုင်းပါဘူး၊ မခ
ကိုယ်ပေးတာ အမှတ်တရ သိမ်းထားနော်”

အမှတ်တရတဲ့။ မခ ရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ ကိုသြ

ကို မော့ကြည့်တော့ ကိုသြ မျက်ဝန်းများက မခကို လှပစွာ
ဆွဲငင်နေကြသည်။

“အမှတ်တရ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား”

ကညာကတော့ ဒီစကားလုံးကိုရွတ်ရင်း တွင်တွင်

ရယ်မောနေလေ၏။

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို ထိုင်စောင့်ရတာလောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တာ မရှိ။ ဩရသ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ မိအောင်တို့ လုပ်လိုက်လျှင် ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်၏။

ညကမှ အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ပြီး ...

“ငါ့ဩရေ ... မနက်ဖြန်ကျရင် လေဆိပ်မှာ ဧည့်သည်တော် ယောက် သွားကြိုပေးစမ်းပါ။ အရေးကြီးလို့”

“နင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဘယ်သူလဲ”

“နင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ဘာသာ လေဆိပ်ဧည့်ခန်းမှာသာ စောင့်နေ၊ သူ နင့်ဆီလာလိမ့်မယ်”

“သူက ငါ့ကို သိလို့လား”

“အေး ... နင့်ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဒါနဲ့ ဧည့်သည်က ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“သိပ်ကိုလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့”

ဒါဆိုရင်တော့ မိအောင် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပေလိမ့်နော်။ အင်းလေ ... သွားကြိုဆိုတော့လည်း သွားကြိုရုံပေါ့။ ဩရသက ဧည့်ခန်းမရဲ့ အရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံမှာ အေးအေးလူလူပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ခရီးသည်တွေ ထွက်လာတာကို ဆွ့ရှသည်။ ခရီးသည်တွေ ကြားထဲမှာ အရပ်ရှည်ရှည်မြင့်မြင့်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ဩရသ “သေတော့မှာပဲ” ဟု ရေရွတ်မိသွားသည်။

မိအောင်။ အစုတ်မ။ လိုက်လာတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြော။ ဘာတဲ့ ... သိပ်ကိုလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တဲ့။ အရူးမ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိအောင် ဆိုသည် သူငယ်ချင်းမလေးကို မြင်တော့ ဩရသ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

ခရီးသည်တွေ ကြားထဲမှာ မိအောင်က အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ထင်ရှားလွန်းနေသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ကြိုက်သော မိအောင်က ဆံပင်ကို တစ်ခေါင်းလုံး ကွေးနေအောင် ကောက်ထား၏။

ပြီးတော့ အခုခေတ် နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်လည်ခေတ်စားလှသော မျက်မှန်ကြီးကြီးကိုလည်း တပ်ထားလိုက်သေးသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကလည်း ကလေးတစ်ယောက် ထည့်လို့ရအောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသည်။

“အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကောင်မလေးက မိုက်တယ်ကွာ”

ဩရသ နဲဘေးက လူနှစ်ယောက်က သူနှင့်မိအောင် ပတ်သက်နေမှန်း မသိဘဲ မိအောင်ကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေကြ၏။

“ဧည့်”

“မိအောင် ... အရူးမ”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ပြန်တံဆက်တော့ကိုတွေ့မှ အဲဒီလူနှစ်ယောက် သူ့ဘေးနားကနေ မသိမသာ ရဲ့သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အံ့ဩသွားတယ် မဟုတ်လား”

သူ့အနား ရှောက်လာသော မိအောင် အရပ်က သူနှင့် မတီမီးမယိမ်း။ မြန်မာအမျိုးသမီးထဲမှာတော့ အတော်ရှားပါးသော အရပ်ဖြစ်၏။

မိအောင် အသားအရေက မြန်မာဆန်စွာ ညိုညက်ညက် နိုင်လှသော်လည်း မျက်နှာကျတော့ မေးရိုးသွယ်သွယ်နှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လှပလေ၏။

မိအောင်ကို သဘောကျတဲ့လူ များစွာရှိသော်လည်း မိအောင်က ဘယ်သူ့ကိုမှမဂရုမစိုက်။

“အံ့ဩတာပေါ့၊ နင်ကြိုခိုင်းလိုက်တာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ သိပ်ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး”

“သွား ... အကောင်စုတ်”

ဩရသ အပေါ် ဘယ်လိုပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး တွေ့လျှင်
ရန်တွေ မည်ဟု ဘယ်လောက်ပဲ အားခဲထားခဲထားခဲ သူ့မျက်နှာ
ကိုမြင်တော့ အောင် အားလုံးမေ့ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူ့မျက်နှာလေးမြင်ဖို့၊ သူနှင့်အတူ New year
ကျော်ဖြတ်ဖို့ အောင် အချိန်တွေအကုန်ခံ၊ ငွေတွေအကုန်ခံပြီး
လိုက်လာသည်ဆိုတာ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အောင် သူ့ကိုပြောခဲ့
ခွင့် ကြိုနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော မိအောင် ပိုလှလာတာ
ကို ဩရသ သတိပြုမိမယ့် သူ့အတွက်က ဘာမှမဆန်း။ သူ
နှလုံးသားကို သိသိသာသာ သိမ်းပိုက်သွားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်
ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“နင့်ကြည့်ရတာ နည်းနည်း ပိုလှလာသလိုပဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... နင်က အမှန်အတိုင်း မြင်တာတည်း”

“မျက်စိဆရာဝန် ပြောတာတော့ ငါ့မျက်လုံး မကောင်
တော့ဘူးတဲ့”

“ငြာနေနော် ... ငါက အကောင်းပြောနေတယ် မှတ်တာ”

“ဟား ဟား ဟား ... ငါလား အကောင်းပြောမှာ၊ နင့်
ရဲ့ အလှကို ချီးကျူးမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှာလိုက်
ဦးမယ် မိအောင်”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒီစကားမျိုးက အောင် အတွက်
မဆန်းပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ မိအောင် ဝမ်းနည်း
သွားခဲ့သည်။

အောင်ရဲ့အလှက ငြာအတွက် ပြက်ရယ်ပြုစရာ
များ ဖြစ်နေမလား။ ဒီအထိ လိုက်လာတာ သူ့ဆီက ဒီလိုစကား
တွေ ကြားရဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ငြာဆီက နှစ်သိမ့်မရနိုင်
တာကြောင့် အောင်က ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေတွေး တွေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ နင့်ကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ပြော”

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိအောင်၏ မေးခွန်းတွေ
ကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ New year ပြန်မလာရတာလဲ... ပြော”

အခုလာမဲ့ New year ကျလျှင် ဘွားမေ အိမ်၌ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲရှိ၏။ ဒီပွဲမှာ မခလည်း ရှိနေမည့်အတွက် သူ မသွား၍မဖြစ်။ ပြီးတော့ ဘွားမေကလည်း သူ့ကိုရှိစေချင်ပုံ ပေါ်သည်။ ဒါပါပဲ။

မခ ရှိနေမည့် ပွဲလေးတစ်ခုအတွက် သြရသက သူ အင်မတန် မနက်မောသည့် New year ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့လေသည်။

အရင်နှစ်တွေကဆို သြရသက New year မှာ မိအောင်နှင့်အတူ ညလုံးပေါက်ဖွင့်သည့် စူပါတွေမှာ Discount ချတာတွေကို လှမ်းကံပြီး ဝယ်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပါတီတက်ကြသည်။ လျှောက်လည်ကြသည်။ အခုတော့ အဲဒါတွေ ကို သြရသ မမက်မောတော့။

“ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ဖေါ့ဟာ”

“အဲဒီ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပြော”

သြရသက ပြီးစိစိ လုပ်နေတော့ အောင် သံသယ ဖြစ်သွားသည်။ သူများ...။ အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ငါ့သြ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ။

“နင်တို့မိန်းမတွေက သိပ်စပ်စုတာပဲ မိအောင်၊ ငါ့ဘာသာ ငါ ရင်ထဲ သိမ်းထားလို့ မရဘူးလား”

“ဟဲ့ဘူး”

အင်းလေ။ သူက အခုချိန်မှာ ပြောပြချင်စိတ် မရှိ သေးပေမဲ့ မိအောင်က သိချင်တယ် ဆိုတော့လည်း မတတ်နိုင် သော။

နောင်သိတာနဲ့ စောသိတာပဲ ကွာပေလိမ့်မည်။

“နင် မရယ်ရဘူးနော် မိအောင်”

“မရဘူး၊ ရယ်စရာဆိုရင်တော့ ရယ်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် မပြောဘူးဟာ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မရယ်ပါဘူး”

“ငါ့မှာ ချစ်ရမဲ့ ကောင်မလေး ရှိနေပြီ”

မထင်မှတ်စွာ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့်
အောင် ချက်ချင်းငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ အောင် ရင်ဝကို မီးစနှင့်
မြို့က်လိုက်သလိုလည်း ပူတက်လာသည်။

ဒါ ဝမ်းနည်းတာလား ? နာကျင်တာလား ?
နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ခုနက “နင်မငိုဘူးနော်”
လို့ ငါ့ပြောခဲ့ရမှာ ဘာဖြစ်လို့ “နင်မရယ်ဘူးနော်” လို့ ပြော
ခဲ့တာလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ အောင် လိုက်လာတာ ဒီစကားတွေ
ကြားဖို့အတွက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီလား။

“နင် ... နင် တကယ်ပြောတာလား ငါ့ပြော”
“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ နင့်ကို ငါလိမ်ရမှာလား”

မိအောင် ဘာကြောင့် ငြိမ်သက်သွားလဲ၊ ဩဇာ
လုံးဝမရိပ်မိ။ သူ ပြောချင်ရာသာ စွတ်ပြောနေမိသည်။

“ငါ့ကောင်မလေးက တကယ်ချောတာ သိလား၊ မြန်
ဆန်ဆန်လေးနဲ့ အရမ်းလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ

အသိုင်းအဝိုင်းက အရမ်းမြန်မာဆန်ပြီး စည်းကမ်းအတော်
ကြီးတာ-ငါ ကျင်လည်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့တော့
တံခြားစီပဲ၊ ငါတော့ အတော်ကြီး ပြောင်းလဲရဦးမယ်
မိအောင်ရေ”

လည်ကတုံးအကို အပြာနုနုလေးနှင့် နီညိုရောင်
ဃောပုဆိုး ဝတ်ထားသော ငါ့ပုံစံကို စစတွေ့ချင်းပင် အောင်
အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ မေးမယ်ဆိုပြီး မမေးခဲ့ရသေးသော မေးခွန်း။
အခုတော့ အဖြေပါသွားခဲ့ပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ မိအောင်၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား”
“ရယ်စရာ မကောင်းဘူး ငါ့ပြော၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အံ့အားတော့
သင့်တယ်”

ငါ့ကို ဒီမြေကနေ ပြန်မခွာနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်
ထားနိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အောင် မြင်ဖူးချင်လှသည်။
အောင်ရဲ့ နှလုံးသားကိုမှ လှယူသိမ်းပိုက်သွားသော မိန်းမကို
အောင် တွေ့မှဖြစ်မည်။

“ဘာအံ့အားသင့်စရာ လိုလဲဟဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ အချိန်မလေး
တွေ့နိုင်တာပဲ။ နင် အခုတော့ ဘယ်သိဦးမလဲ အရူးမရဲ့
တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ။ အချစ်ဆိုတာ တွေ့ခဲ့ရင်ပေး”

အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာပုံ ပေါ်နေသော ငါ့အဖေ
ကြည့်ပြီး အောင် ရင်နာလှသည်။ အောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နိပ်စက်ဖို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။

“အဲဒီအချစ် ဆိုတာကြီးကို မတွေ့ချင်ပါဘူး”

အောင်ကို နာကျင်အောင် ...

ဝမ်းနည်းအောင် ...

မခံချင်အောင် အချစ်က ပန်တီးပေးခဲ့

ပဲ။ ဒါတွေကို ငါ့အဖေ ရိပ်မိမည်မဟုတ်။

“မတွေ့ချင်လို့ မရဘူးလေ မိအောင်ရဲ့၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
တွေ့လာမှာပဲ။ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီလိုလုပ်တုန်း တစ်ခါတည်းတွေ့
သွားအောင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။
သူငယ်ချင်း သန့်သန့်လေးတွေ ရှိတယ်”

အောင် ငိုမိလတာမည်။ ဒီအချိန်မှာ အောင်အတွက်
လိုအပ်တာ နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။ အောင်မျက်ရည်တွေကို လုံလုံ
ခြုံခြုံ သွန်ထုတ်နိုင်ဖို့ နေရာတစ်ခု လိုအပ်ပါသည်။

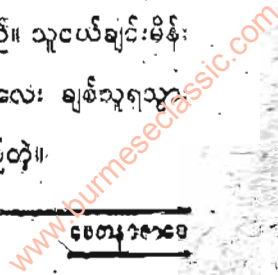
“ဇော်စမ်းပါ။ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မသိချင်ဘူး၊ ငါ့ကို
အန်တီနဲ့ အိမ်ပဲ ဟန်းပို့တော့၊ ငါ အနားယူချင်ပြီ”

“တစ်ခုခု စားပြီးမှ ပြန်လေဟာ၊ နင့်ကို မုန့်ဟင်းခါးလိုက်
ကျွေးမယ်လေ၊ အသစ်ဖွင့်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ငါသိတယ်၊
အရမ်းကောင်းတာပဲ”

ဒီလိုအချိန်မှာ အောင်က ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့
မုန့်ဟင်းခါး စားနိုင်မှာလဲကွယ်။

“ငါ ခရီးပန်းလာထယ် ငါ့အဖေ”

မိအောင် မျက်နှာကို သြရသ လှမ်းကြည့်မိတော့
ညိုတိုတို။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းမိန်း
ကလေးတွေက သူတို့သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေး ချစ်သူရသွား
သည့်အခါမျိုးမှာ အလွန်ဝန်တိုတတ်ကြသည်တဲ့။

နောက်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြန်ပြီးကျေ
နပ်သွားကြသည်တဲ့။ မိအောင်လည်း ဒါမျိုးဖြစ်နေတာပဲ ဖြစ်မည်။

“အေးလေ ... နင် အနားယူချင်တယ်ဆို ယူလိုက်လေ၊
မနက်ဖြန် ငါလာခေါ်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်၏။ မိအောင်ဆီမှ ကျေးဇူး
တင်စကား ကြားရသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ အောင်က ဘာခံစားချက်
မှ မပေါ်လွင်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် အောင်
ခီဘဲထဲကတော့ အလျော့မပေး။ ဩရသ ဆိုသော လူငယ်လေး
ဘစ်ချိန်ကျလျှင် အောင်ဘေးနား ပြန်ရောက်လာရမည်။

အောင်ရင်ထဲကလူကို ဘယ်သူ့မှ မပေးနိုင်ပါ။
အင်သက်ထွက်သက်တိုင်းမှာ သတိရနေခဲ့သော ချစ်သူကို အဆုံး
နှုံးမခံနိုင်ပါ။

အဲဒီအတွက် အောင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ
အင်ဆိုင်ရပေမည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိအောင်၊ အားလုံး အိုကေရဲ့လား။”

“အိုကေတယ် ငါ့အဖေ့ ငါ့အတွက် အဝတ်အစား နည်းနည်းလိုတယ်၊ ငါ့ယူလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေက နည်းနည်းထူနေတယ် ငါ့အဖေ့ ဒီမှာကလည်း ဒီဝတ်ဘာသာ ဆိုတယ် အိုက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ”

“အေးလေ ... ဒါဆိုရင် နင့်ကို ဝိုင်းချုပ်ချုပ် ပို့ပေးမယ်”
“ငါ့အဖေ ... နင့်မှာလည်း ဒီပုဆိုးကို မချွတ်တော့ဘူး လား၊ တကတဲမပဲ၊ ငါက ဘောင်းဘီနဲ့ နင်က ပုဆိုးနဲ့ တော်တော်လိုက်တယ်”

မူလက ဩရသ ဆိုသည် လူငယ်လေးကို အောင် ရှာမတွေ့နိုင်သည့်အတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည့် ဒီလောက်တောင်ပဲ ပြောင်းလဲလွယ်ရသလားကွယ်။

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ နင် ပြောင်းဝတ်လိုက်ပါလား”
အိတ်တွေအများကြီးပါသည့် အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့် ဘောင်းဘီရှည်သည် မိအောင် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရင်ရင် နှင့် လှပသော်လည်း ပုဆိုးဝတ်ထားသော သူနှင့် တွဲသွားလျှင် တော့ လူတွေဝိုင်းကြည့်ကြမှာ သေချာပါသည်။

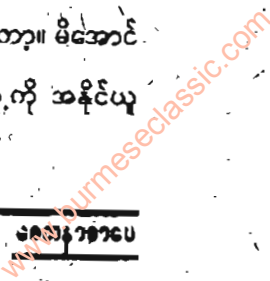
“ဆောရီးပဲ ငါ့အဖေ နင် ပြောင်းဝတ်လိုက်ပါလား”
“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါက ပုဆိုးခါးမှာမြဲအောင် နေ တိုင်းဝတ်ပြီး လေ့ကျင့်နေတာ၊ ဒါတောင် မြဲသေးတာမဟုတ် ဘူး”

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ တောင်းဆိုလိုက်တာနှင့် အောင်က အိုကေသာ ဖြစ်၏။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့၊ ဆန့်ကျင်ချင်သည့် စိတ်က ရင်မှာခိုအောင်းလာ၏။

“ငါလည်း ပြောင်းမဝတ်ချင်ဘူး ငါ့အဖေ”
“သွားဝတ်လိုက်ပါ မိအောင်ရာ၊ လိမ္မာပါတယ်”
“နိုးပါ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ သွားမယ်”
“ပြီးရောဟာ ... ပြီးရော”

ဩရသ ဘာမှထပ်ပြီး မတောင်းဆိုတော့။ မိအောင် တစ်ခါတလေ ဒီလိုပါပဲ။ ဂျစ်တစ်တစ်နှင့် သူ့ကို အနိုင်ယူ ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်တော့ မိအောင်က ဝက်သား တုတ်ထိုး စားချင်သည်ဆို၍ သြရသ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင် စောင့်ရသည်။

“နင်လည်း စားလေ ငါ့ဩ”

“မစားတော့ဘူးမိအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေးသာစား”

ထိုခဏမှာပင် သြရသက လှပသော မြင်ကွင်းတစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မခလေး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ဖိနပ်ဝယ်နေသော မခနှင့် ကညာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရင်ဖုံးအင်္ကျီ အဖြူလေးနှင့် ဆံပင်ဖြန့်ချထားသော မခ ပုံစံလေးသည် ထိုင်ပြီး ငေးချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှပလွန်းသည်။ ဗွားမေ မပါတာကြောင့် သြရသက သွားနှုတ် ဆက်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး ငေးနေလိုက်သည်။

သိပ်ပြီးလှတဲ့ ကောင်းမလေး။ ဖိနပ်တစ်ရန်ပြီးတစ်ရန် စမ်းပြီးစီးကြည့်နေသော မခနှင့် ကညာက သြရသကို မမြင်ပါ။

“ငါ့ဩ ... ဟဲ့ ... ငါ့ဩ”

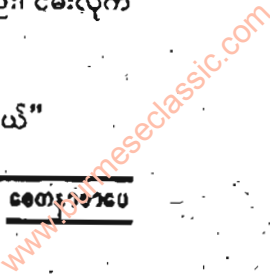
အောင်က သူမ ခေါ်တာကို လှည့်မထူးသဖြင့် သြရသကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အံ့မယ် ... ဆရာသမားက အောင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းငေးနေသည်။

လှမ်းငမ်းနေတာမှ မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့် ပတ်သန်းကျင်ကို သတိမေ့နေသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။

အောင်က ငါ့ဩ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်မိသည်။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးတွေ ငါ့ဩ ဘယ်တုန်းက တတ်နေတာ ဆိုတာ စဉ်းစားမိပြီး စိတ်လည်း ပျက်မိသည်။ ဒီပြန်ရောက်သည့် အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဒါမျိုးတွေ ငါ့ဩ တတ်နေပြီလား။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“ငါ့ဩ ... ဟဲ့ ... ငါ့ဩတာလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ငမ်းလိုက်တာ လွန်ရော”

“ရှိုး ... တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ၊ အာရုံပျက်တယ်”

ငါ့ကြည့်နေသည့် နေရာမှာ သိပ်ကိုလှပသည့် ကောင်မလေးက ဖိနပ်ဝယ်နေသည်။ အင်းလေ ... ငါ့ငေးလည်း ငေးလောက်ပါရဲ့။ မိန်းမချင်းတောင် ထိုင်ပြီးငေးရလောက်သည့် အလှမျိုး။

“နင်ကလည်း အဲဒီလောက်တောင် ငမ်းရလား?”

ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် ရယ်တော့ သြရသ ရှုထံ သွားသည်။ မိအောင် ပြောပုံက သူက မိန်းမမြင်တိုင်း ငမ်းနေ သည် ကျနေတာပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ သြရသက မိအောင်ကို တိုးတိုး တိတ်တိတ် အသိပေးလိုက်သည်။

“မိအောင် ... ငါ့ချစ်သူဆိုတာ သူပဲ”

“သူက ... နင့်ရဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ပြောတာ သူပဲ”

“ငြော”

အောင်သည် တစ်ခဏတော့ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ အောင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ အဲဒီမိန်းမကို အောင် အရမ်း...

ချင်ပေမဲ့ ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီးတော့ မတွေ့ချင်ပါ။ ချက်ချင်း ဆာထွက်လာသော မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေကို အောင် မတားဆီး နိုင်ခဲ့။

“ပုံတုံးကြီးပါလား”

လှနေတယ်ဆိုတာ မြင်နေရက်နှင့် အောင် လက် ခခဲချင်။ အလကားပါ။ ဟိုမှာကြီးပြင်းခဲ့သည့် ငါ့က ရိုးတာကို မြင်တော့ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ပြီး သဘောကျသွားတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ ခဏလေး ... ခဏလေး သဘောကျတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီလိုတွေးလိုက်တော့ အောင်စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွား သည်။

“ဘာလို့ တုံးရမှာလဲ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ဟာကို၊ အခုခေတ် ကြီးမှာ ဒါမျိုး အလှက ရှားပါးကုန်ပဲ”

“ရှားပါးကုန်မို့လို့၊ နင် သဘောကျသွားတာပါ”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ငါ အရမ်းချစ်သွား တာ၊ ကြာလေ ကြာလေ သူ့ကို ပိုချစ်လေပဲ”

ငါ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မြတ်နိုးမှုနှင့် ဂုဏ်ယူမှုက အထင်းသား။

စကားလုံးတိုင်းက အောင်ကို နှိပ်စက်နေကြသည်။ အောင်က အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူအဖြစ် ဂုဏ်ယူခဲ့လေသည်။

အခုတော့ အောင် မရင့်ကျက်သေး။ ကြံ့ခိုင်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရတာ ပင်ပန်းလှသည်။ မနေ့ညက ဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်ငိုခဲ့တာတောင် အောင်ဆီမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေရော မျက်ရည် တွေရော ကြွင်းကျန်နေဆဲဖြစ်၏။

“နင် သွားနှုတ်ဆက်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို လမ်းမှာတွေ့ရင် မနှုတ်ဆက်ပါဘူးလို့ သူတို့ အဘွားကို ကတိပေးထားတယ်လေ”

“ဘာကြီးလဲဟ”

“နင် နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး မိအောင်၊ နောက်မှ အေး အေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်၊ သူတို့အဘွား ဘွားမေက သိပ်လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတ အဲဒီအဘွားကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ နင်သိရင် အံ့အားသင့်လိမ့်မယ်”

ဩရာသက ဘွားမေ လက်အောက်မှာရှိသော သူတို့ နှစ်ယောက် စည်းကမ်းရှိသော ချစ်ခြင်းတရားကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား စွာ ဆို၏။

သူနေသော နိုင်ငံမှာသာဆို ဒီလိုချစ်ခြင်းတရားက ရယ်စရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အောင် နားမလည်ပေမဲ့ နားလည်းမလည်ချင်။ ဘယ်သူရဲ့ လက်အောက်မှာပဲရှိရှိ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို အောင် မရွံစီမိနိုင်။

“ငါ့... ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ”

“မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

ဒီမိန်းမနှင့် တွေ့ရဖို့ကို အောင်က အချိန်စောင့်ရှင်မည်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးမြင့်နေလို့လဲကွယ်။ အောင်က သည်းခံပြီး စောင့်ရှင်မှာလား။ ဝေးသေး။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မေမေတဲ့”

“နှင့် မိတ်ဆက်မပေးလည်း ငါ့ဘာသာ သွားမိတ်ဆက်မယ်”

ငါ့ မတားဆီးနိုင်ခင်ပင် အောင်က ဖျတ်ခနဲထ ထွက်လာခဲ့သည်။ အောင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို လှယူသွားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ချင်စိတ်နှင့် အောင်နှလုံးခုန်သံသည် မြန်ဆန်ကျယ်လောင်လွန်းနေ၏။

“မိအောင်”

ငါ့ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို မိအောင် ဂရုမစိုက်တော့၊ မြန်ဆန်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများနှင့် မေမေဆီ ရောက်သွားသည်။ မနာလိုဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လှပသော အလှတရားသည် အောင်အတွက် အဆိပ်ခါးခါး ဖြစ်နေ၏။

“မေမေ ဆိုတာ မင်းလား”

“ရှင်”

မေသည် မိမိနာမည်ကို လာမေးသော အမျိုးသမီးအိ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်က တကယ့်ကို ပေမိဒေါက်မိ။ မခတို့ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ဆွဲမှာ တွေ့လေ့ရှိသည့် နိုင်ငံခြားသူ ပုံစံမျိုး။

မခထက် အနည်းငယ်သာ ကြီးမည့်ပုံပေါ်သော အမျိုးသမီးက မခကို လာမေးနေ၏။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိလေမဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတင်းမာလွန်းနေသည်။

မခကို မကျေနပ်သော၊ မနှစ်သက်သော အရိပ် အယောင်တွေကို သူမဆီမှာ မခ တွေ့နေရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မခနဲ့ ဘာပတ်သက်မှုမှလဲ မရှိဘဲနဲ့။

သို့သော်လည်း မခသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ကြီးပြင်းလာသောကြောင့်

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မေမေပါ”

“တို့မှာမည်က နဒီအောင်ပါ”

နဒီအောင်။ မခဲ အသိထဲမှာကော သူငယ်ချင်းထဲ မှာရော ဒီနာမည် မရှိပါ။

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ တို့ကို မင်း မသိပါဘူး၊ တို့က ဩရသရဲ့ ...”

အောင် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။ ငါ့ဩသည် ချက်ချင်း အောင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ဟန့်တားလိုက် ၏။

“လာစမ်းပါ မိအောင်ရယ်၊ သူတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဆောရီးပဲ မခဲ၊ ကိုယ် ကတိမတည်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ အခုတွေ့ခဲ့တယ် ဆိုတာကို မခဲ မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

မခဲ အတွက် အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်း နေသည်။ ဘာမှန်းမသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ကိုဩ။ ကိုဩက ဘာမှမဖြစ်သလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လှည့်ထွက် သွားပေမဲ့ မခဲက မတည်ငြိမ်နိုင်။

အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ။ ကိုဩနဲ့ ဘာပတ် ဆက်လဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းက မမဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သူတို့က ဘာတွေလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး ကညာ၊ ပြန်ကြရအောင်”

ဈေးဝယ်မည့် အစီအစဉ်ကို မခဲ စိတ်မဝင်စားတော့။ အဲဒီအိမ်ပြန်ပြီး အနားယူချင်လှပြီ။ အသိရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့် နေသော မေမေက မခဲကို မြန်လှချည်လား မေး၏။

“ခေါင်းမူးလို့ပါ မေမေ”

မခဲ တကယ်လည်း မူးယစ်နေခဲ့ပါသည်။ ကိုဩရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားအောက်မှာ မခဲ မူးယစ်နေခဲ့သည်။

အောင်အတွက် ခက်ခဲလှပါသည်။ အောင် လုံးဝသေ
 သော သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်း စုံစမ်းရတာ အောင်
 အတွက် ခက်ခဲလွန်းသည်။ ဒီနိုင်ငံကနေ ထွက်ခွာလာတာ ငါ့
 ထက် အောင်က နှစ်အများကြီး စောတာကြောင့် အောင်မှာ မှတ်
 မိစရာ သူငယ်ချင်း မရှိပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင် လုံးဝမတတ်နိုင်တာ
 ကြောင့် ကိုကိုနိုဝယ်နှင့် စကားရောဖောရောလုပ်ပြီး စကားနှိုက်
 သည်။ ဒီတော့မှ မေမေ အကြောင်း အောင် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

တော်ဝင်နန်းထိုက်သည် မဆိုနိုင်သော်လည်း ကြီး
 ကျယ်မြင့်မြတ်သည်ဟု ကိုကိုနိုဝယ်က ဥပမာချပြတော့ အောင်မှာ
 နာလိုခံရခက်သည်။

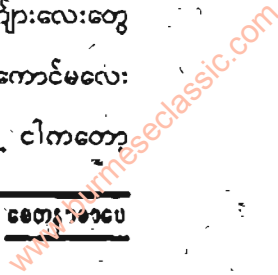
ဘာကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တာလဲ။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်
 တာနဲ့ပဲ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သွားရောလား။ မိဘတွေအရှေ့
 ခုခိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေပြတာနဲ့ပဲ တော်ဝင်နန်းထိုက်သွားရောလား။

တကယ့်ကို ရယ်စရာပါပဲလားကွယ်။

“နေပါဦး၊ ညည်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေမေးနေရ
 တာလဲ”

“အိုး ... ကိုကိုနိုဝယ် ညီက အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်
 သက်ရင် သွက်သွက်ခါနေလို့ အောင်က မေးကြည့်တာပဲ။”

“သွက်သွက်ခါလောက်အောင် ကောင်မလေးက လှတာကိုး၊
 ငါ့သင်တန်းမှာ ယောက်ျားလေး အယောက်တစ်ရာရှိရင်
 ကိုးဆယ်လောက်က သူ့ကို သဘောကျတဲ့လူတွေချည်းပဲ၊
 ရှင်းရှင်းပြောရရင် နဒီအောင်၊ မေမေ ရောက်လာပြီးမှ ငါ့
 သင်တန်းမှာ သင်တန်းလာတက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ
 ပိုများလာတယ်၊ စာသင်ချင်တာ နည်းနည်း၊ ကောင်မလေး
 ကို ငမ်းချင်တာ များများပေါ့၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငါကတော့

ဝင်ငွေတိုးလာလို့ အဲဒီကောင်မလေးတောင် ကျေးဇူးတင်
နေတာ၊ ဒီသင်တန်းမှာ သူ့ရဲ့နစ်နိမ်းက ဥမ္မာဒန္တီထဲ
ကောင်လေးတွေ ပေးထားတာလေ”

အောင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ကုသိုလ်ကံကောင်
လိုက်တဲ့ မေမေ၊ နစ်နိမ်းတောင် ဥမ္မာဒန္တီတဲ့။ အောင် ကျောင်း
တက်တုန်းက အောင်ရဲ့နစ်နိမ်းက အရှည်ကြီးတဲ့။

ထိုနာမည်ကို ငြုက စတင်ခေါ်ခဲ့သည့်အတွက်
အောင်မှာ စိတ်မဆိုးရက်ခဲ့။

အောင် 'သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ငြု ဆိုသည့်
လူငယ်လေးကို မေမေ လက်ထဲ ထည့်ပေးနိုင်။ အိုး ... မေမေ
မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်မိန်းမ လက်ထဲကိုမှ ထည့်ပေးနိုင်ပါ။

“ဪ ... ဒါနဲ့ ကိုကိုနီဝယ်၊ ဘွားမေ ခြံက ဘောက်ထော်
မှာနော်၊ ခြံအမှတ် ဘယ်လောက်လဲ၊ အဲဒီလမ်းထဲမှာ
အောင်သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်”

“ခြံအမှတ် နစ်ဆယ့်ငါးလေ”

လမ်းနာမည် သိပြီးသား အောင်အတွက် ခြံနံပါတ်
ထပ်မံသိရှိသွားလေသည်။

ဘွားမေခြံသို့ ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ရဲရင့်ခြင်း
သည့်အရာက အောင်သွေးထဲသို့ စီးဝင်နေကြသည်။ အောင်
အောက်သွားသည့် အချိန်မှာ ဘွားမေ ဆိုသော အဘွားကြီးရှိမနေ
ပါ။

မေမေနှင့် မဒီ ဆိုသော ကောင်မလေးသာ တွေ့ရ
သည်။

“မေ ... နင့်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ပြီးလုလု အိပ်ရာခင်းကို အနားသတ် ထိုးနေသော
အကာ အသာမော့ကြည့်လိုက်တော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဟို
ထစ်နေ့က ကိုဩနှင့်အတူ ဖိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ခဲ့သည့်အမျိုး
မိန်းမ။

ထင်ရှားသော အရပ်အမောင်းနှင့် အသွင်အပြင်က
ထစ်ခါမြင်ဖူးသည်နှင့် မှတ်မိလွယ်သည့် ပုံစံ။

“တို့ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား”

“ဪ ... ဝင်ထိုင်ပါ၊ ရပါတယ်”

“မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုညတို့နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာတွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုည အိမ်ရောက်လာပြီး ပြောပြခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ကျောင်းတက်နေသော သူငယ်ချင်း၊ နိုင်ငံခြားမှ အလည်ရောက်လာခဲ့သည်တဲ့။

အောင်က မခ ထိုလက်စ အိပ်ရာခင်းကို အသာ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ အတော်အမျိုးအားသည့် အမျိုးသမီးပင်း၊ အောင်တို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံပေးဝယ်လျှင် ဒါမျိုး ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးစုံ ရနိုင်သည်။

“တို့ မင်းကို မေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရင့်မှုနှင့် တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသော မျက်ဝန်းအစုံ အိုင်သည့် နဒီအောင် ဆိုသော အမျိုးသမီးငယ်သည် မခ အောက်တော့ အံ့အားသင့်စရာပင်။ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အလိုလိုရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့ ဩရသနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာ တို့သိချင်တယ်”

အောင်က သိသိကြီးနဲ့ မသိသလို မေးမြန်းလိုက်ပြီး ဒါပရိယာယ်တစ်မျိုးဆိုတာ သိုးပြုမလေး တွေးမိမှာတောင် မဟုတ်။

“နဒီအောင်ကကော တာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မေးရတာလဲ”

ကိုည သူငယ်ချင်းဆိုသော အသိနှင့် မရိုင်းပျအောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။ မလည်း လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့လာ အကျောကြီးနဲ့ လာမေးတာ မသိဘဲ ဧနမလား။

“နဒီအောင်က ကိုည သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား၊ ကိုည ကို မေးပါလား”

“ဆောရီး မေမခါ အမှန်ဆို ဒီမေးခွန်း မင်းကို တို့မဆေ
သင့်ပါဘူး၊ တို့က သေချာချင်လို့ မေးလိုက်တာပါ။ တို့က
ဩရသရဲ့ ချစ်သူပါ”

မခအတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ချက်ချင်းအရောင်
ပြောင်းလဲသွားသည်။ အရှေ့မှာရှိသော အရာအားလုံးကို မမြင်နိုင်
လောက်အောင် မခ တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ကိုဩရဲ့ ချစ်သူတဲ့
မခနဲ့လုံးသားသည် ခံနိုင်ရည် မရှိသလို တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အခုန်မြန်
လာသည်။

“ဒီမြန်မာနိုင်ငံမှာ တို့နဲ့ ဆွေမျိုးနီးတာ တစ်ယောက်မှမရှိ
ဘူး မေမခါ တို့ ဒီကို ဘာကြောင့် လိုက်လာလဲ သိလား
မင်းအကြောင်း တို့ကြားလို့လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းအကြောင်း
ဆိုတာလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြလို့ တို့သိတာပါ”

အောင်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး မေမခကို တစ်
ချက် အကဲခတ်လိုက်သည်။ မေမခ ကြည့်ရတာ အတော်ကြီး
တုန်လှုပ်နေပုံ ပေါ်လေ၏။ အောင့်ကိုတောင် စကားတစ်ခွန်း
ပြန်မပြောနိုင်ရှာ။

“တို့အတွက်ကတော့ ငါ့ ရှုပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက
အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး မေမခါ ရှင်းနိုင်တဲ့ဟာရှင်း၊ မရှင်း
နိုင်တဲ့ဟာလည်း ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးထားလိုက်တာပဲ၊
ရှင်းရှင်း မရှင်းရှင်း သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ငါ့က အချိန်တန်ရင် တို့ဆီ ပြန်ရောက်လာ
တာပဲလေ”

ဒီစကားတွေကိုသာ အမှန်အတိုင်း ဆိုရင်တော့
ဆိပ်ကို ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မခ မမျှော်လင့်ခဲ့သော၊
အမျှော်လင့်ရဲသော စကားတွေသာ ဖြစ်၏။

“ဒီစကားတွေအတွက် နဒီအောင်က တာဝန်ယူနိုင်ရဲ့လား”
“တာဝန်မယူနိုင်ဘဲ တို့မပြောဘူး”

ဒီထက် သေချာတာ ဘာရှိဦးမှာလဲ ဆိုသည့် ပုံစံ
မျိုးနှင့် အောင်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။

“ငါ့က ရုပ်လေးက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ သူက
အဲဒီရုပ်ကို ဗန်းပြုပြီး ရှုပ်နေကျပဲ၊ ကောင်မလေးတွေ

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲတယ်၊ တို့ကချစ်တွေ
ခွင့်လွှတ်ရတာပဲလေ၊ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သူ
သူတွေသမျှ ကောင်မလေးတွေအကြောင်း အားလုံးကို တို့
ပြောပြတယ်၊ မင်း အပါအဝင်ပေါ့”

“မယ့်နဲ့ မခါ ဒါ အမှန်တွေ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ”

မဒီကတော့ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ကိုဩကို သူ့

ပါတယ်ပုံစံမျိုးနှင့် ပြောနေသော နဒီအောင်ကို လုံးဝအယုံအကြည်
မရှိ။ အထူးသဖြင့် သိက္ခာ၊ ကတိ စောင့်ထိန်းသော ကိုဩ
ယုံကြည်တာလည်း ပါသည်ပေါ့။

“ယုံတာ မယုံတာက တို့အပိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ တို့
အကြောင်းတွေ အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်၊ မင်းနဲ့
မှာစိုးလို့ လာပြောတာ၊ ဩရသ ဆိုတာ ကောင်မလေးတွေ
နဲ့ ခွပ်ခွပ်ယှက်ယှက် လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ
သိသိကြီးနဲ့ မင်း သဘောတူတယ် ဆိုရင်တော့လည်း ငါ
ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး”

အောင်က ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို ပခုံးတွန့်ပြ
နင်း အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ မယ့်ဘူး နဒီအောင်”

ကိုဩကို ယုံကြည်မှုဖြစ်မယ်ဆိုသော အသိစိတ်ကို
ခေါင်းထဲ အခါခါ ရိုက်သွင်းရင်း မခ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း တို့က သက်သေထုတ်ပြရုံပဲပေါ့”

အောင်က သူမ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတွေကို
ထုတ်ယူပြီး မေမေ အရှေ့သို့ ချပြလိုက်သည်။ မေမေက ဓာတ်ပုံ
ဆွဲကို တစ်ပုံချင်းစီ ကောက်ယူပြီးကြည့်၏။

ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်နေသော မခ လက်တွေ
အဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။ ပထမတစ်ပုံမှာ ကိုဩက နဒီ
အောင် ပခုံးကို ဖက်ထားသည်။ နောက်တစ်ပုံမှာတော့ နဒီအောင်
က ကိုဩ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

တခြားပုံတွေကို မခ မကြည့်ရဲတော့။ သေချာသွား
ပြီပေါ့။ နဒီအောင်က အမှန်တရားကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကိုဩက

မခကို လိမ်ခဲ့သည်။ မခ ကြောက်ခဲ့သော အမှန်တရားက ပေါက်လာခဲ့သည်။ မခ အတွက် ဖြေသိမ့်စရာ ဘာမှမရှိတော့။

“အများအမှန် ဆုံးဖြတ်ရမှာ မင်းကိစ္စပါ မေမေ၊ တို့ ဘာမှ ဝင်မစွက်ပါဘူး၊ မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ငါ့အဖေတို့ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

ကိုယ့်ခွဲကိုယ်ချွန်ပြီး လူမျိုးခြားတွေ အလယ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော အောင်က လူကဲခတ် ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ သူ့ပြန်သွားပြီး မကြာမီမှာ မေမေ ဆိုသော ကောင်မလေး ကျိတ်တိုပေလိမ့်မည်။ ကံကောင်းလျှင် အောင်ကိုတောင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ချင် တင်နေဦးမည်။

“ကဲ ... တို့ ပြန်တော့မယ်”

“နဒီအောင် ကျွန်မ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံလောက် ယူထားလို့ရလား”

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ယူထားပါ၊ တို့ဆီမှာ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

အောင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲလေး အစခိုကို အောင် နိုင်ခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် ကြီးကျယ်သော တိုက်ပွဲ အစခိုကို ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။ အဲဒီအတွက် အောင် အားမွေးရဦးမည်။

www.burmeseclassic.com

မခအတွက် လောကကြီးသည် မှောင်အတိ ပြီးသွား
ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မခနှင့် ကိုဩ ကြားထဲမှာရှိသော သံယောဇဉ်ကြီး
သည် ရုတ်ခြည်းပင် လျော့ရဲသွားခဲ့ပြီ။

မခ ရင်ထဲမှ ပူးသစ်စ အချစ်ဦးသည် လူမသိ အ
မသိနှင့် အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ ကိုဩရယ်
ရက်စက်လိုက်တာ။ မခ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဖြေပေးမည်ထု
စဉ်းစားခဲ့သော ချစ်သူ။

မခ နာကျင်ဝမ်းနည်းလွန်း၍ ငိုမိသည်မှာ အကြိမ်
ကြိမ်။ ကိစ္စအားလုံးကို ဘွားမေ သိသွားသည့် အချိန်မှာတော့
မခ နှလုံးသားက နာကျင်မှုနှင့် ထုံပေနေပြီ။

ဘွားမေက ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ...

“ပြောရခက်တယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖက်ပြီးဓာတ်ပုံရိုက်တာ
မဆန်းဘူး။”

“ဘွားမေက မဟုတ်ဘူး ပြောချင်တာလား။”

“ပြောရခက်တယ်ကွယ်၊ သမီးရည်းစားဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးရှိ
တယ်လည်း ပြောလို့ရတယ်၊ မရှိဘူးလည်း ပြောလို့ရတယ်”

ဓာတ်ပုံထဲမှာ အင်မတန် ခင်မင်သည့် ရင်းနှီးမှုမျိုး
ကို တွေ့ရသည်။ အတော်ကို ပြောရခက်သည့် အနေအထား။
အမှန်တကယ် ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် မခနှင့် ဩရသက
လောလောဆယ် ဆုံစည်းနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိ။

ကိုယ်က အတင်းအကျပ် ဝင်ပါ၍ မကောင်းသဖြင့်
ဖူးစာပါလျှင် သူတို့ ဆုံစည်းလိမ့်မည်ဟု ဘွားမေ ပြောတွေး တွေး
ပေးလိုက်သည်။

“မြေးက ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ”

“သမီး သူ့ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ဘွားမေ”

နာကြည်းမှု ထုထည်က မခ ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းလွန်းနေသည်။ သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့သဖြင့် သိပ်ပြီး စိတ်နာမိသည်။ ကိုယ့်နှလုံးသား နုနလေးကိုမှ ပြားယောင်းရိုက်ချိုးရက်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီတစ်ခေါက်ကိစ္စ သမီးဘာသာသမီး ရှင်းပါစေ ဘွားမေ”

ဘွားမေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မခလေးကတော့ ဒီကိစ္စကို လူငယ်ပီပီ မာန်မာနနှင့် ဖြေရှင်းပေးတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူငယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံ လိုအပ်သဖြင့် ဘွားမေ သဘောတူလိုက်သည်။

ဘာမှမသိသေးသော ဩရသသည် ခါတိုင်းလိုပင် လောကလေး တချွန်ချွန်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဘွားမေ”

ဘွားမေ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်တော့ ဩရသ စိတ်ထဲ ထင်သွားသည်။ ဘွားမေ၊ မဒီ၊ ကညာ၊ မခ အားလုံး မျက်နှာပျက်နေကြသည်။ သေချာပါပြီ။ တစ်ခုခုဖြစ်နေပါပြီ။

ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထည့်လာသော စံပယ်ထုတ်ပေးကို တင်နဲ့ အသာစမ်းမိသည်။ ပြီးမှပဲ ဘွားမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး မခကို ပေးလိုက်တော့မည်။

မခက အားလုံးကို ချန်ထားပြီး ခြံထဲဆင်းသွားတော့ ဩရသ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

မခ ဘာလုပ်တာလဲ။ ဩရသ အတွေးတောင်မဆုံးဆိုက်။ ကညာဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

“ကိုညု မခနောက်ကို လိုက်သွားလိုက်ပါ။ မခက ကိုညုကို ပြောစရာရှိတယ်တဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ထူးတော့ထူးဆန်းနေပါပြီ။ ခါတိုင်းဆို ဘွားမေ ရှေ့မှာပဲ ပြောကြ ဆိုကြ နောက်ပြောင်ကျ။ အခုတော့ သူ့ကို သီးသန့်ခေါ်ထုတ်ပြီး စကားပြောသည်။

“မခ ကိုယ့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေကို မျိုသိပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ ဒါ ထိုက်တန်ရဲ့လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးပြီး မစ ကိုညကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မစ”

မစ မျက်နှာလေးကို အမြဲတမ်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် မြတ်နိုးနေခဲ့သော ဩရသက မစ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ချက်ချင်းသိသည်။

“ဖြန်း”

မစသည် စိတ်မထိန်းနိုင်သလို သူ့ပါးကို လက်ဖြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဟာ ... မစ”

“ရှင့်ရဲ့ ချစ်သူ နဒီအောင် အိမ်လာသွားတယ်”

“နဒီအောင်”

ဩရသ ချက်ချင်း ခေါင်းစားသွားသည်။ မစ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မိအောင်ကိုလည်း သူ့ချစ်သူတဲ့။ ရယ်ရော

သူ့ကို မစ အထင်လွဲနေသည်ဆိုသောအတွေးနှင့် ပါးရိုက်တာအောင် စိတ်မဆိုးနိုင်။

“ဟုတ်တယ် ... သူက ရှင့်ရဲ့ချစ်သူ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မစ၊ မိအောင်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း”

မိအောင် မစဆီ ဘာလာလုပ်လဲ ဆိုသော အတွေး

ဩရသ ခေါင်းစားရပြီ။

“ကျွန်မကို မလိမ်ပါနဲ့ ကိုည၊ နဒီအောင်က ကျွန်မကို အားလုံး ပြောပြပြီးသွားပြီ”

“မဟုတ်ဘူး ... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး မစ”

“ဒါဆိုရင် နဒီအောင် လိမ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... မိအောင် လိမ်တာ”

မိအောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်လဲဆိုတာ ဩရသ မသိပေမဲ့ ဒေါသထွက်လှသည်။ တော်တော်ပြိုဟ်မွေတဲ့ မိအောင်။ မြန်မာပြည်အထိ လိုက်လာတာ သူ့ကိစ္စကို ပြိုဟ်မွေဖို့ အကဲသက်ပဲလား။

“ဟုတ်ပါ့မလား ကိုဩရသရယ်၊ လိမ်ပြောမယ်ဆိုလည်း
သေချာကြည့်ပြီးမှ ပြောပါ။ ရှင်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်က ကျွန်မ အိမ်လာပြီး ဩရသ ချစ်သူ
ပါလို့ ပြောပါ့မလား”

“အဲဒါတော့ ကိုယ် မသိဘူး မခေ၊ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူးလို့
ကိုယ် ငြင်းပါရစေ”

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

မခေ မျက်နှာသည် မာန်မာနကြောင့်ရော ဒေါသ
ကြောင့်ရော တင်းမာခက်ထန်နေလေ၏။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဘာ
သက်သေမှသာမရှိလျှင် မခေ ဦးညွတ်ယုံကြည်မည်မှာ သေချာထု
သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် မခေ၊ ကိုယ့်ကို ယုံပါ။ မင်းကို ကိုယ်
တကယ်ချစ်တာပါ။ မင်းကို မလိမ်ပါဘူး၊ မိအောင်က
ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ခပ်စစ်ပါ”

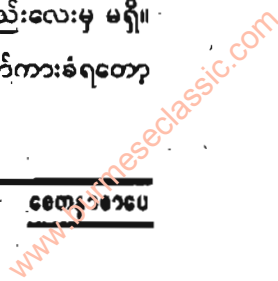
“ရှင်ငြင်းနေလည်း အပိုပဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေက သက်သေခံ
လိမ့်မယ်”

ဓာတ်ပုံတွေမြင်တော့ ဩရသ စိတ်ပျက်သွားသည်။
မိအောင်သာ အနားမှာရှိလျှင် တစ်စစီ အမှုန့်ချေပစ်မိမလားမသိ။
အမှန်တော့ ဒီပုံတွေက ဘာမှမဆန်း၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်
ချင်းတွေကြားထဲမှာ ပရုံးဖက်ကာ လက်မောင်းကိုင်တာလောက်က
ဘာမှမဆန်း။

“ဓာတ်ပုံတွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ မခေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ
ဒီလိုရိုက်တာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဟာ ... ဒါမဆန်းဘူးလား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
မိန်းမတစ်ယောက် အတူတူပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာတောင်
ရိုးသားတယ်လို့ ပြောချင်သေးလား”

ဩရသ စိတ်ပျက်လှပြီ။ သူ ဒီလောက် မခေ အပေါ်
ချစ်တာတောင် မခေက သူ့ကို ယုံကြည်မှု နည်းနည်းလေးမှ မရှိ။
သူလည်း လူငယ်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ရိုးသားမှုတွေ အစော်ကားခံရတော့
မခံချင်။

“ကောင်းပြီလော ဒါဆိုရင် မခ ပြော၊ မခ ယုံကြည်အောင် ကိုယ် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ”

“ဒါမျိုးက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် လာပြီးဝန်ခံမှ မခ ကျေနပ်မယ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ မခ တစ်သက်လုံး ကိုသြကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ဒီကိစ္စက မိအောင် စခဲ့သည့်စာတ်လမ်း။ မိအောင်

ကိုပဲ အဆုံးသတ်ခိုင်းရမည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကိုယ် မိအောင်ကို ခေါ်လာပြီး ဖြေရှင်းခိုင်းမယ်

“ပြီးတော့ ဒီကိစ္စ မဖြေရှင်းနိုင်ရင် ကိုသြ မခဆီကို လာ စရာမလိုတော့ဘူး၊ လာရင်လည်း မခ က ထွက်တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ မခ၊ ဒီကိစ္စ မဖြေရှင်းနိုင်ရင် ကိုယ် မခကို ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့တော့ဘူး”

ကိုသြဆီမှ ကတိစကားကြားရတော့ မခ နည်းနည်း

ကျေနပ်သွားသည်။ ကိုသြကို မျှော်လင့်ချင်သေးသော ဆန္ဒက မုန်းတီးစိတ်ကို မကျော်ဖြတ်နိုင်သေး။

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ် မခ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဲဒီတုန်းက မခ မသိခဲ့ပါ။ ကိုသြ သူမကို နှုတ်

ခဲ့တာ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာထိ ပြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

တုန်းက မခ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ကိုသြ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု

ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

အောင် မျှော်လင့်သောတိုက်ပွဲသည် အောင်
လင့်ထားတာထက်စောပြီး ကျရောက်လာလေသည်။

ဒေါသတကြီး ရောက်လာသော ငါ့အသွင်အပြင်
ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့် ဗုံးတစ်လုံးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တုန်
၏။

အောင်ကတော့ အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ရသဖြင့် သွေးအေးအေးနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်လေ၏။

“မိအောင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင် လုပ်ထားတာ နင် သိမှာပေါ့”

မိအောင်ကိုမြင်တော့ ဩရသ ပိုဒေါသထွက်ရသည်။

ခလုစိထားသလိုပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်ထားတာ အသည်းယား
သည်။

အောင်ကတော့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်၊ အားလုံး ရင်ဆိုင်

အောင် ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် ရဲရင့်နေ၏။

“ငါ လုပ်ထားတာတွေက အများကြီးပဲလေ၊ ဘယ်ဟာကို
ပြောတာလဲ”

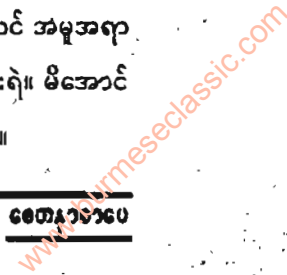
“နင် မခဆီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ ပြော”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ဆီ သွားခဲ့တယ်၊ နင်နဲ့ငါက ချစ်သူ
တွေပါလို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဟာ ... နင် ရူးနေလား မိအောင်၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို
လုပ်ရတာလဲ”

မိအောင်က ထုံပေပေပုံစံမျိုးနှင့် အေးတိအေးစက်နိုင်

ဩရသက ပိုပြီးဒေါသထွက်လေဖြစ်၏။ မိအောင် အမူအရာ
ကိုလည်း သူ မခန့်မှန်းနိုင်။ ခန့်လည်းမခန့်မှန်းရဲ။ မိအောင်
ညီ သူ့ရဲ့ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းသာဖြစ်၏။

“ငါ သဘောမတူဘူး ငါ့အဖေ နင် သူ့ကို မချစ်ရဘူး
“ဘာဆိုလို့လဲ၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဘာသာ
ကိုချစ်ချစ် နင်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး မိအောင်”

ငါ့အဖေ စကားတွေက အောင် မျှော်လင့်တာထက်
ပိုပြီး စိမ်းကားနေသည်။

“ငါ့အဖေ ငါ ဒီအထိ လိုက်လာတာ ဘာအတွက်ကြောင့်
နင်ထင်လဲ ငါ့အဖေ”

အောင်က သူမကို စူးရှခက်ထန်စွာ ကြည့်နေ
ငါ့အဖေ အကြည့်ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ငါ နင်ကို သတိရလို့ပဲ ငါ့အဖေ နင်နဲ့အတူ ဖြစ်
နေကျ New Year မှာ နင် မရှိဘဲ ငါ မနေနိုင်ဘူး ငါ့အဖေ”

စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေသော ငါ့အဖေကို ကြည့်
အောင် ရုတ်ခြည်းဝမ်းနည်းလာသည်။ ငါ့အဖေ ရင်ထဲမှာ
အတွက် နေရာနည်းနည်းတောင် ရှိရဲ့လားကွယ်။

“ပြီးတော့ နင်ကို တခြားမိန်းမလက်ထဲ မထည့်ပေးနဲ့
ငါ့အဖေ ငါ နင်ကို ချစ်တယ်”

ဩရသနှင့် မိအောင် ရှိနေသော ဧည့်ခန်းသည်
မိအောင်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်
သွားခဲ့သည်။ မိအောင်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှာ တအံ့တဩနှင့်
အငိုက်မိသွားခဲ့သည်။

နောက်မှ သူနှင့် မိအောင် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ပုံကို
သတိရသည်။ မိအောင်က ယောက်ျားတွေကို မကြောက်တတ်။
ယောက်ျားပဲလေ ဆိုပြီးတော့လည်း ရှိန်မသွား။

မိအောင်အတွက် ယောက်ျား မိန်းမသည် အတူတူ
ပင်ဖြစ်၏။ အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရပင် သူနေသော ကွန်ဒိုတိုက်
ခန်း၏ နောက်ဘက်လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းပိတ်ပြီး
ဂစ်တာတီးကာ သီချင်းဆိုနေခဲ့သည်။

ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွေဆီသွားလျှင် အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို
အများဆုံး အသုံးပြုကြပြီး နောက်ဘက်လမ်းကတော့ အသုံးပြု
သူမရှိသလောက် နည်းပါးတာကြောင့် ဩရသတို့က ဒီနေရာလေး
မှာ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထိုလမ်းကို အသုံးပြုမည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ သူတို့က လမ်းဖယ်နေရမည်ဖြစ်သော်လည်း မိအောင်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် သဘောကျသွားသော ကိုရိုးယားလေးက လမ်းဖယ်ပေးဖို့ အဆိုတင်သွင်းကာ အားလုံးက သဘောတူလိုက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးက ...

“ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းဖယ်ပေးပါ” ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းကို မျှော်လင့်ရင်း ဂစ်တာဆက်တီးနေကြသည်။

မိအောင်ရဲ့ လုပ်ရပ်က မထင်မှတ်စရာဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံးရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး ခါးလေးလှုပ် လက်လေးလှုပ်ပြီး သူတို့ဆိုနေသော သီချင်းကို လိုက်ဆိုလေ၏။

သူတို့အားလုံးက အိုးတိုးအမ်းတမ်းတွေဖြစ်ပြီး ဂစ်တာတီးရပ်၊ သီချင်းဆိုရပ်သွားတော့ သူမတစ်ပါးပဲ စပြောသည်။

“ဆက်တီးလေ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

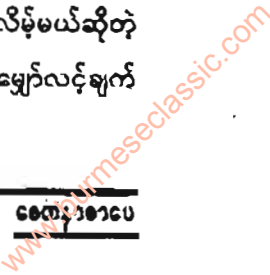
မထင်မှတ်ရသောအချိန်မှာ မထင်မှတ်သော လုပ်ငန်းတွေ လုပ်လေ့ရှိသော မိအောင်ကို သူ အစကတည်းက သတိထားခဲ့ဖူးကောင်းသည်။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကြားထဲမှာရှိတဲ့ နောင်ကြီးက ပိုပြီး နိုင်ခန့်ပါတယ် ငါ့ပြုရယ်၊ နင် သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါနော်၊ ငါတို့အတွက် ပြန်ရအောင်”

ငါ့ တွေ့ဆုံတာကို အောင်က အခွင့်ကောင်းယူ ထိတ်သည်။ သို့သော် ငါ့ပြုရယ် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းပြီး ...

“မိအောင် ... နင် ငါ့ကို ပေါက်ကရတွေ လာမပြောနဲ့၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အဖြူရောင်ပဲ၊ ဘာအရောင်မှ ဆိုးလို့မရဘူး”

“မရဘူး ငါ့ပြု ... ငါ နင်ကို ချစ်တယ်၊ နင်ကို ချစ်လို့လည်း အခုချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မပတ်သက်ဘဲနေခဲ့တာ၊ တစ်ချိန်ကျရင် နင် ငါ့ကို ချစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ငါ အသက်ရှင်ခဲ့တာ ငါ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို မရိုက်ချိုးပါနဲ့ ငါ့ပြု”

မိအောင် ရင်ထဲမှ အရာတွေက သူ လိုက်လို့...
နိုင်အောင် ပြင်းထန်လွန်းနေသည်။ သူ နားလည်သဘောမပေါ်...
ခဲ့သော ချစ်ခြင်းက အခုချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် အဆိပ်ဖြစ်...
သည်။

ဒါပေမဲ့ မိအောင်ကို အလျှော့ပေးဖို့တော့ သူ...
ဆန္ဒမရှိ။ သူကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ မခန့် နှော့ပြီး နောက်ပိုင်း...
သူ အသက်ရှင်ရတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသည်။

သူမအတွက် ရှင်သန်နေရတာပဲ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။
“ဘာမှမဆိုဘူး မိအောင်၊ နင့်ကို ငါ မချစ်ဘူး၊ ငါ...
တာ မခပဲ၊ နင် ပြောသလို ပြောကြေးဆိုရင် ငါ အသက်...
ရှင်နေတာလည်း မခအတွက်ပဲ”

အမှန်တရားက နားဝင်ဆိုးလှသည်ဆိုတာ အ...
အောင် လက်ခံရတော့သည်။ ငြက်က အောင်ကို မချစ်ဘူး...
ရင်ထဲမှာ လိုက်ခန့် ဝမ်းနည်းသွားပေမဲ့ တစ်စွတ်ထိုးစိတ်က...
အောင်ဆီမှာ ရှင်သန်ဆဲဖြစ်၏။

“နင် သူ့ကို မချစ်ပါဘူး ငြက်ရယ်၊ သူ့ပုံစံက နင် မြင်...
နေကျပုံစံတွေနဲ့ မတူလို့ စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ၊ အချိန်...
ကြာတော့လည်း ရိုးအိသွားမှာပါ”

ကိုယ့်အမြင်တွေ ကိုယ့်ဘာသာတင်ပြ၊ ကိုယ့်ထင်...
မြင်ချက်တွေ ကိုယ့်ဘာသာပြော၊ တစ်စွတ်ထိုးဆန်နေသော မိအောင်...
ကို ဩရသ ဘယ်လိုနားဝင်အောင်ပြောရမှန်း မသိတော့။

“မိအောင် နင် ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သေး...
လာ။”

“အင်း”

“နင် ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သေးရင် နင်...
မခဆီကို ပြန်သွားပြီး ပြေရှင်းပေးပါ”

“ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး ငြက်”

ဝေးသေး။ အောင်က ငြက် ချစ်သူပါဟု တကူးတက...
ပြောခဲ့ပြီးမှ ပြန်သွားပြီး ဝန်ခံရမည်တဲ့။ အောင်ရဲ့ အရှက်တရား...
နှင့် သိက္ခာအတွက် အောင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်မဟုတ်။ ဝေး...
သည်အထိလည်း အောင် ဝန်ခံနိုင်။

“ဟာ ... မလုပ်လို့မရဘူးလေ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်
 တာတွေ သွားပြောလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဓာတ်ပုံတွေ သွားပြလဲ၊
 ဒီဓာတ်ပုံတွေမှာ ရိုးသားမှု ပါမပါ နင် အသိဆုံးပါ”
 “သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ်
 နင့်အတွက်ချည်းပဲ၊ အမှားပါတယ် ဆိုရင်တောင် နင် ခွင့်
 လွှတ်ရမှာ”

ဩရသ စိတ်ပျက်လှပြီ။ မိအောင် ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်
 မည့်ကိစ္စ။ မဟုတ်လျှင် သူနှင့်မခ တစ်သက်လုံး ဝေးရတော့မည်။
 မဖြစ်သေးပါ။

အတွေးနှင့်တောင် ဩရသ တုန်လှုပ်နေပြီ။

“ငါ့ကို ဘာမှ အမှီမပြောနဲ့ မိအောင်၊ မနက်ဖြန်ညနေ
 နင့်ကို ငါ လာခေါ်မယ်၊ နင် အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ၊ မခ
 ကို နင် သေသေချာချာ ရှင်းဖြုတ်ကိ၊ ဒါပဲ ငါ လိုချင်တယ်၊
 ငါ သူ့ကို ချစ်တယ် မိအောင်၊ သူနဲ့ မဝေးနိုင်ဘူး၊ ငါနဲ့
 မခကို မခွဲပစ်ပါနဲ့။”

မိအောင်ကို တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီး
 ဩရသ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိအောင် နားလည်သဘောပေါက်
 ပို့ ဆုပဲတောင်းရတော့မည်။

ငါ့ လှည့်ထွက်သွားတော့ အောင် မျက်ရည်တွေ
 ဝဲတက်လာသည်။ အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝ မလုပ်နိုင်ဘူး။
 ငါ့ ဘယ်လိုထင်ထင် အောင်က ကိုယ့်နှလုံးသားကိုကိုယ်
 ဓားနဲ့ ပြန်ထိုးမည်မဟုတ်။

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမှ မရှိဘဲ။
 အောင် တရားပါတယ်နော်။

ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်လှမ်းနေမိသော ခြေလှမ်းတို့သည် တုံ့နေလေးလံလွန်းလှသည်။ မခန့်နှင့် ဝေးရတော့မည်ဆိုသောအချက်က သူ့ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။

မြင်မြင်ချင်းပင် မြတ်နိုးတွယ်တာ ချစ်ခင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေးက တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ မိအောင်ဆီ ရောက်သည့်အခါ မှာတော့ မိအောင် မရှိတော့။ မနက်ပလိုက်နှင့် မိအောင် ပြန်သွားခဲ့ပြီဟု သိရသည်။ သူ့ကို သေစေနိုင်သော စာတစ်စောင်သာ ချန်ရစ်ထားခဲ့သည်။

“ငါ့”

ဝမ်းနည်းပါးတယ်။

နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး။

ဩရသအတွက် သေမိန့်ကျသည်ထက်ဆိုးသော စာတစ်စောင်။ သွားပြီ။ သူ့ဘဝကြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားပြီ။

မခကိုပေးခဲ့သော ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ကတိတို့သည် ဆယ်မှာပင် ပြိုကွဲပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူ မက်မောတွယ်တာအသော ကျောင်းပိတ်ရက်တို့က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။

မပြန်လျှင်မဖြစ်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့အိမ်နှင့် မာမိကလည်း ဖုန်းတစ်ခွက်ဆက်ပြီး သူ့ကို ခေါ်လှူပြီ။

လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဩရသထက်လို့မှ မနေနိုင်တော့။ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော သွားမေးလေးကို ခြေဦးတည်မိသည်။

ခြံဝရောက်တော့ ခြံထဲဝင်ဖို့ကို တွေ့ဝေနေမိပြန်သည်။

“ဟော ... ကိုညွှ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကညာ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုညွှ၊ ကညာတော့ ဒီနေ့ တံမြက်စည်းလှည်းရပြီ”

ခြံဝမှာရပ်ပြီး ငေးငိုင်နေသော ကိုညွှကို မြင်တော့ ကညာ စိတ်မကောင်းနိုင်။ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိစ္စမှာ ကညာက ယုံရခက်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုညွှအပေါ် အပြစ်မမြင်နိုင်သေး။

မခကို ပြောရင်တော့ “နင်က ကာယကံရှင်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ” ဟု အပြောခံရပေလိမ့်မည်။

“ကိုညွှကကော ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ... လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ဒီဘက်ရောက်လာတာ”

ပြောပြီးတော့ မှ ဩရသ နောင်တရသည်။ သူ့အသောနေရာနှင့် ဘွားမေမြိက တခြားစီဖြစ်၏။ ဘယ်လိုမှ လမ်း

လျှောက်ရင်းနဲ့ မရောက်နိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြီး ဝန်ခံဖြစ်သွားသည်။

“အမှန်တော့ ကိုယ် မခကို လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ။ မနက်ဖြန် ကိုယ် ပြန်တော့မယ်”

ကိုညွှ အရမ်းကြီး ပိန်ကျသွားတာ ကညာ မြင်တော့ စိတ်မကောင်းနိုင်။

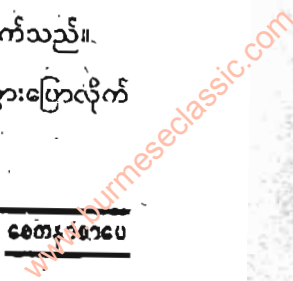
ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ မခ ပိုပြီး စကားပြောသွားတာလည်း ကိုယ်တွေ့။

“မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ကိုညွှ”

“မဖြစ်ဘူး ကညာ၊ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တာ ငိတ်တော်ကြာနေပြီ”

သွားခါနီး လာခါနီး မခကို တွေ့ချင်ရှာမှာပဲလေ သော အတွေးနှင့် ကညာ ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦးနော် ကိုညွှ၊ ကညာ မခကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကညာ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ တက်တင်းပဝါ ထိုင်
ထိုးနေသော မခကို တွေ့ရသည်။ အရင်က ဒါတွေ စိတ်မဝင်
သော မခက အခုတော့လည်း တက်တင်းတွေ နှစ်ချောင်းထိုး
ဖိပြီးထိုးရင်း စကားနည်းလာသည်။

“မခ အပြင်မှာ ကိုသြ ရောက်နေတယ်”

ကံကောင်းထောက်မေပဖြင့် အဲဒီအချိန်မှာ ဘွား
ရှိမနေပါ။ ဘွားမေသာရှိလျှင် ကညာ အဆုခံရဦးမည်။

မခ လှစ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပေမဲ့ ဟန်ဆောင်တီး
ထားလိုက်သည်။ မခ ရင်ထဲမှာ ကိုသြဆိုသောလူ မရှိစေ
အသံတိတ်ကြွေးကြော်ပြီး မာန်မာနအပြည့်နှင့် နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူ့လိုလူမျိုးကို ချစ်မိပါသည်ဟု မခက တစ်သင်္ဘော
လုံး ဝန်ခံမည်မဟုတ်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မခကို လာနှုတ်ဆက်တာ၊ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မ
တဲ့”

မခ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ပြီး ခဏငြိမ်သက်နေလိုက်

သည်။

သွားပြီပေါ့။ မခ မျှော်လင့်သော မျှော်လင့်ချက်တွေ

တော့

မရှိတော့။

သူမက မခရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးပြီး

နှုတ်ပြေးဖို့

အသင့်ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဘယ်လောက်များ မတရားလဲ

နည်း။

“ငါ မတွေ့ချင်ဘူး ကညာ”

“နင့်သဘောပဲလေ၊ ကိုသြလည်း အရမ်းပိန်သွားတယ်”

ကညာလည်း အရမ်းမတိုက်တွန်းရဲ့။ ဖြစ်သွားသည့်

အခွင့်အလမ်း

တွေက အမှားလား အမှန်လား ဘယ်သူမှ မခွဲခြားနိုင်သေး။

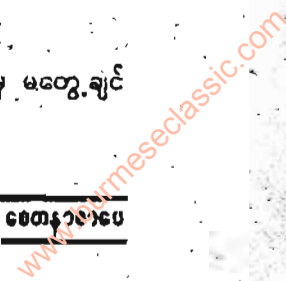
အမှား

ထပ်ဖြစ်မှာကိုတော့ ကညာ မလိုလား။

“ငါ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ကညာ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်

ဘူးလို့”

မာနနှင့် တောက်ပြောင်နေသော မခ မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ပြီး ကညာသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေသော ကိုဩကို မပြောရက်ပေမဲ့ ကညာ ပြောလိုက်ရသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုဩ၊ မခက မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့”

“ဪ ... မခ ကိုယ့်ကို တော်တော်နာကြည်းနေပြီထင်တယ်၊ ကညာ သူ့ကို သေချာပြောပြပေးပါ၊ ကိုယ် သူ့ထံလာပြီး မရှင်းပြနိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ် ရှုံးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကိုယ် တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါလို့ ပြောပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ကိုဩ၊ ကညာ ပြောပေးပါမယ်”

လှည့်ထွက်လာတော့ ဘာဆုံးရှုံးမှုနဲ့မှ မတူသော ဆုံးရှုံးမှုက ရင်ထဲမှာ ငြိတွယ်ပါလာလေသည်။ ယောက်ျားပဲကွဘာဖြစ်သေးလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲ အားတင်းတင်း ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုကို မကျော်ဖြတ်နိုင်ရှာ။

ကိုဩ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အိမ်ပြတင်းပေါက်ကနေ ခေ့ ခေ့ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ သွားပြီပေါ့။ မခနဲ့သူ ဆုံးရှုံးဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်လေးတောင် မရှိတော့။

“မခ ဝမ်းနည်းနေလား”

ထိုခဏမှာတော့ မခကို သနားနေသော ကညာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မနှစ်ခြိုက်မိ။

“ဟာ ... ဘာလို့ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာရှိလို့လဲ”

သူ့ကို မေ့ပစ်နိုင်အောင်တော့ မခ အတော်ကြီးစား ချီးမည်။

www.burmeseclassic.com

ငါးနှစ်ကြာပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ... မေမေသည်
မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ အသက်ရှင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်
လာပါသည်။

ဒီတစ်ခေါက် ပြည်တော်ပြန်ခရီးမှာတော့ - ရှက်ရွံ့
သိမ်ငယ်မှုများသည် အောင်နှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ပါရှိလာခဲ့သည်။
အောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မတရားဘူးဟု မှန်ကန်စွာ မြင်
တတ်လာခဲ့သည်။

ငါးနှစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်
ခြင်းကို အောင် ခွဲထားခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ အဲဒီအတော
အတွင်းမှာ ငသြ တစ်ယောက် အေးစက်တည်ငြိမ်သွားခဲ့တာ
အောင်တောင် တုန်လှုပ်ယူရသည်။

အချိန်မှန်မှန် ကျောင်းတက် စာကျက်သော်လည်း
အားလပ်ချိန်တွေမှာ ငသြကို တွေ့ရဖို့ အတော်ပဲခဲယဉ်းသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ပြီး တွေးနေတတ်သော ငါ့ကို ကြည့်ပြီး
 အောင်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်လာခဲ့သည်။
 အချိန်တွေသာ ကြာမြင့်လာသည်။ သူက အောင်ကို
 ချစ်မလာခဲ့။ သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို အောင် လှယူ၍မရမှန်း နားလည်
 လာခဲ့သည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိအောင်၊ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ နေ့
 လို့မရတဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ချစ်တာ၊ နင်က ငါ့အတွက် အမြဲတမ်း
 သူငယ်ချင်း ညီမလေးပါ”

ဒီစကားတွေ လက်ခံရစဉ်က အောင် ဆတ်ဆတ်
 ခါအောင် နာကျင်တုန်လှုပ်ခဲ့သည်။ ငါ့ အချစ်ကို အောင်မေး
 နိုင်တော့။

ပိုပြီးဆိုးတာက ငါ့ အပြစ်တင်တာကိုသာ ခံလိုက်
 ချင်သည်။ အေးတီအေးစက်နိုင်တာကို အောင် လက်မခံချင်။

သို့သော် အောင်နှင့် အရင်က ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော
 ဩရသ ဆိုသော လူငယ်လေးသည် လုံးဝ ပျောက်ထွက်သွားခဲ့ပြီ

ဖြစ်၏။ အဲဒီအစား အေးတီအေးစက် နိုင်လှသော လူငယ်တစ်
 ယောက် အစားရောက်လာခဲ့သည်။

အောင်သည် ထိုလူငယ်လေးကို စိတ်မသက်မသာ
 နှင့် မြင်နေရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင်သည် လုံးဝ လက်လျှော့
 ဆိုက်လေ၏။

ဒါကြောင့်လည်း အောင်သည် မေမေဆိုသော မိန်းက
 ဆေးဆီ တစ်ခေါက်ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

“ငါ အန်တီနုတို့ဆီ ခဏပြန်ဦးမယ်”

“အင်း”

ငါ့သည် အောင် ဘာကြောင့် မြန်မာပြည် ပြန်
 သာလဲ တစ်ခွန်းမမေး။

“နင် ငါ့ကို တစ်ခုခု မမှာတော့ဘူးလား”

“ဘာမှာရမှာလဲ”

“နင် မှာချင်တဲ့သူတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

ငြေ့ရဲ့ အပြုံးက ဖျော့တော့တော့။ ခေါင်းခါငြိ
စာပြန်ငုံ့ဖတ်နေသော ငြေ့ကို ကြည့်ပြီး အောင် ဝမ်းနည်းလာ
သည်။ ဒီလိုပါပဲ သူ့ရဲ့ ဒီလိုအမူအရာတွေမှာ အောင် အခုချိန်
ထိ ကျင့်သားမရနိုင်သေး။

အောင် မြန်မာပြည်ရောက်တော့ အောင် အရင်ဆုံး
တွေ့ချင်သူသည် မေမေသာ ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း လေဆီ
ကနေ အရင်တစ်ခါ လာဖူးခဲ့သော ခြံလေးဆီကို ဦးတည်လာခဲ့
မိ၏။

သို့သော် အောင်သည် မေမေနှင့် တွေ့ခွင့်မရခဲ့။
“မခလေးက ဘယ်ခဏည့်သည်မှ လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့ မရှိ
ဘူး။”

ခြံစောင့် ဦးလေးကြီးဆီမှာ ကြားရသော စကားထဲ
စိတ်ပျက်ဖွယ်။ လက်မလျှော့တတ်သော အောင်က နှစ်ကြိမ်
သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ်အရောက်မှာတော့ မေမေနှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့
သည်။

အရင်ကသာဆို ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု အောင်
အပြစ်တင်မိပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်
သဖြင့် အောင် အသံမထွက်ရဲ့။

ခြံရဲ့အနောက်ဘက် သရက်ပင်ကြီးရဲ့ အောက်မှာ
မေမေသည် တက်တမ်းအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ထိုင်ထိုးနေလေသည်။

“မေမေ ... တို့ နဒီအောင်ပါ။ မှတ်မိလား မသိဘူး၊ လွန်
ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က တို့ ဆုံဖူးတယ်လေ”

မခရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ငါးနှစ် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်
သော်လည်း မနေ့ကအတိုင်းပင် မခ ချောက်ချားနေဆဲဖြစ်၏။

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့”

“တို့ ဘာကြောင့်လာလဲ မင်း မသိချင်ဘူးလား။”

မခ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

အောင် အံ့သြသွားသည်။ ငြေ့ကို ချက်ချင်းသွား
သတိရသည်။ အို ... ငြေ့ရဲ့ အမူအရာ အတိုင်းပါပဲ။ မေမေ
ပုံစံက ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို အေးတိအေးစက် နိုင်လွန်း
လှသည်။

“တို့ မင်းဆီကိုလာတာ ဒါပါနဲ့ဆို လေးကြိမ်မြောက်ပဲ”
“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ထပ်လာမှာစိုးလို့ ကျွန်မ လက်ခံတွေ့
လိုက်တာ”

မခက အောင်အပေါ်မှာ သူမထိုးနေသော တက်တင်
အင်္ကျီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်။ အောင် လာခဲ့တာ
အလကားများ ဖြစ်ပြီလား။

“တို့ မင်းဆီမှာ ဝန်ခံစရာ ရှိတယ်”
“ပြောပါ”

“အင်း ... တကယ်တော့ တို့နဲ့ သြရသက ချစ်သူတွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေပါ။
ဒါပေမဲ့ တို့ကတော့ သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းထက် ပိုခဲ့
တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ နောင်တ၊ တရားမဲ့စွာ အောင် ဝန်ခံ
ဖြစ်သွားသည်။ ဒီစကားတွေကို အောင် ရင်ထဲမှာ ငါးနှစ်ကျော်
သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသည်။

“သြရသကတော့ တို့အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊
ညီမတစ်ယောက်ထက် မပိုခဲ့ပါဘူး။ တို့ကသာ မင်းမရှိရင်
သူ့ကို တို့ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ပါဘူး။
နှစ်တွေသာ ကြာလာတယ်၊ သူက တို့ကို မချစ်ခဲ့ပါဘူး”

အောင်သည် နှလုံးသားတစ်ခုနှင့် အချိန်များစွာ
ဆီးနှိုးခဲ့သော်လည်း ဘာအမြတ်အစွန်းမှ ထွက်မလာခဲ့။ ဒါ့အပြင်
ဩဇာနှင့် အောင်ကြားမှာ ရှိနေသော နွေးထွေးမှုတောင် ဆုံးရှုံးသွား
ခဲ့သည်။

“တို့ ဝန်ခံပါတယ် မေမေ၊ မင်းကို တို့လိမ်ပြောခဲ့တာပါ။
အဲဒီအတွက်လည်း တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

မခ အေးတီအေးစက် ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီငါးနှစ်
အတွင်းမှာ မခ အယ်လိုရှင်သန် ဖြတ်သန်းခဲ့ရလဲ။

အင်း ... သူလည်း မသိနိုင်ပါ။
နဒီအောင်လည်း မသိနိုင်ပါ။

ထားလိုက်ပါတော့၊ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လည်း
မခဲ အတွက် ဘာမှထူးမလာနိုင်တော့။ နာကျင်မှုသာ ပိုလာစေ
လိမ့်မည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“မင်း သိတယ်၊ ဟုတ်လား မေမေ”

မခဲ နှုတ်ခမ်းမှာ မပီပြင်သော အပြုံးတစ်ခုပေါ်ပေါက်
လာသည်။ ဘွားမေ အသိတွေက နိုင်ငံခြားမှာ အများကြီး
ကိုသြ ပြန်သွားပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာပင် ဘွားမေ စုံစမ်းခိုင်း
သည့် အချက်တွေ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဩရသနဲ့ နဒီအောင်က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေသာ ဖြစ်ပါသည်တဲ့။ အဲဒီတုန်းကများဆို မခဲ
အရမ်းကို တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

တစ်မိမိမ့် ဝင်ရောက်လာသည့် နောင်တက ဘာနဲ့
မှမတူ။

“သိတယ် နဒီအောင်၊ မင်းတို့နေတဲ့မြို့မှာ ဘွားမေ မိတ်
ဆွေအများကြီး ရှိတယ်”

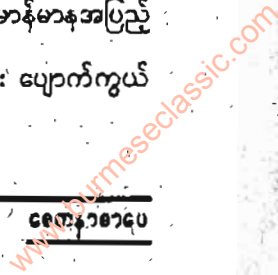
“ဒါဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငြေကို အဆက်အသွယ်
မလုပ်တာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တာ အဆက်အသွယ်ရှိတာ မရှိ
တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး နဒီအောင်”

“ဒါဆိုရင် မင်းကို မေးပါရစေဦး၊ မင်း ဩရသကို ချစ်
သေးလား”

မေမေကိုကြည့်ပြီး အောင် တုန်လှုပ်နေမိသည်။
မေမေရဲ့ အပြုံးတွေက အေးစက်စက်။ လောကကြီးမှာရှိသည့်
အရာမှန်သမျှ သူမနှင့် ကင်းကွာနေသည့်နယ်။

အတူတူပါပဲ။ ငြေနဲ့ အတူတူပါပဲ။ မာန်မာနအပြည့်
နှင့် မေမေကို တစ်ခါသာတွေ့ခဲ့ပြီး တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် နဒီအောင်၊ ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ရှင် သိစရာ မလိုပါဘူးထင်တယ်”

မခ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသော အဖြေတစ်ခုအား ဘယ်သူ ကိုမှ ပြောပြဖြစ်မည်မဟုတ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဩရသက တော့ အခုချိန်ထိ မင်းကို မမေ့နိုင်ရက်အောင် ချစ်နေတုန်း ပဲ”

မခ မျက်နှာသည် ဘာမှအပြောင်းအလဲမရှိ။ နောက် ဆုံးတော့ အောင် မှားသွားပြီဆိုတာ မခက သက်သေပြုပေးလိုက် သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီ နဒီအောင်”

ထိုစကားတစ်ခွန်း ပြောပြီးသည့် နောက်မှာတော့ မခ မျက်နှာသည် ပြန်လည်ဦးမော့လာခြင်း မရှိတော့။ သူမထိုး လက်စ အင်္ကျီအပေါ်မှာသာ အာရုံစိုက်လိုက်လေသည်။

ဒါဆိုရင် တကယ်ပဲ အောင် မှားခဲ့ပြီပေါ့။ အောင် သတ်ပစ်ခဲ့သော နှလုံးသားနှစ်ခုက ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက် ပါ့မလား။

မေမေ ဘေးနားကနေ အောင် တိုးတိတ်စွာပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဩရသ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီး တစ်လတင်
တင်းပြည့်သည့် နေ့မှာပင် အလုပ်စတင်ခဲ့ရသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
က သူ့ဆရာဖြစ်ပြီး ဟိုမှာကတည်းက သူ့အပေါ် သားတစ်ယောက်
လို စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

“မင်းကွာ ဒီလောက် ဘွဲ့တွေ တစ်သိကြီး ယူထားပြီး
ကုမ္ပဏီမှာ လာလုပ်ရတယ်လို့”

“ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံမရှိဘူးလေ ဆရာရဲ့”

“မင်းမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ဆို ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီ
ကုမ္ပဏီထောင်တယ်ဆိုတာ နိုင်ငံခြားမှာလို မဟုတ်ဘူး
အားလုံးက နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ မိသားစုပုံစံပဲ”

ဆရာဦးဉာဏ်သာနဲ့ သူက ဆရာရင်း တပည့်ရင်း
ဖြစ်၏။ ဆရာက သူ့ထက် သုံးနှစ်ခန့်စောပြီး ပြန်သွားကာ
ပြန်ပြီးအခြေချခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာကပဲ ကျွန်တော့်ကို များများသင်
ပေးပါ”

သူ ရထားသည့် စီးပွားရေးဘွဲ့တွေကို ဘယ်နေရာ
အသုံးမချရသေး။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ဆီမှာက မင်းကြိုက်တဲ့အချိန် ဝင်လုပ်
လို့ရပါတယ်၊ အခုလည်း လူလွတ်နေတာနဲ့ဆိုတော့ အတော်
ပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းက အပြီးပြန်လာတာလား”

“မသေချာဘူး ဆရာ၊ အပြီးပြန်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွား
နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာကြာမယ် ဆရာ”

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ချင်လို့သာ ပြန်ရောက်လာသည်။

ရဲ့အိပ်မက်တွေက ဝေဝေဝါးဝါး။ ဘာမှသေသေချာချာမရှိ။
ကို ပြန်တွေ့နိုင်မလားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုသာ ခိုင်
စာမာ ရှိခဲ့သည်။

သူနှင့် မိအောင်က အဝင်အထွက် လွဲခဲ့သည့်
မိအောင်က သူ့အတွက် message တစ်ခု ထားပစ်ခဲ့သည်။

“ငါ့...”

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်က နင် ပြေရင်းစေချင်တဲ့ ကိစ္စတွေ
ပြေရင်းပြီးသွားပြီ။

ငါ့နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။

မိအောင်”

သူ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခုပင်။
စက်စက် နှလုံးသားက ပြန်ပြီးပူနွေးလာသည်။

မခကော ဘယ်မှာရှိနေလဲ။ သူ့ကို နာကြည်းမုန်း
တုန်းပဲလား။

မခကို မမေ့ရက်နိုင်အောင် ချစ်မိသည့် ကိုယ့်
သားကို ကိုယ်ပြန်ပြီး အံ့အားသင့်ရသည်။

“ဒါဆိုရင် လာကွာ၊ မင်း ... အခုလောလောဆယ်

ထောက်စာရင်းကို ဝင်လုပ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား

“ဟာ ... ဆရာကလည်း၊ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာချုပ်
ရာထူး မှန်းထားတာ၊ ဘယ်ရမလဲ ... ဟား ဟားဟား”
“မင်းကွာ”

ဆရာနှင့် အတူရယ်မောမိသည့် အခိုက်အတန့်မှာ
သူ့အဖေက သြရသ ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ ဒီလို
အထိဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

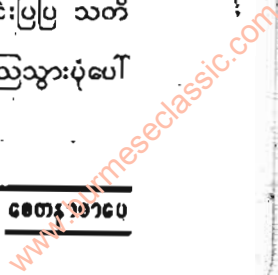
“လာကွာ ... မင်းကို ဆရာ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးမယ်၊ ဟေ့ ... ကညာ ဒီကို ခဏလာဦး”

လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော ကညာကို တွေ့လိုက်ရ
သော သြရသ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ မြန်မာဝတ်စုံကို သေ

ဝတ်ဆင်မိစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကညာပုံစံသည် ကလေး
ပုံစံသောက်ပုံစံ မဟုတ်တော့ပေမဲ့ နုပျိုလန်းဆန်း တက်ကြွနေ၏။

ကညာကို မြင်တော့ မခကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိ
သွားသည်။ ကညာကလည်း သူ့ကို အမြင်မှာ အံ့သြသွားပုံပေါ်

သည်။

“လာ ... ကညာ၊ ဩရသ သူက ဆရာရဲ့လက်ထောက်အရမ်းတော်တဲ့ ကလေးမပေါ့၊ ခေါင်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာထည့်ထားသလားတောင် ထင်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကညာနဲ့ သိပါတယ်”

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဆိုရင် မင်း ဘွားခေါ်ရော သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ် ဆရာ”

“အေးကွာ၊ ဒါဆိုရင် ကညာနဲ့ ခဏစကားပြောရအောင် ဆရာ အခု ပြန်လာမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာ ထွက်သွားတော့ သူနဲ့ ကညာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကညာ အဖြိုးက အရင်လို ဖြူစင်ဆဲ ဆိုတာ ရတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“ကိုညု နေကောင်းလား”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ ကညာက ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုညု”

ကညာကို မြင်လိုက်သည့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်

သူ မခမိ ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကညာ ... မခ ...”

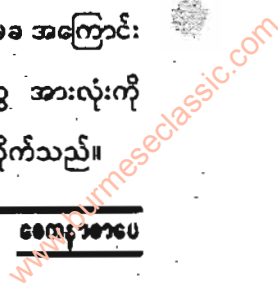
“ကိုညု ခဏလေး၊ ကညာ အရင်ပြောပါရစေ”

“ပြောလေ”

“ကိုညုနဲ့ ကညာက နောက်ဆိုရင် အလုပ်သဘောအရ ပတ်သက်ရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက ရှင်းရှင်း ပြောထားမယ်၊ မခ အကြောင်း မမေးကြေး၊ မပြောကြေး၊ ဟုတ်လား”

သူ ချက်ချင်း နှုတ်ဆိတ်သွားသည်၊ မခ အကြောင်း

မမေးကြေး၊ မပြောကြေးတဲ့။ သူ သိချင်တာတွေ အားလုံးကို အညာက စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် ပိတ်ဆို့ပစ်လိုက်သည်။

“ရပြီ ... ကိုည ဘာပြောစရာရှိလဲ၊ ပြောလို့ရပြီ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘွားမေ နေကောင်းလား သိချင်လို့ ပါ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုည၊ ဪ ... ဆရာ့ ပြန်လာပြီ”

ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသော ဆရာက သူတို့

နား ပြန်ရောက်လာကာ ...

“ကညာ ... ဩရသက ဆရာရဲ့တပည့်ရင်းပဲ၊ မနက်ဖြန်

ကစပြီး စာရင်းဌာနမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာအဖြစ်နဲ့

အလုပ်စတင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ညည်းသူ့ကို ကူညီပေးလိုက်

ဦး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး ... အေး ... ဒါဆိုရင် ညည်း သွားလို့ရပြီ၊ ဘွားမေ

ကိုလည်း ပြောလိုက်ဦး၊ ဆရာက သတိရပါတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကညာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ဩရသ

အောင်အီးနိုင်တော့။

သိချင်တာတွေ ဖမ်းမေးပစ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာက ဘွားမေတို့ တစ်မိသားစုလုံးနဲ့ သိ တာလား”

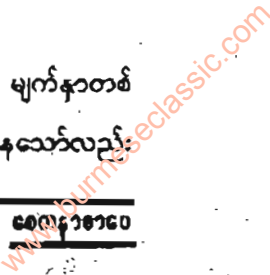
“သိတာပေါ့ကွာ၊ ဘွားမေနဲ့ ဆရာအမေနဲ့က သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ၊ ကညာအပေ့ဆို ဆရာနဲ့ကျောင်း နေဖက်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သိချင်တာ ရှိလို့ပါ”

“ဘာသိချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မခ အကြောင်း သိချင်တယ် ဆရာ၊ မခ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလား၊ ကျွန်တော် သိချင်တယ် ဆရာ”

သူ စိတ်ထင်၍ပဲလား မသိ။ ဆရာ မျက်နှာတစ် ချက် ပျက်သွားသည်။ သူက အဖြေစောင့်စားနေသော်လည်း

ဆရာဆီမှ အဖြေက တော်ရုံထွက်မလာ။ ခဏကြာမှ လေးပင်
သော လေသံနှင့်။

“တခြားတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ဆရာ ပြောပြနိုင်ပါတယ်
ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ အကြောင်းဆိုရင်တော့ သည်းခံပါ
ကွာ”

“သူ ... သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရှိပါတယ်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းမနက်
ဖြန် အလုပ်စဆင်းမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာက သိသိသာသာကြီး စကားဖြတ်သွားသဖြင့်
ဩရသ-စကားဆက်၍ မရတော့။ မခ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။ အခုမှ
တွေ့ချင်စိတ်က ပြင်းထန်လာသည်။

ကညာကလည်း မခ အကြောင်း မမေးကြေးတဲ့။
ဆရာကလည်း သည်းခံပါတဲ့။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ စိုးရိမ်
ပူပန်စိတ်က ထားမရ။

ချက်ချင်း မိအောင်ကို သတိရသည်။ မိအောင်က
မခနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ပဲ။ မိအောင်ကို အကြောင်းစုံမေ့လျှင် သိနိုင်
ကောင်းပါရဲ့။

ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ ခြံလေးသည် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိသေး။ အရင်လိုပင် သစ်ပင်များနှင့် အုပ်ဆိုင်အေးချမ်းဆဲဖြစ်၏။

တစ်ခုတော့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ တီးနေကျ လူခေါ်မောင်းလေး မရှိတော့။ အလုပ်တိတ်ထားသော ခြံတံခါးရှေ့မှာ သြရသ ရုပ်မိနေဆဲမှာပင် ခြံထဲမှာ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မောင်ရင်”

“ကျွန်တော် ဘွားမေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ရှိတယ် မောင်ရင်၊ ဘွားမေ ခြံထဲမှာ စာဖတ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီမှာ တပ်ထားနေကျ မောင်းလေး မရှိတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်းလေးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ ကြာလှပြီ။ ဒီမှာ ကင်မရာ တပ်ထားတယ်လေ၊ တွေ့လား၊ ဧည့်သည် တွေ ဘာတွေ့ဆဲ သိပ်မလာပါဘူး”

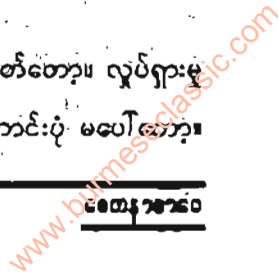
အခုမှပဲ ကင်မရာ တပ်ထားတာ၊ သူ တွေ့တော့သည်။ အင်းလေ နှစ်တွေကြာပြီးပဲဟာ၊ ခေတ်နှင့်အညီ ပြောင်းလဲလောက်ပြီပေါ့။

“ဝင်သွားလိုက် မောင်ရင်လေး၊ ဘွားမေက ခြံထဲက ဒန်းပေါ်မှာ စာဖတ်နေတယ်”

ခြံထဲမှာ စာထိုင်ဖတ်နေသော ဘွားမေက သူ့ကို အမြင်မှာ ထိလာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲကွယ့်”

ဘွားမေ ပုံစံက အရင်လိုမဟုတ်တော့။ လှုပ်ရှားမှုက နှေးကွေးသွားပြီ။ အမြင်လည်း သိပ်ကောင်းပုံ မပေါ်တော့။

သူ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့။ သူက ဘွားမေ အနား တိုးလျှောက် သွားပြီး ...

“ကျွန်တော်ပါ ဘွားမေ၊ ဩရသပါ”

“ဟေ”

အနီးကပ်လာတော့မှ ဩရသ ပုံရိပ်ကို ဘွားမေ သေချာမြင်ရတော့သည်။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော လူငယ်ချော ချောလေးကို မြင်ရတော့ ဘွားမေ ကျေနပ်သွားသည်။

တစ်ခွတ်ထိုး လုပ်တတ်သည့် လူငယ်တစ်ယောက် အသွင် မရှိတော့။ အသိဉာဏ် ထက်မြက်သည့် မျက်ဝန်းများက ဘွားမေကို နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘွားမေနား တိုးလာစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော် ဘွားမေ”

“မှတ်မိပါတယ်ကွယ်၊ ဘွားမေ မှတ်မိပါတယ်”

ဘွားမေ့နဲ့သူ ခြံထဲမှာပဲ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ဘွားမေနှင့် သူ စကားများစွာ ပြောဖြစ်သော်လည်း မခ အကြောင်း

တစ်ခွန်းမှမပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူကပဲ သိချင်နေတာတွေ မေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဘွားမေ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေ မေးလို့ရမ လား”

“မခ အကြောင်းကလွဲရင် ကျန်တာ ကြိုက်တာမေး၊ ဘွားမေ ပြေမယ်”

မခ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ အမေးမခံကြ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ ကညာလည်း မေးမရ၊ ဆရာလည်း မေးမရ၊ ဒီတစ်ခါ လည်း ဘွားမေက လုပ်ပြန်ပြီ။

မိအောင် စကားအရတော့ မခဘာမှမဖြစ်။ သို့ပေမဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အေးစက်သွားသည်တဲ့။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မသိချင်ဘူး ဘွားမေ၊ မခ အကြောင်းပဲ သိချင်တယ်၊ သူ ဘယ်မှနေတယ်၊ သူ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ကျောင်းပြီးပြီလား၊ တစ်ယောက်တည်း ပဲလား၊ ကျွန်တော် အားလုံး သိချင်တယ် ဘွားမေ”

ဩရသ မျက်ဝန်းတွေက ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ
 အရင်တုန်းကလိုပဲ မြေးဖြစ်သူ မခ အပေါ်မှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး
 တွေက စီးဝင်နေဆဲ ဖြစ်၏။ မခလေးအတွက် ဝမ်းသာစရာလည်း
 ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း မခ အကြောင်း အနည်းအကျဉ်း
 လောက် ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မခ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ကျောင်းကတော့ ဒုတိယနှစ်နဲ့
 ထွက်လိုက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားမေ”

“ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ပါကွယ်၊ မခလေးက နှလုံးသိင်
 မကောင်းတော့ ခဏခဏမောတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်
 ကျောင်းထွက်လိုက်တယ်”

“စိုးရိမ်ရလား ဘွားမေ”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုပဲ နားနားနေနေ နေရတာ
 ပေါ့”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ် ဘွားမေ၊ တွေ့ပါရစေ၊
 ကျွန်တော်ကို သူနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

ရိုရိုကျိုးကျိုး ပြောနေသော ဩရသ ပုံစံလေးက
 ဘာရုဏာသက်ချင်စရာ။ ဒါပေမဲ့ ပေးတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ
 ဘွားမေ သိနေသည်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပေးတွေ့၍မ
 ဖြစ်။ အေးဆေးငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သော မခ ဘဝလေးကို ဂယက်
 မထစေချင်တော့။

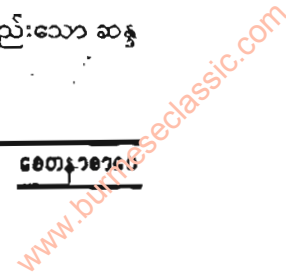
“နစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီပဲကွယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲ ဘွားမေ”

“မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ မခလည်း သူ့ဘာသူ နေသား
 ကျနေပါပြီ”

မခကို ပြန်တွေ့ရမလား ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်
 လေးနှင့် ပြန်လာသော သူက အလျှော့မပေးချင်ပါ။

“ကျွန်တော် သူ့အတွက်ကြောင့် ပြန်လာခဲ့တာပါ ဘွားမေ၊
 သူ့ကို တွေ့ချင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒ
 ပါ ဘွားမေ”

မရတော့။ ဒီလူငယ်လေးကို ပျော့ပျောင်းညင်ညင်
စွာ တားမြစ်၍ မရနိုင်တော့။ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောမှဖြစ်သေး
မည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကို မခနဲ ပေးမတွေ့နိုင်ဘူး
ဘွားမေကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ ပြီးတော့
လည်း မင်းကို မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး ဘွားမေ”

သူက မခကိုမမေ့နိုင်သလို ဗခကလည်း သူ့ကိုမေ့
နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သြရသ ယုံကြည်မိသည်။

“ဘွားမေ အနားယူချင်ပြီကွယ်”

ဘွားမေက သူ့ကို လှပစွာ နှင်လေ့ပြီ။ မြန်မာပြည်
ပြန်ရောက်တာ လွယ်ကူလှပြီ။ မခကို တွေ့ဖို့က ခက်ခဲလွန်းနေ
သည်။ သြရသ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း မခကို ဒါလေး ပေးပေးပါ ဘွားမေ”

လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးနှင့် ထုပ်ထားသော ဓံပယ်
ပွင့်ထုပ်လေးကို ဘွားမေအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဘွားမေ”

ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ မခကို သူ့ ရှာ
တွေ့နိုင်မှာပါ။ ယုံကြည်ချက်တွေ မွေးမြူလိုက်တော့ သူ့စိတ်ထဲ
ဆန်းဆန်းသွားသည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ မခနဲ့ ပြန်ဆုံမှာပါ။ မဝေးတဲ့တစ်နေ့
မှာ သူတို့ ဆုံစည်းနိုင်တော့မှာပါ။

သူ့ရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကို အသိအမှတ် ပြုပေးလို့
တာက တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ဆိုင်မှုသည်
ဩရသအတွက်တော့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု
ဖြစ်၏။

မြူတွေကျနေသော မနက်ခင်းမှာ ဩရသက
လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ကူးတည့်ရာ လမ်းလျှောက်
ဘွားမေတို့လမ်းထိပ် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒီလမ်းလေးကနေ ချိုးဝင်သွားလျှင် ဘွားမေတို့
ဆီ ရောက်ပါရဲ့။

အဲဒီခြံလေးမှာ မခလည်း ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်သည်။

ဩရသ အကြည့်က မြူတွေနှင့် ပိတ်ဆို့နေသော
အခန်းလေးဆီမှာ ရောက်နေခဲ့သည်။

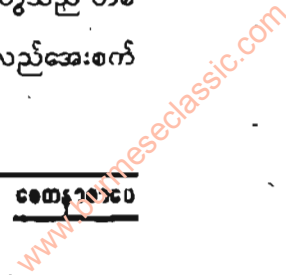
ထိုခဏ ခဏလေးမှာပဲ မြူတွေကိုဖောက်ပြီး ထွက်
လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မခ ...
ဆုတ်ပါတယ် မခပါ။

သိုးမွေးဦးထုပ် အဖြူလေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း
ထားပေမဲ့ မခကို သူ သေချာမှတ်မိပါသည်။ ငါးနှစ်ကျော် ငြိမ်
ဆက်ခဲ့သော ရင်ခုန်သံသည် ပြန်လည်လှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာ
၏။

ခေါင်းငုံ့ပြီး လျှောက်လာသော မခက သူ့ကိုလုံးဝ
မတွေ့။ သူက တိုးတိမ်ညင်သာစွာပင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မခ”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေသည် တစ်
ခဏ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပေမဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လည်အေးစက်
သွားသည်။

မခသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ငြိမ်းသတ်ရင်
ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ မြဲမြံခိုင်မာသော လက်တစ်
ဖက်က မခ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲကိုင်လိုက်တော့ မခသည်
သူ့အရှေ့သို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

“ကိုယ် မခကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

မခ ကိုညိုကို မတွေ့ချင်ပါ။ ကိုညို ပြန်ရောက်
ပြီဟု ကညာ ပြောခဲ့စဉ်ကတည်းက မခ ဆောက်တည်ရာမရခဲ့

“မခ ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်နည်းချင်တော့။ ဒီအတိုင်းပေး

ပဲ မခ ဆက်ပြီး ရှင်သန်ပါရစေ။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ ကိုညိုကို မတွေ့ချင်ဘူး”

သူက မခလက်ကို ဖြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောရအောင်
မခ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသော အဝါရောင် ခုံတန်းထဲ
မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ကိုညို”

အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် မခသည် အရာရာကို ထိန်း

အသင့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး မခရယ်၊ မခကို ပြန်တွေ့

ရတာ ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတာပါ။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊

ကညာကလည်း မခ အကြောင်း အမေးမခဲဘူး၊ ဘွားမေ

ကလည်း ပေးမတွေ့ဘူး၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့

ဘူး၊ ဒါနဲ့ မိအောင် လာသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာအပြောင်းအလဲမှ မရှိသော မခ မျက်နှာအေး

အင်စက်ကြောင့် သူ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားသည်။ မိအောင်

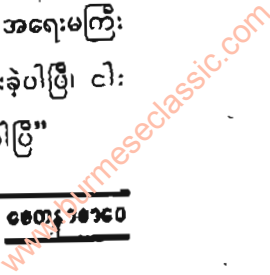
အာတာ မှန်နေပြီပေါ့။

“ဒါဆို ကိုယ့်အပေါ်မှာ သံသယ ရှင်းသွားပြီပေါ့”

“အမှားဖြစ်စေ၊ အမှန်ဖြစ်စေ ကျွန်မအတွက် အရေးမကြီး

တော့ပါဘူး ကိုညို၊ ဒါတွေ အားလုံးက ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ငါ

နှစ်ကျော်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ဆွေးမြည့်နေပါပြီ”

အေးစက်စက် စကားလုံးတွေက သူ့ကို မညာမတာ ဆီးကြိုနေကြသည်။

ဒါ လက်နက်တစ်ခု ဆိုရင်တော့ သူ့မှာ ကာကွယ် ပိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။

“ငါးနှစ်ကျော် ကြာတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ မခ၊ ကိုယ့် မခကို ချစ်သေးတာပဲ၊ ဆွေးမြည့်တာတွေ ဟောင်းနွမ်းတာ တွေက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မခရယ်”

မခ မျက်ဝန်းတွေက မတုန်မလှုပ်။ သူ့ကိုတစ်ချက် မှ မော့မကြည့်။ ဝေဝါးနေသော မြူတွေကိုသာ အသက်မဲ့သလို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုယ် မခကို ချစ်ကယ် မခ၊ ကိုယ်ဒီကို ပြန်လာတာ မ အတွက်ပဲ၊ မခ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

ဂုဏ်ယူရမည့် အချစ်မျိုးဆိုတာ သိပေမဲ့ မခအတွက် အချည်းနှီးပင်။ ကိုဩ ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး မေ့ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

“စိတ်ကူးတွေ မယဉ်ပါနဲ့ ကိုဩ၊ ကိုဩကို ကျွန်မ မချစ် ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားဘူး”

မခသည် လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖွက်ကိုင်ထားသော စံပယ်ပွင့်ထုပ်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဘွားမေဆီကမှရသော စံပယ်ပွင့်လေးတွေက ခြောက် သွေနေပြီ။ မခက လွင့်မပစ်ရက်ပဲ အခုချိန်ထိ လက်ထဲမှာ ဆုပ် ကိုင်ထားမိနေသည်။

“မညာပါနဲ့ မခရယ်၊ ကိုယ် မခကို နားလည်ပါတယ်၊ ဘွားမေကိုလည်း ကျော်မလုပ်ပါဘူး၊ ဘွားမေကို အရင်ဆုံး အသိပေးမှာပါ”

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဟန်ဆောင်ရတာ မခ ပင် ပန်းလှပြီ။ စိတ်သက်သာရာ ရမလားလို့ မနက်စောစော လမ်း လျှောက်ထွက်ခဲ့မိတာ မှားပြီပေါ့။ မခ စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ။

“ကိုဩ ဘာတွေ လျှောက်ပြောတာလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုဩနဲ့ ချစ်သူတွေ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးလေ၊ ကိုဩ စကားတွေက

စည်းအရမ်းကျော်နေပြီ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး
ကိုဩ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ”

မခ နှလုံးသားကို ယိုင်နဲ့စေမည့် စကားလုံးတွေ

အား မခ ခွင့်မပြုနိုင်တော့။

“မသွားရဘူး မခ၊ ကိုယ် မင်းကို ခဲရာခဲဆစ် တွေ့ရတာ၊
ခဏလောက် နေပါဦးနော်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မခ ပြန်မည်ဆိုတော့ ဩရသ အရူးတပ်ပိုင်း ဖြစ်
သွားသည်။ မခ မျက်နှာက တင်းမာနေတာကြောင့် မခလက်ကို
လည်း ပမ်းမဆွဲရဲ။

အေးစက်စိမ်းကားလွန်းသော မခ အမူအရာတွေ
ကြောင့် သူပဲ တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေသလားဟု ထင်ယောင်ထင်
မှား ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို မခက ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ခပ်မြန်မြန် လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအကြည့်ပါပဲ၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ငါး
နှစ်ကျော်က ဂမုန်းပင်တွေ ကြားထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အကြည့်
ချိုးပါပဲ။

ခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အဲဒီခံစားချက်မျိုး လှစ်ခနဲ
ပြန်လည်ထိတွေ့ရသဖြင့် သူ ပျော်ရွှင်သွားခဲ့သည်။

သူ ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ကိုကိုနိုဝယ် အကြောင်း သူ အသိဆုံးဖြစ်၏။ လက်ထဲမှာ မိုက်ကိုင်ထားပြီး အမြဲတမ်း မေ့ကာ အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နှင့် သင်လေ့ရှိသည်။ စာသင် ပြီးမှသာ ငါ မိုက်ကိုင်ထားပါလားဟု သတိရလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တာ၊ တစ်လကျော်ပြီ ကိုကိုနိုဝယ်၊ အခု ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်နေတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေချည်းပဲ တိုးနေတယ်၊ စိတ်ညစ်တယ် ဗျာ”

စကားပြောနေသော သြရသ ပုံစံက ခပ်ငေါင်ငေါင်။

“ဘာတွေလဲကွာ၊ ပြောပါဦး”

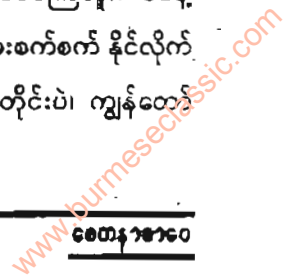
“ကျွန်တော် ပြန်လာတာ မခဲ အတွက် ပြန်လာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ဘွားမေရော ကညာရော ဆရာပါ၊ မခဲ အကြောင်း စကားအစမခံကြဘူး၊ မခနဲ တစ်ယောက်ချင်း တွေ့တော့လည်း အေးစက်စက် နိုင်လိုက် တာဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မသိဘူးတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် သေပါပြီဗျာ”

ဗန်ကောက်က ကျောင်းတစ်ခုမှာ ဆရာဖြစ်နေသော

ကိုကိုနိုဝယ်နှင့် ပြန်တွေ့ရတော့ သြရသ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကိုကိုနိုဝယ်နှင့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့တာ လေးနှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

“ကိုကိုနိုဝယ်ကလည်းဗျာ၊ ဖုန်းမဆက်ရင်လည်း အီးမေးလ် လေး ဘာလေး ပို့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုကိုနိုဝယ် ဖုန်းနံပါတ်မရှိလို့ နို့မို့ဆိုဆက် တယ်”

“ဆောရီးပဲ ငါ့ညီရား၊ ငါ တကယ် အလုပ်များလို့ပါ၊ ဗန်ကောက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ချင်တဲ့သူတွေ ဘယ်လောက် များတယ်ထင်လဲ၊ ရန်ကုန်မှာထက် ဆယ်ဆပိုများတယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သင်ရတာကွာ၊ အာကိုပေါက်နေတာပဲ”

ဩရသ မသိသေးသော အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ပြောသင့် မပြောသင့် ကိုကိုနိုဝယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဩရသ တစ်ယောက် လူကြီးဆန်လာပေမဲ့ မခနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင်တော့ တစ်စွတ်ထိုး ဆန်ချင်နေသေးသည်။

“ကိုကိုနိုဝယ် ... မခ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပြောင်းလဲ သွားရတာလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျာ”

“မင်း ဘာမှမသိသေးဘူးလား ဩရသ”

“ဘာကို ပြောတော့လဲ”

“မေမေ အကြောင်းကိုလေ”

“ဘာအကြောင်းလဲ ကိုကိုနိုဝယ်”

သေချာပါပြီ။ သူ မသိသေးသော အကြောင်းအရာ တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ သေချာပြီ။ ပြီးတော့ ထိုအကြောင်းအရာ သည် ကောင်းခြင်းတရား နည်းပါးမည်ဆိုတာ ကိုကိုနိုဝယ် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သိရှိလိုက်သည်။

“ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲကွာ၊ မင်းပြန်သွား ပြီး တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ မခကို အရူးအမူး ချစ်တဲ့

သူတစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့တယ်၊ မခက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်တော့ အဲဒီကောင်က မခကို ကားတင်ပြေးတော့ တာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီကောင်က ငရုပ်ကွား၊ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတဲ့ မိဘအရှိန်အဝါနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ထည်လဲ တွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

သူ့နှလုံးသား အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားသလို

ခင်ထ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကောင်ကတော့ မခကို ကားတင်ပြေးရင် မခက သူ့ ကို လက်ထပ်လိမ့်မယ်လို့ လွယ်လွယ်တွက်ထားပုံရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမခက တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး တားဆီးနေတဲ့ ကြားထဲက အဲဒီကောင်ကို ရုံးတက်ပြီး တရားစွဲခဲ့တယ်”

ထိုခဏမှာ သူ တွေးမိသည်က ကိုကိုနိုဝယ်နဲ့မတွေ့

အိမ်ရင် အကောင်းသား ဖြစ်၏။

“ကောင်လေးတွေ မိဘတွေက သူတို့သား ထောင်ကျမှာ စိုးလို့ အတင်းလိုက်ညှိတာပေါ့ကွာ၊ သိန်းဘယ်နှထောင် လက်ဖွဲ့ပါမယ်၊ ကားဘယ်နှစီးပေးပါမယ်၊ ဘာညာပေါ့ကွာ၊

ဒါပေမဲ့ မေမခက ခေါင်းအရမ်းမာတယ်၊ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ တရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင်တဲ့နေ့က ငါ တစ်ခေါင်ရောက်သွားသေးတယ်”

အဲဒီကာလကို မခ ဘယ်လိုဖြစ်သန်းခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ တွေးမိရုံနှင့် သူ ဝမ်းနည်းသနားမိသည်။ မခ သိပ်ပြီးနာကျင်တုန်လှုပ်ခဲ့မှာပဲ။ ဒါတွေအားလုံးကို သူမ ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

“မင်း သိပါတယ်ကွာ၊ ဒီလိုအမှုမျိုးမှာ ဘယ်လိုမေးခွန်းတွေ ရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာ၊ အဲဒီတုန်းက မခ ပုံစံအသက်ရှိနေတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ တည်တံ့ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားခဲ့ပါတယ်”

ဩရသ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိသည်။ အခုချိန်မှာ အဲဒီကောင်သာ သူ့ရှေ့မှာရှိလျှင် သူ့သမီးပေလိမ့်မည်။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ အဲဒီကောင် ထောင်ကျသွားတာ မေမခလည်း ကျောင်းကထွက်ပြီး ဇာတ်မြုပ်သွားတာပဲ”

သူတို့မိသားစုအတွက်တော့ ဒါက သိပ်ကိုကြီးမားတဲ့အမည်စက်တစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ စကားအစမခံကြတာ ဖြစ်မယ်”

မခရယ် ...။ ရင်နာစရာ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့ ဩရသ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ရှိလှသည်။ မခသာ ဆားနားမှာရှိလျှင် သူ ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်မိလိမ့်မည်။ မခ အဆိုးဝါးဆုံးကာလကို ဖြတ်ကျော်နေရသည့်အချိန်မှာ အားပေးဖို့ သူ မရှိခဲ့။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုကိုနီဝယ်”

“အဲဒါ မင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာလေ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ မခနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပြီး သူ့ကို ဘဝသစ်မှာ ပျော်စေချင်တယ်”

ကိုကိုနီဝယ်က ဩရသ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားတော့ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အမြဲတမ်း တည်ငြိမ်နေခဲ့သော ဘွားမေသည် အဲဒီနေ့ကတော့ မတည်ငြိမ်ခဲ့ပါ။ စိပ်ပုတီးကို ကိုင်ပြီး ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ဒီနေ့ တရားရုံးက စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

“သမီး သူ့ကို မုန်းတယ် ဘွားမေ၊ သမီးဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ယောက်ျား၊ သူ ထောင်ကျမှ သမီး ကျေနပ်မယ်”

အမြဲတမ်း နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့သော မခသည် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။

ကောင်လေးရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေကလည်း နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ မခသာ တောင်းဆိုမည်ဆိုလျှင် တောင်းဆိုမည့် အချက်မှန်သမျှကို လိုက်လျောဖို့ အဆင်သင့်။

ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ခဲ့သော ကောင်လေးမိဘတွေကို မခက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မ ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မဘဝကို ထက်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး၊ ကျွန်မဆန္ဒ အမှန်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ ထောင်ကျမှ ကျွန်မ ကျေနပ်မယ်”

သိုးငယ်လေးလို ဖြူစင်သော ကောင်မလေးဘဝက

ချက်ချင်း လူကြီးတစ်ယောက်လို အသွင်ပြောင်းပြီး အငြိုးအကြီး တုံ့ပြန်တတ်လာသော မခကို အားလုံးက အံ့အားသင့်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဒီကောင်လေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ နားချ သော ဘာတွေကို အတိအလင်း စစ်ကြေညာခဲ့သည်။

“ရတယ် ... ဖေဖေတို့ သူနဲ့ လက်ထပ်ခိုင်းချင်ရင် ရတယ်၊ သမီး လက်ထပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့မှာ ဖေဖေတို့ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအလောင်းက သူ့အလောင်း ဟုတ်ရင်ဟုတ် မဟုတ်ရင်တော့ သမီး အလောင်းပဲ”

မာကျောပြင်းထန်လွန်းသော အခြေအနေထဲမှ မခက်ဆွဲထုတ်၍ မရနိုင်မှန်း အားလုံးက သဘောပေါက်သွားကြသည်။

ထို့အပြင် မခဏီ သတင်းသည် ဘယ်လိုမှ ပုံးဖိ၍ မရနိုင်အောင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“သမီး ဘွားမေ့ပဲ နေပါရစေ”

သံယောဇဉ်ကြီးတွေ တင်းမှာစိုး၍ ဘယ်သူ့မှ အတူမနေခဲ့သော ဘွားမေက မခကိုတော့ ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံခဲ့သည်။

တရားစီရင်ချက်ချသည့်နေ့က မိုးမရွာသော်လည်း မိုးတွေ ညိုနေခဲ့သည်။ အညိုရောင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြတ်သန်းပြီး မခသည် တိမ်စိုင့်တစ်စိုင့်နယ် ခြံထဲသို့ လွင့်မျောစွာ လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး စောင့်ကြိုနေသော ဘွားမေထံ အမြင်မှာတော့ မခ တင်းမထားနိုင်တော့။ ဘွားမေ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝှက်ငိုကာ ...

“သမီး နိုင်သွားပြီ ဘွားမေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ကိုကြိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ”

ဒီတော့မှ မြေးမလေး ရင်ထဲမှာ သြရသ ဆိုသော လူငယ်လေး ရှိနေခဲ့မှန်း ဘွားမေ သိရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးကို မခ လက်မခံနိုင်ခဲ့တာပေါ့။

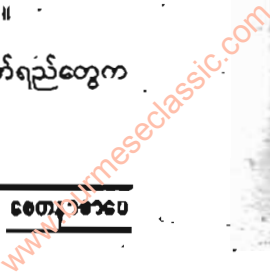
“စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ မြေးရယ်၊ သူ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဘွားမေ၊ သူ ပြန်လာမှာ သမီး သိတယ်”

အဲဒီတုန်းက ဘွားမေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိုက်ကြီး တင်ငိုခဲ့သော မခလေး၏ ပုံရိပ်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ခဲ့။ စဉ်းစားမိတိုင်း သွေးသား သံယောဇဉ်နှင့် ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

အခု သြရသကို ပြန်ပြောပြတော့လည်း အဟောင်းဆွ အသစ်ဖြစ်ကာ ရင်ထဲမှာ နားကျင်ရပြန်သည်။

ဇာတ်ကြောင်း ပြန်သူ ဘွားမေရဲ့ မျက်ရည်တွေက သြရသကို ကူးစက်သွားသည်။

မခက သူ့ကို ချစ်နေခဲ့ပါလား ဆိုသည့် အတွေးနှင့်
လည်း ပိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ကျွန်တော် မခကို လက်ထပ်ပါရစေ ဘွားမေ”

ဘွားမေက ဩရသကို ချက်ချင်း လေးစားသွား
သည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်သွားပြီးသည့် နောက်မှာ မခကို ချစ်
ပါချင်ရုံဆိုပြီး တောင်းရမ်းဖို့ စကားစထားသည့် သူတွေက
သိသိသာသာပင် ရှိသွားကြသည်။

“မင်းက မခကို တကယ် လက်ထပ်ချင်လို့လား ဩရသ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားမေ၊ သူ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်တော်
သဘောထား မပြောင်းပါဘူး၊ အဓိကက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေ ထာဝရ ခိုင်ခန့်နေဖို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မခက မင်းကို လက်ထပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး
ကွယ်၊ မင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူလက်ထပ်
မှာ မဟုတ်ဘူး”

အေးစက်စက် နိုင်လှသော ဘဝထဲကနေ မခကို

ထုတ်ဖို့ သူ သတ္တိနည်း၍ မဖြစ်ပါ။

“မခ အရာရာကို မေ့ပျောက်ပြီး ဘဝသစ်မှာ ပျော်ရွှင်
အောင် ကျွန်တော် ဖန်းတီးပေးပါရစေ ဘွားမေ၊ သူ့အတွက်
အခမ်းနားဆုံးနဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးမယ်
ဘွားမေ၊ မခလေး အပျော်ရွှင်ဆုံး သတို့သမီး ဖြစ်စေရ
မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဘဝကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပြီး
စိတ်အချမ်းသာဆုံး အမျိုးသမီး ဖြစ်စေရမယ် ဘွားမေ၊
ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ မခနဲ့ မင်း လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်
လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားမေ”

ဒီကိစ္စလောက်နှင့်တော့ မခကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ သူ
က ချစ်သော သူ့ကို မခကို ပျော်ရွှင်စေရမည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မြေးရယ်၊ ဘွားမေ မပြောပြနိုင်ဘူး၊
အကောင်းဆုံးက မင်း မခကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆုံစည်းဖို့ ကံကြမ္မာမပါလာ
သည့်အတွက် ဘွားမေ တောင့်တောင့်ကို စိတ်မကောင်း။

“တခြားအကြောင်းပြချက် မရှိရင် ကျွန်တော် နောက်မ
ဆုတ်နိုင်ပါဘူး ဘွားမေ”

“ကိုသက အကြောင်းပြချက် သိချင်တာလား၊ ကောင်းပြီ
လေ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ပြောပြမယ်”

ဧည့်ခန်းထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသော မခက
ကြားမြတ်ပြောလိုက်သည်။ ဘွားမေက အတင်းဟန့်တားလိုက်
သည်။

“မပြောရဘူး ငါ့မြေး၊ မပြောရဘူး”

“ပြောမှဖြစ်မယ် ဘွားမေ၊ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ကိုသ
နောက်ဆုတ်မှာ”

တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည် ဆိုတာ၊ သြရသရိပ်မိသွား
သည်။

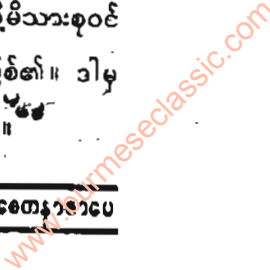

“မဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့၊ ဒါက ဒီဘက်က ထိုးရတာ မဟုတ်
ဘူး၊ အောက်ကနေ လိမ်ထိုးရမှာ”

မခ ဘယ်လောက်ပဲတတ်တတ်၊ ဘွားမေကို မမိတာ
ဆွ အများကြီးရှိသေးသည်။ ဘွားက pottem ကြည့်ရုံနှင့် ဘယ်
ထိုးထိုးရမလဲ ဆိုတာ ချက်ချင်းသိသည်။ မခကတော့ တစ်ခါတလေ
ဆောင်လည်လည် ဖြစ်တုန်းဖြစ်၏။

“ဘွားမေ ... ဒေါက်တာ လာနေတယ်”

သူတို့ရဲ့ မိသားစုဆရာဝန် ခြံထဲဝင်လာတာကိုတွေ့
တာ့ ဘွားမေက ဆီးကြိုဖို့ ထရပ်လိုက်သည်။ သူတို့မိသားစုဝင်
အားလုံး တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ ဆေးစစ်နေကျဖြစ်၏။ ဒါမှ
မိသားစုဘဝကို ကြိုတင်ကုလို့ ရမှာဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ၊ အားလုံး အိုကေတယ် မဟုတ်လား။”

နစ်စဉ် အိုကေနေကျ ဘွားမေက ပိုင်နိုင်သေချာနဲ့ မေး၏။ ဒေါက်တာဆီမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ ဘွားမေ စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ၊ ပြောပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်မလည်း အသက်ကြီးပြီပဲ၊ သေရမဲ့ ရောဂါဆိုရင် တောင် လက်ခံဖို့ အသင့်ပါပဲ”

သေခြင်းတရားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့သော ဘွားမေက သူ့နဲ့အတူနေသော မြေးမလေးကို ထားခဲ့ရမှာကိုတော့ နည်းနည်း တွန့်ဆုတ်မိသည်။ ဆရာဝန်က ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ရောဂါဖြစ်နေတာက ဘွားမေ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့သားတွေလား ဒီကောင်တွေက သွေးတိုးရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ဘူး ဘွားမေ၊ မခပါ”

“မခက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆရာဝန်ကြီးက ဘွားမေ ဘေးနားမှာ ကပ်ထိုင်နေသော မခကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘွားမေ၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်ပါ သိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင်သင့်တာ ဆင်ခြင်ရတာပေါ့”

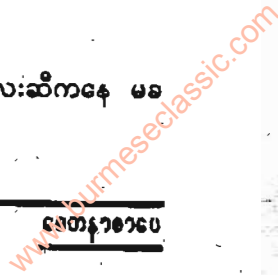
“အေးကွယ် ... ပြော ... ပြော ... ငါ့မြေးမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘွားမေ၊ မခရဲ့ သွေးထဲမှာ HIV ပိုး တွေ့တယ်”

ဘွားမေရော့ မခပါ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဟိုလူငယ်လေးဆီကနေ မခကူးစက်ခံရတာထင်တယ်”

မခ ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ မခ အတွက် ဒီထက်ဆိုးဝါးသောအဖြစ် ရှိပါဦးမလား။ ရောဂါဆိုးကြီး တစ်ခု။ ဘယ်လိုမှ ကု၍မရသာ ရောဂါဆိုးတစ်ခုက မခဆီမှာ လာပြီး စွဲကပ်နေသည်။

ဘွားမေက တုန်ယင်နေသော မခ ခန္ဓာကိုယ်လေး ကို ထွေးပွေ့လိုက်၏။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ မြေးလေး။ ခြောက် ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် အလှမျိုးနှင့် မွေးဖွားရှင်သန်လာပြီးမှ အဆိုး ဝါးဆုံး အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် လာပြီးကြုံတွေ့ရသည်။

“ဘွားမေ ... သမီးလေး တကယ်သေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောဂါနဲ့တော့ သမီး မသေချင်ဘူး ဘွားမေရယ်”

အမြဲတမ်း စိတ်ဓာတ်တင်းမာ ပြတ်သားခဲ့သော ဘွားမေ၊ အားတင်းပေမဲ့ မရနိုင်ခဲ့။ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ မျက်ရည်တွေက မခရဲ့လည်ကုပ်ပေါ်သို့ သက်ဆင်းသွားသည်။

“ဘွားမေ ငိုနေတာလား၊ မငိုပါနဲ့ ဘွားမေရယ်၊ သမီး ဒီရောဂါနဲ့ မသေချင်ဘူး၊ သမီးကို ကယ်ပါဦး ဘွားမေ ရယ်”

သနားစဖွယ် ငိုကြွေးနေသော မြေးဖြစ်သူ၏ ပုံရိပ် သည် ဘွားမေ၏ အာရုံထဲ၌ တစ်သက်လုံး စွဲထင်ခဲ့လေသည်။ အပြစ်ရှိသော ယောက်ျားများမှတစ်ဆင့် အပြစ်မရှိသော မိန်းမ ချား၊ အပြစ်မဲ့သော ကလေးငယ်များဆီသို့ ကူးစက်ခဲ့ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် များနေပြီလဲဟု ဘွားမေ နာကြည်းစွာ တွေးမိသည်။

“ကဲ ... ကိုသြ၊ မခကို လက်ထပ်ချင်သေးလား”

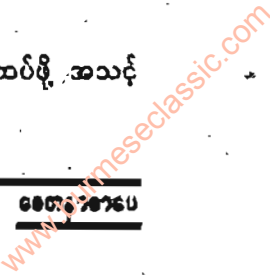
ကြားရသည့် အပြစ်တွေက သြရသကို ရင်ထဲမှာ နှင့်စနဲ နှင့်စနဲနေအောင် နာကျင်စေသည်။ အပြစ်မရှိလောက် အောင် ဖြူစင်ခဲ့သော ကောင်မလေးဆီမှာ ကြောက်စရာရောဂါ ဆိုးကြီး ရှိနေသည်တဲ့။

ဘယ်လောက်များ မတရားတဲ့ လောကကြီးလဲ။

ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါနဲ့ကွာ။

ဖြူဖြူစင်စင်ချစ်သော သူ့အချစ်တွေကို ဒီရောဂါဆိုး ကြီးက မတားဆီးနိုင်။

“မခသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ အသင့် ပါပဲကွယ်”

ကိုသြ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေက မလိမ်ညာဘူး ဆိုတာ သက်သေပြနေကြသည်။

“မခကတော့ ကိုသြကို တစ်သက်လုံး လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မခ၊ မင်းမှာ ဒီရောဂါရှိနေတာနဲ့ပဲ ကိုယ် က မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရရောလား၊ ကိုယ့်အချစ်က မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရရောလား၊ ကိုယ့်အချစ်က အဲဒီ လောက် အပေါ့စား မဆန်ဘူး မခ”

“ကိုသြ ရူးနေလား၊ ဒီရောဂါမျိုးဆိုတာ ...”

မခ စကားမဆက်နိုင်တော့။ မခတို့နှစ်ယောက်၏ နေမဝင်ချစ်ခြင်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ အဆုံးသတ်မလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့။

“မခတို့ ချစ်သူတွေ အဖြစ်နဲ့ပဲ နေကြရအောင်နော်”

အဆုံးမရှိသော အဖြူရောင် ချစ်ခြင်းတွေကြားထဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှင်သန်ခဲ့ကြပါတယ်။

မခက ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူ ညီမလေးပေါ့။

နေ့တိုင်း ကျွန်တော် မပျက်မကွက် သွားလေ့ရှိတာ တော့ မခလေးဆီပါပဲ။

သူမရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အပြုံးတွေ ပြန်မြင်ရပါပြီ။

ဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်ကြတဲ့

သူတွေအဖြစ် လူတွေက သတ်မှတ်ပေးကြပြီး လက်မထပ်ကြတဲ့

အတွက် အံ့အားသင့်နေပါလိမ့်မယ်။

ယုံကြည်ကြပါ။

လောကကြီးမှာ အရိုးသားဆုံး ချစ်သူတွေ ရှင်သန်
နေတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ကြပါ။

အိစွမ်းပြည်
(၆-၂-၂၀၀၇)